

KRÁLOVSKÉ SPÍKŇUTÍ

MICHAEL J. SULLIVAN

KRÁLOVSKÉ SPIKNUTÍ

Vyčkali ke dveřím. Royce se jen na okamžik zastavil, aby se ujistil, že je chodba prázdná. Vyklouzli z kaple, zavřeli dveře a zamířili k prázdné ložnici. „Vrazi!“

Výkřik se ozval tak blízko a zněl tak děsivě, že se oba prudce otočili s tasenými zbraněmi. Hadrian měl v jedné ruce svůj jedenapůlruční meč, v druhé držel krátký. Royce držel třpytivou dýku s bílou čepelí.

Před otevřenými dveřmi kaple stál vousatý trpaslík. „Vrazi!“ vykřikl znovu, ale nebylo to třeba. Už slyšeli běžící kroky a ve chvíli se do chodby z obou stran nahrnuli vojáci s tasenými zbraněmi.

„Vrazi!“ ukazoval trpaslík na zloděje. „Zabili krále!“ Royce zvedl závoru na dveřích ložnice a zatlačil, ale dveře se nepohnuly.

Zatáhl za ně, pak znovu zatlačil, ale dveře nepovolily.

„Odhodte zbraně, nebo vás na místě rozsekáme!“ přikázal jim voják. Byl vysoký, s huňatým knírem, který se ježil, jak muž zuřivě svíral čelisti.

„Kolik myslíš, že jich je?“ zašeptal Hadrian. Od stěn se odrážela ozvěna kroků dalších přicházejících vojáků.

„Příliš mnoho,“ odpověděl Royce.

„Za minutku jich bude mnohem méně,“ ujistil ho Hadrian.

9 788025 704141

Královské spiknutí (ukázka ze zadního obalu knihy)

Vyčkali ke dveřím. Royce se jen na okamžik zastavil, aby se ujistil, že je chodba prázdná. Vyklouzli z kaple, zavřeli dveře a zamířili k prázdné ložnici. „Vrazi!“

Výkřik se ozval tak blízko a zněl tak děsivě, že se oba prudce otočili s tasenými

zbraněmi. Hadrian měl v jedné ruce svůj jedenapůlruční meč, v druhé třímal krátký. Royce držel třpytivou dýku s bílou čepelí.

Před otevřenými dveřmi kaple stál vousatý trpaslík. „Vrazi!“ vykřikl znovu, ale nebylo to třeba. Už slyšeli běžící kroky a ve chvíli se do chodby z obou stran nahrnuli vojáci s tasenými zbraněmi. „Vrazi!“ ukazoval trpaslík na zloděje. „Zabili krále!“ Royce zvedl závoru na dveřích ložnice a zatlačil, ale dveře se nepohnuly.

Zatáhl za ně, pak znovu zatlačil, ale dveře nepovolily.

„Odhod'te zbraně, nebo vás na místě rozsekáme!“ přikázal jim voják. Byl vysoký, s huňatým knírem, který se ježil, jak muž zuřivě svíral čelisti. „Kolik myslíš, že jich je?“ zašeptal Hadrian. Od stěn se odrážela ozvěna kroků dalších přicházejících vojáků.

„Příliš mnoho,“ odvětil Royce.

„Za minutku jich bude mnohem méně,“ ujistil ho Hadrian.

MICHAEL J. SULLIVAN Královské spiknutí

Zabili krále a pokusili se svalit vinu na dva muže. Ale špatně si je vybrali...

Royce Melborn, zkušený zloděj, a jeho žoldácký přítel Hadrian Blackwater si žijí vcelku spokojeným životem a čas od času vyřizují finančně výhodné úkoly pro věčně konspirující šlechtu, ovšem jen do té doby, než se stanou nic netušícími oběťmi herárky ve spiknutí, jehož prvním dějstvím byla králova vražda. Jako odsouzení na smrt mají jen jednu šanci na únik, a tak začíná jejich příběh plný zrady a dobrodružství, soubojů a magie, mýtů a legend.

První ze série šesti relativně samostatných románů série nám představuje dvojici svérázných hrdinů, kteří si získali srdce čtenářů i přes nevelkou propagaci a vydání u drobného nakladatelství. Nyní se však Michael Sullivan těší značné popularity, získal kontrakt s velkým nakladatelstvím a sleduje narůstající počet přeložených práv do zahraničí. Sullivanův cyklus je důkazem, že klasická fantasy není mrtvá, pokud se jí chopí talentovaný vypravěč vyhýbající se černým klisvám. Zažijte reálné dobrodružství, které vám připomene, proč je dnes fantasy patrně nejčtenějším žánrem světové literatury.

MICHAEL J. SULLIVAN Královské spiknutí

Zabili krále a pokusili se svalit vinu na dva muže. Ale špatně si je vybrali... Royce Melborn, zkušený zloděj, a jeho žoldácký přítel Hadrian Blackwater si žijí vcelku spokojeným životem a čas od času vyřizují finančně výhodné

úkoly pro věčně konspirující šlechtu, ovšem jen do té doby, než se stanou nic netušícími obětními beránky ve spiknutí, jehož prvním dějstvím byla královražda. Jako odsouzení na smrt mají jen jednu šanci na únik, a tak začíná jejich příběh plný zrady a dobrodružství, soubojů a magie, mýtů a legend.

První ze série šesti relativně samostatných románů série nám představuje dvojici svérázných hrdinů, kteří si získali srdce čtenářů i přes nevelkou propagaci a vydání u drobného nakladatele. Nyní se však Michael Sullivan těší značné popularitě, získal kontrakt s velkým nakladatelstvím a sleduje narůstající počet prodaných práv do zahraničí. Sullivanův cyklus je důkazem, že klasická fantasy není mrtvá, pokud se jí chopí talentovaný vypravěč vyhýbající se četným klišé. Zažijte třeskuté dobrodružství, které vám připomene, proč je dnes fantasy patrně nejčtenějším žánrem světové literatury.

MICHAEL JAMES SULLIVAN

Americký spisovatel fantasy, narodil se 17. září 1961 v Detroitu. Psaní se začal věnovat už v dětském věku, mimo jiné pod vlivem četby *Pána prstenů*. Ještě před nástupem na střední školu sepsal sedm románů, ale vážněji se literární tvorbě začal věnovat až od roku 1985. V následujících deseti letech vytvořil dalších šest románů různých žánrů, ovšem ani jeden z nich se mu nepodařilo publikovat a psaní se na dlouhou dobu věnovat přestal. Místo toho se začal živit jako komerční grafik a ilustrátor, v roce 1996 založil vlastní reklamní agenturu a v této práci pokračoval až do roku 2005.

Ke spisovatelskému řemeslu se vrátil s novým odhodláním až poté, co díky předčítání své dyslektické dceři a jejich společné zálibě v sérii knih o Harry Potterovi dostal chuť vytvořit něco „čistě pro zábavu“. Výsledkem je šestidílný cyklus *Dobrodružství Riyria*, jehož je román *The Crown Conspiracy* (2008, česky *Královské spiknutí/Argo 2011*) úvodním svazkem. V těsném sledu následovala víceméně volná pokračování *Avempartha* (2009, česky *Avempartha/Argo 2011*), *Nyphron Rising* (2009, česky *Vzestup Nyphronu/Argo 2011*), *The Emerald Storm* (2010), *Wintertide* (2010) a v dohledné době se cyklus uzavře románem *Percepliquis* (2012).

Ekdyž série původně vycházela pouze v malém nezávislém nakladatelství, získala si u čtenářů fantasy překvapivou popularitu. Po prodeji zahraničních práv do několika zemí uzavřel autor smlouvu s významným nakladatelstvím Orbit, které sérii plánuje znovu vydat ve třech svazcích pod názvy *Theft of Swords* (2011), *Rise of Empire* (2011) a *Heir of Novron* (2011). Nakladatelství Argo hodlá publikovat všechny svazky jednotlivě s původními obálkami samotného Michaela Sullivana, a to po třech svazcích v jednom roce.

MICHAEL JAMES SULLIVAN

Americký spisovatel fantasy, narodil se 17. září 1961 v Detroitu. Psaní se začal věnovat už v dětském věku, mimo jiné pod vlivem četby *Pána prstenů*. Ještě před nástupem na střední školu sepsal sedm románů, ale vážněji se literární tvorbě začal věnovat až od roku 1985. V následujících deseti letech vytvořil dalších šest románů různých žánrů, ovšem ani jeden z nich se mu nepodařilo publikovat a psaní se na dlouhou dobu věnovat přestal. Místo toho se začal živit jako komerční grafik a ilustrátor, v roce 1996 založil vlastní reklamní agenturu a v této práci pokračoval až

do roku 2005.

Ke spisovatelskému řemeslu se vrátil s novým odhodláním až poté, co díky předčítání své dyslektické dceři a jejich společné zálibě v sérii knih o Harry Potterovi dostal chuť vytvořit něco „čistě pro zábavu“. Výsledkem je šestidílný cyklus *Dobrodružství Riyria*, jehož je román *The Crown Conspiracy* (2008, česky *Královské spiknutí / Argo 2011*) úvodním svazkem. V těsném sledu následovala víceméně volná pokračování *Avempartha* (2009, česky *Avempartha / Argo 2011*), *Nyphron Rising* (2009, česky *Vzestup Nyphronu / Argo 2011*), *The Emerald Storm* (2010), *Wintertide* (2010) a v dohledné době se cyklus uzavře románem *Percepliquis* (2012). I když série původně vycházela pouze v malém nezávislém nakladatelství, získala si u čtenářů fantasy překvapivou popularitu. Po prodeji zahraničních práv do několika zemí uzavřel autor smlouvu s významným nakladatelstvím Orbit, které sérii plánuje znovu vydat ve třech svazcích pod názvy *Theft of Swords* (2011), *Rise of Empire* (2011) a *Heir of Novron* (2011). Nakladatelství Argo hodlá publikovat všechny svazky jednotlivě s původními obálkami samotného Michaela Sullivana, a to po třech svazcích v jednom roce.

MICHAEL J. SULLIVAN

KRÁLOVSKÉ SPIKNUTÍ

Přeložila Jana Rečková.

Michael J. Sullivan
Královské spiknutí

Copyright © 2008 by Michael J. Sullivan

Translation © Jana Rečková, 2011

Cover Art and Map © 2008 by Michael J. Sullivan

©Argo, 2011

ISBN 978-80-257-0414-1

**MICHAEL J.
SULLIVAN**

MICHAEL J. SULLIVAN

v nakladatelství ARGO:

Dobrodružství Riyria

Královské spiknutí

Připravujeme:

Avempartha

Vzestup Nyphronu

Smaragdová bouře

Zimní příliv

Percepliquis

– české názvy dosud nevydaných svazků budou upřesněny

Mé ženě Robin (která je mým největším fanouškem, kritikem, spolupracovníkem a současně propagačním agentem), jejíž píle a oddanost tohle vše umožnila.

A mé dceři Sáře, která si příběh nechtěla přečíst, dokud nebude publikován.

OBSAH

- Část první: **Ukradené dopisy** 12
- Část druhá: **Setkání** 22
- Část třetí: **Spiknutí** 44
- Část čtvrtá: **Windermere** 75
- Část pátá: **Esrahaddon** 101
- Část šestá: **Odhalení v měsíčním světle** 124
- Část sedmá: **Drondilská pole** 147
- Část osmá: **Soudy** 167
- Část devátá: **Zachránci** 192
- Část desátá: **Korunovace** 216

ČÁST PRVNÍ

UKRADENÉ DOPISY

Archibald Ballentyne držel v rukou svět, pohodlně složený v patnácti ukradených dopisech. Každý z pergamenů byl popsán pečlivým, jemným, elegantním písmem. Dalo se poznat, že pisatel věřil v hloubku svých slov, věřil, že vyjadřují překrásnou pravdu. Archibald se sice domníval, že jde o nesmyslné žvásty, ale současně souhlasil s autorem, že jejich cena je nezměrná. Upil brandy, zavřel oči a usmál se.

Seděl u krbu, vychutnával ten okamžik a v duchu odhadoval svou budoucnost. Jako hrabě z Chadwicku už vlastnil rozsáhlý majetek, měl jisté skromné postavení u dvora, a pak tu pochopitelně byl jeho výjimečně příjemný vzhled. Nejmocnější šlechtici byli většinou pupkatí nebo pakostníci pokroucení nudní starci. On sám se na rozdíl od nich nacházel na vrcholu sil: zdatný, vysoký, s hustými kaštanovými vlasy, výraznými rysy a pronikavými modrými očima. Archibald byl na svůj vzhled pyšný. Bohatství a sláva se daly získat všemožnými způsoby, ale narodit se jako pohledný muž, to byl cenný dar. Své vrozené přednosti ještě zdůrazňoval tím, že se oblékal do nejlepších dovážených šatů z nákladně barveného hedvábí či jemného vyšívaného lněného plátna a svůj oděv doplňoval peřím exotických ptáků. Ostatní šlechtici jeho eleganci obdivovali. Nyní jeho věhlas ještě vzroste.

„Můj pane?“

Archibald neochotně otevřel oči a zamračil se na svého velitele stráže. „Co je, Bruci?“

„Dostavil se markýz, pane.“

Do Archibaldovy tváře se vrátil úsměv. Pečlivě poskládal dopisy, převázal je modrou stužkou a uložil zpátky do sejfů. Pak zavřel jeho těžká železná dvířka, zaklapl zámek a dvojím prudkým škubnutím zkusil, zda dobře drží. Potom zamířil dolů přivítat hosta.

Došel do haly a chvíli sledoval Victora Lanaklina, který čekal v předpokoji. Díval se na starého muže, jak přechází tam a zpět, a v duchu cítil zadostiučinění. Markýz se sice pyšnil vyšším titulem, ale na Archibalda nikdy neudělal valný dojem. Možná kdysi působil majestátně, dokonce vznešeně, ovšem to bylo dávno a nyní už to vše zakryly neupravené šedivé vlasy a shrbená záda.

„Smím vám nabídnout něco k pití, Vaše Lordstvo?“ zeptal se markýze se zdvořilou úklonou nenápadný sluha.

„Ne, spíš bys mi mohl nabídnout svého hraběte,“ vyštěkl markýz. „Nebo si ho mám odchytit sám?“

Sluha se přikrčil. „Můj pán tu jistě bude co nevidět, pane.“ Znovu se uklonil a chvatně zmizel za dveřmi na opačné straně místnosti.

„Markýzi!“ zvolal Archibald přívětivě a vstoupil do předpokoje. „Jsem nesmírně potěšen, že jste přijel – a tak rychle!“

„Zdá se, že vás to překvapilo.“ Victorův hlas zazněl ostře. Potřásl zmačkaným pergamenem, který držel v pěsti, a pokračoval: „Pošlete mi takovýhle vzkaz a čekáte, že budu návštěvu odkládat? Archie, žádám, abyste mi sdělil, oč jde.“

Archibald skryl nechuť nad použitím dětské zdobněliny svého jména – *Archie*. Takhle mu říkala jeho zemřelá matka a on jí to nikdy neodpustil. Když byl ještě chlapec, oslovoval ho tak každý od rytířů po sluhy, a jeho důvěrnost té přezdívky ponižovala. Jakmile se stal hrabětem, zavedl na Chadwicku pravidlo, podle něhož každý, kdo by ho tak oslovil, přijde o jazyk. Neměl však dost velkou moc, aby tento zákon vztáhl i na markýze, a byl si jist, že mu to Victor udělal záměrně.

„Prosím uklidněte se, Victore.“

„Neříkejte mi, abych se uklidnil!“ Markýzův hlas se rozlehl v kamenných zdech. Přistoupil blíž, obličejem se octl jen pár palců od tváře mladého muže, a hněvivě mu zabodl pohled do očí. „Napsal jste mi, že jde o budoucnost mé dcery Alendy a že pro to máte nějaké důkazy. Potřebuji vědět, jestli je – nebo není – v nebezpečí!“

„Zcela jistě je,“ odvětil hrabě klidně, „ale určitě nikoli bezprostředně. Nikdo neplánuje její únos ani vraždu, pokud se něčeho takového obáváte.“

„Jestli jste mě přiměl hnát se sem, divže jsem neuštvál spřežení, bez sebe strachem, pro nic za nic, budete litovat...“

Archibald zarazil pohružku zvednutou paží. „Ujišťuji vás, Victore, že to není pro nic za nic. Nicméně než se pustíme do probírání naší záležitosti, pojďme do mé pracovny, kde vám mohu předložit důkazy, o nichž jsem se zmínil.“

Victor na něj dál upíral hněvivý pohled, ale souhlasně přikývl.

Oba muži přešli přepychovým předpokojem, rozlehlou přijímací halou, ostře odbočili a ozdobnými dveřmi se dostali do obytných prostor hradu. Jak procházeli různými chodbami a stoupali po schodištích, prostředí kolem se výrazně změnilo. Ve vstupní části byly stěny ozdobeny krásnými tapisériemi a řezbami, podlahy z dokonale opracovaného mramoru, ale jakmile tuto oblast opustili, zmizely veškeré známky vznešenosti. Tady převládaly holé kamenné stěny.

Podle měřítek architektonických i jakýchkoli jiných byl hrad Ballentyne po všech stránkách nezajímavý a obyčejný. Tento hrad nebyl domovem žádného velkého krále ani hrdiny. Nebyl ani dějištěm žádné pověsti nebo významné bitvy, nestrašili tu duchové. Představoval dokonalý příklad průměrnosti a všednosti. Ballentynové zde žili po dvanáct generací. Každý hrabě včetně Archibaldova otce Albrighta se snažil získat vyšší postavení, ale nakonec selhal a rod Ballentynů uvízl v bahně šlechtické střední vrstvy. Jen čas rozhodne, zda Archibald uspěje, kde tolik jeho předchůdců neobstálo.

Konečně Archibald Victora dovedl k impozantním dveřím z litiny. Dveře byly upevněny k pantům masivními západkami, ale neměly žádnou viditelnou kliku nebo závoru. Po obou stranách stáli dva rozložití strážci ve zbroji a s halapartnami. Když se

Archibald objevil, jeden z nich třikrát zabušil na dveře. Otevřelo se úzké okénko a o chvíli později se v chodbě ozval pronikavý zvuk odemykaného zámku. Dveře se rozevřely s ohlušujícím skřípěním pantů.

Victor si prudce zakryl dlaněmi uši. „U Mara! Copak s tímhle někdo z vašich lidí nemůže něco udělat?“

„Rozhodně ne,“ odvětil Archibald. „Toto je vstup do Šedé věže – do mé soukromé pracovny a pokladnice. Je to můj bezpečný přístav, chcete-li. Otevírání těchto dveří chci slyšet ze kterékoli části zámku, a také ho slyším.“

Bruce stál za dveřmi a přivítal dvojici příchozích hlubokou, důstojnou úklonou. S lucernou před sebou je vedl po točitých schodech nahoru.

V polovině cesty na věž Victor začal zpomalovat a zadýchávat se. Archibald se zdvořile zastavil.

„Vím, je to dlouhá cesta. Už jsem po tom schodišti vyběhl tisíckrát. Tady jsem se schovával, když byl hrabětem můj otec. Tady jsem mohl být sám. Nikomu se nikdy nechtělo lézt po těch schodech až nahoru. Možná nedosahuje tak úžasné výšky jako Královská věž v Ervanonu, ale je nejvyšší v celém hradu.“

„Očekával bych, že sem lidé rádi vyšplhají jen kvůli výhledu,“ mínil Victor.

Hrabě se uchechtl. „Snad, jenže tahle věž nemá okna. Když jsem získal titul hraběte, rozhodl jsem, že je to dokonalé místo pro mou pracovnu, a přidal jsem dveře, aby chránily vše, co je mi drahé.“

Když vystoupili na vrchol schodiště, narazili na další dveře. Archibald vytáhl z kapsy velký klíč a odemkl je. Zdvořile pokynul markýzi, ať vejde. Jakmile byli oba uvnitř, postavil Archibald Bruce na stráž a dveře zase zavřel.

Nacházeli se v rozlehlé kruhové místnosti s vysokým stropem. Nábytku zde bylo poskrovnu: mohutný neuspořádaný pracovní stůl, dvě polstrovaná křesla u malého krbu, mezi nimi křehký stolek. Za prostou mosaznou mřížkou krbu planul oheň a osvětloval většinu pracovny. Zbytek světla obstarávaly svíce na stěnách, které plnily komnatu příjemnou, opojnou vůní medu a salifánu.

Archibald se pousmál, když si všiml, jak si Victor obhlíží přeplněný stůl se spoustou svítek a map. „Nemějte obavy, pane. Všechny skutečně usvědčující plány na ovládnutí světa jsem před vaší návštěvou ukryl,“ zažertoval. „Posaďte se prosím.“ Ukázal ke křeslům u krbu. „Odpočiňte si po té dlouhé chůzi a já vám zatím naliju.“

Starší muž se zamračil a zabručel: „Prohlídky hradu a formalit už bylo dost. Jsme tu. Vysvětlete mi, o co vlastně jde.“

Archibald nedbal na markýzův tón. Teď, když už sahal po své odměně, si mohl dovolit trochu blahosklonosti. Počkal, až se markýz usadí.

„Jistě vám neušlo, že jsem projevil zájem o vaši dceru Alendu,“ začal, přešel ke stolu a nalil brandy do dvou sklenic.

„Ano, zmínila se mi o tom.“

„Pověděla vám, proč mé návrhy odmítla?“

„Nemá vás ráda.“

„Sotva mě zná,“ namítl Archibald a vztyčil ukazováček.

„Archie, kvůli tomuhle jste mě sem zatahl?“

„Ocenil bych, kdybyste mě oslovoval celým jménem. Je nanejvýš nevhodné říkat mi takhle, když je můj otec mrtev a mně náleží titul. Ovšem co se týče vaší otázky, s naší záležitostí to souvisí. Jak víte, jsem dvanáctý hrabě z Chadwicku. Jistě, nejde o žádný obrovský majetek, a Ballentynové nepatří k nejvlivnějším rodům, ale zcela bez významu také nejsem. Vlastním pět vesnic a dvanáct osad, a také strategicky významnou Senonskou vrchovinu. V současné době velím více než šedesáti řemeslným vojákům, věrnost mi odpřisáhlo dvacet rytířů včetně sira Endena a sira Brecktona, kteří se počítají mezi padesát nejlepších turnajových bojovníků. Chadwická vlna a kůže se vyvázejí do ciziny, což je předmětem zájmu po celém Warricu, a povídá se, že Letní hry by se mohly konat právě na tom trávníku, po němž jste kráčet k mému hradu.“

„Jistě, Archie – chci říct *Archibalde* – jsem si dobře vědom postavení Chadwicku ve světě. Nemusíte mi poskytovat přehled.“

„Víte také, že tu více než jedenkrát večerel synovec krále Ethelreda? Nebo že mi vévoda z Rochelle s paní slíbili pozvání na zimní slavnosti?“

„Archibalde, tohle je únavné. Oč vám přesně jde?“

Archibald se zachmuřil, když markýz neprojevil ani špetku úcty. Vzal sklenky s brandy, jednu podal Victorovi a posadil se do volného křesla. Na chvíli se odmlčel a upil ze sklenice.

„Jde mi o tohle. Vzhledem k mému postavení a významu, a také slibné budoucnosti – proč by mě Alenda měla odmítat? Jistě na tom nenese vinu můj vzhled. Její ostatní ctitelé jsou staří, tlustí nebo plešatí – v několika případech všechno dohromady.“

„Možná jí nejde jen o vzhled a bohatství,“ odpověděl Victor. „Ženy nemyslí jen na politiku a moc. Alenda je dívka, která jde za hlasem svého srdce.“

„Ale řídí se i přáním svého otce. Nemýlím se?“

„Nechápu, co máte na mysli.“

„Kdybyste jí řekl, ať se za mě provdá, udělala by to.“

„To není jisté. Je všeobecně známo, že mě neuposlechne vždy.“

„Snad jako otce, ale postavila by se rozkazu markýze z Gloustonu?“ naléhal Archibald. „Mohl byste jí nařídít, aby se za mě provdala.“

„Tak proto jste mě donutil sem přijít? Lituji, Archibalde, ale plýtvat jste svým i mým časem. Nehodlám dceři vnucovat sňatek s mužem, o kterého nestojí. Nenáviděla by mě po zbytek života. Záleží mi víc na jejích citech než na politických důsledcích jejího sňatku. Náhodou si jí vážím. Ze všech mých dětí ona je mou největší radostí.“

Archibald znovu upil brandy a zvážil Victorovy námitky. Rozhodl se zvolit jinou cestu. „Co kdyby to bylo pro její dobro? Pro její záchranu před jistou pohromou?“

„Upozorňoval jste mě na nebezpečí, abyste mě sem vylákal. Vysvětlíte mi to konečně, nebo se raději přesvědčíte, zda tento starý muž ještě umí zacházet s mečem?“

Archibald nedbal na jeho pohružky, o nichž věděl, že jsou plané. „Když mě Alenda opakovaně odmítla, usoudil jsem, že tady musí být něco v nepořádku. Ta odmítnutí nedávala smysl. Podívejte se na mě. Jsem bohatý a hezký. Mám styky a má hvězda je na vzestupu. Důvod jejího odmítnutí je prostý: zapletla se s někým jiným. Má poměr – tajný poměr.“

„Tomu se dá těžko uvěřit,“ prohlásil Victor. „Kdo je ten člověk? Proč by mi o něm neřekla?“

„Není divu, že to před vámi tají. Stydí se. Víte, ten muž, jehož přijímá, je neurozený člověk bez jediné kapky královské krve v žilách.“

„Vy lžete!“

„Možná jste o něm slyšel. Jmenuje se Degan Gaunt. Je to buřič, jak jsem slyšel, příslušník Lidového hnutí z Delgosu. Scházejí se u Windermere poblíž kláštera. Schůzky mívají za večerů, kdy jste pryč nebo se zabýváte státními záležitostmi.“

„To je směšné. Má dcera by nikdy...“

„Nemáte tam syna?“ vyptával se Archibald. „Mám na mysli v opatství. Je mnich, ne?“

Victor přikývl. „Myrona. Je to můj třetí syn.“

„Možná jim pomáhá. Podnikl jsem pátrání a zdá se, že váš Myron je velmi inteligentní. Možná své milované sestře slouží jako prostředník při jejích milostných poměrech a předává její korespondenci.“

„Vy jste zešílel!“ vyštěkl Victor a potlačil trpký smích. „Poslal jsem Myrona do opatství, když mu byly stěží čtyři roky. Dvaatřicet let odtamtud nevytáhl paty. Hodí se leda na opisování knih. Pokud je mi známo, Alenda s ním jakživa nepromluvila. Tahle historka je očividně jen ubohý pokus přimět mě, abych dceru donutil provdat se za vás, a já vím proč. Nezáleží vám na ní. Jde vám o její věno. Hranice Rilanského údolí tak příhodně přiléhají k vašim pozemkům. Nehledě na to, že přiřazení se do mé rodiny by pro vás představovalo značný vzestup, společensky i politicky.“

„Tak já jsem ubohý?“ Archibald odložil sklenici a vytáhl zpod košile klíč na stříbrném řetízku. Zvedl se a přešel přes místnost k tapisérii, zobrazující caliského prince, který na koni unáší světlovlasou šlechtičnu. Odhrnul nástěnný koberec, odhalil skrytý sejf, vložil klíček do zámku a otevřel kovová dvířka.

„Mám svazek dopisů, napsaných rukou vaší vzácné dcery, které to dokazují. Ty dopisy hovoří o její nehynoucí lásce k tomu nechutnému venkovanovi.“

„Jak jste se k těm dopisům dostal?“

„Ukradl jsem je. Věděl jsem, že se s někým schází, a chtěl jsem vědět, kdo je můj soupeř, tak jsem ji dal sledovat. Jakmile jsem zjistil, že posílá dopisy, zařídil jsem, aby je zachytili.“ Archibald vyndal ze sejfu svazek pergamenů a složil je Victorovi do klína. „Tady je máte!“ prohlásil vítězně. „Přečtěte si, k čemu se vaše dcera chystá, a sám rozhodněte, jestli by pro ni bylo či nebylo lepší provdat se za mě.“

Pozvedl svou sklenku brandy; zvítězil. Aby se vyhnul politické katastrofě, Victor

Lanaklin, velký markýz z Gloustonu, své dceři nařídí, aby se za něj provdala. Konečně získá část hranice, a časem třeba ovládne celé pohraničí. Když bude mít v pravé ruce Chadwick a v levé Glouston, jeho vliv u dvora se vyrovná vévodovi z Rochelle.

Shlédl na šedovlasého starce v drahých cestovních šatech a bylo mu ho téměř líto. Kdysi dávno se markýz honosil pověstí bystrého muže s pevnou vůlí. Taková pověst přichází spolu s titulem. Markýz nebyl jen tak ledajaký šlechtic, ani nebyl pouhý správce svých pozemků jako kdejaký hrabě či kníže. Ležela na něm odpovědnost za bezpečí královských hranic. To byla náročná povinnost, která si žádala schopného vůdce, vždy bdělého a zkušeného v boji. Ovšem teď, když už hranici nehrozil útok zvenčí, upadl strážce do samolibé lhostejnosti a jeho síla dlouhým nepoužíváním zakrněla.

Victor otevíral dopisy a Archibald s požitkem vychutnával svou budoucnost. Markýz měl pravdu. Šlo mu o území, které by dostal s jeho dcerou. Navíc Alenda byla skutečně přitažlivá a představa, že ji přinutí k povolnosti, nepostrádala půvab.

„Archibalde, tohle má být žert?“ zeptal se Victor naléhavě.

Archibald, vytržený ze svých myšlenek, odložil pití. „Co tím myslíte?“

„Tyhle pergameny jsou všechny prázdné.“

„Cože? Jste snad slepý? Tohle...“ Archibald se zarazil, když spatřil prázdné stránky v markýzově ruce. Hrál po dopisech, prudce je otevřel, ale našel jen další prázdné listy. „To není možné!“

„Že by byly napsány mizícím inkoustem?“ ušklíbl se markýz.

„Ne... Nechápu to. Ani to nejsou tytéž pergameny!“ Znovu prohlédl vnitřek sejfu, ten však byl prázdný. Rozrazil dveře a rozčileně zavolal na Bruce. Velitel stráže přispěchal s taseným mečem. „Co se stalo s dopisy, které jsem měl v tomto sejfu?“ vykřikl Archibald na vojáka.

„Já... Já nevím, můj pane,“ odvětil Bruce. Zastrčil zbraň do pochvy a postavil se před hrabětem do pozoru.

„Co tím myslíš, že nevíš? Opustil jsi dnes večer své stanoviště?“

„Ne, pane, ovšemže ne.“

„Vstoupil někdo, kdokoli, během mé nepřítomnosti do pracovny?“

„Ne, můj pane, to není možné, jediný klíč máte vy.“

„Tak kde u Maribora můžou být ty dopisy? Dával jsem je tam osobně. Četl jsem je, než markýz přijel. Byl jsem pryč jenom pár minut. Jak mohly zmizet?“

„Je mi líto, můj pane, ale...“

„Drž hubu. Drž hubu, ty blbče! Musím přemýšlet.“

Archibald horečně uvažoval. Měl je přece před chvílkou v rukou. Zamkl je do sejfu; o tom byl pevně přesvědčen. *Kam se ztratily?*

Victor dopil svou sklenici. „Pokud vám to nevadí, *Archie*, rád bych teď odešel. To celé byla jen hrozná ztráta času.“

„Počkejte, Victore. Neodcházejte. Ty dopisy jsou skutečné. Měl jsem je!“

„Ovšemže ano, Archie. Až mě budete chtít vydírat příště, navrhuji, abyste si vymyslel lepší trik.“ Markýz zamířil přes pokoj ke dveřím, vyšel ven a zmizel na schodišti.

„Měl byste raději zvážít, co jsem vám pověděl, Victore!“ křičel za ním Archibald. „Já ty dopisy najdu. Určitě! Přinesu je do Aquesty! Předložím je u dvora!“

„Co pro vás teď mohu udělat, pane?“ zeptal se Bruce.

„Prostě počkej, pitomče. Musím přemýšlet.“ Archibald si roztřesenými prsty pročísł vlasy a jal se přecházet po místnosti. Znovu pozorně prozkoumal dopisy. Skutečně to byl nepatrně odlišný druh pergamenu než ten, který tolikrát držel v rukou a znovu a znovu pročítal.

Přestože si byl jist, že dopisy uložil do sejfu, pustil se do vytahování zásuvek a prohrabávání pergamenů na stole. Nalil si další sklenici a přešel ke krbu. Vytrhl mřížku a pohrabáčem zašťoural do popela, pro případ, že by v něm našel zbytky spáleného pergamenu. Prázdné listy v záchvatu zuřivosti hodil do ohně. Jedním dlouhým douškem vypil brandy a zhroutil se do jednoho z křesel.

„Byly přesně tady,“ pronesl nechápavě. Pomalu se mu v mysli začalo objevovat řešení. „Bruci, ty dopisy musel někdo ukrást. Za tu chvíli se ale zloděj nemohl moc vzdálit. Chci, abys prohledal celý hrad. Zavři všechny východy. Každé dveře, každou bránu, každé okno. Nikoho nepouštěj ven. Ani služebnictvo, ani stráž – nikdo neodejde. Všechny prohledat!“

„Rozkaz, můj pane,“ odvětil Bruce, a vzápětí se zarazil. „A co markýz, můj pane? Jeho mám také zastavit?“

„Jistěže ne, ty pitomče! Ten ty dopisy nemá.“

Archibald upíral zrak do plamenů a naslouchal vzdalujícím se krokům Bruce, jenž se hnul po schodišti dolů. Zůstal sám s praskajícím ohněm a stovkou nezodpovězených otázek. Lámal si hlavu, ale nedokázal vyřešit, jak přesně to zloděj provedl. Ale byla to jediná možnost.

„Vaše Lordstvo?“ Z myšlenek ho vytrhl bázlivý hlas sluhy. Archibald na muže, který strčil hlavu do dveří, vrhl zlobný pohled, takže se sluha musel ještě jednou nadechnout, než promluvil: „Můj pane, nerad vás vyrušuji, ale dole na nádvoří se vyskytly potíže, které vyžadují vaši pozornost.“

„Jaké potíže?“ zavrčel Archibald.

„Pane, neřekli mi žádné podrobnosti, ale má to něco společného s markýzem. Poslali mě, abych požádal o vaši přítomnost – uctivě požádal.“

Archibald sestoupil ze schodů a uvažoval, jestli třeba ten stařík nepadl na schodech mrtev, což by nebylo tak zlé. Když došel na nádvoří, našel markýze naživu, ale řádně rozrušeného.

„Tady jste, Ballentyne! Co jste provedl s mým kočárem?“

„S čímž?“

Bruce přistoupil k Archibaldovi a gestem ho pozval stranou. „Vaše Lordstvo,“

zašeptal hraběti do ucha, „zdá se, že markýzův kočár a koně jsou pryč.“

Archibald ukázal prstem směrem k markýzi a zvýšeným hlasem pronesl: „Hned budu u vás, Victore.“ Znovu se obrátil k Bruceovi a zašeptal: „Povídáš *pryč*? Jak se to mohlo stát?“

„Nevím to jistě, pane, ale stráž u brány hlásila, že markýz a jeho kočí, či spíš dva lidé, o nichž si myslel, že to jsou oni, už projeli přední branou.“

Archibalda se zmocnila prudká nevolnost. Obrátil se zpátky ke zrudlému markýzi.

ČÁST DRUHÁ

SETKÁNÍ

Pár hodin po setmění dojela Alenda Lanaklinová kočárem do zbídačelé Dolní čtvrti Medfordu. Krčma Růže a trn se skrývala v bezejmenné ulici mezi chatrčemi s pokroucenými střechami. Alendě ta ulička připadala spíš jako pouhý průchod. Dlažební kameny byly ještě vlhké po nedávné bouřce, ulička byla plná kaluží. Projíždějící povozy rozstříkávaly kalnou vodu na průčelí hospody a zanechávaly na šedivém kameni a omšelých trámech špinavé skvrny.

Z nedalekých dveří vyšel zpocený holohlavý muž bez košile s velkým měděným kotlem. Věcně, bez otálení vyhodil obsah kotle, kosti několika uvařených zvířat, přímo na ulici. Na zbytky se okamžitě vrhlo půl tuctu psů. Pár zubožených lidí, nezřetelných v blikavém světle z oken hospody, začalo na psy zlostně pokřikovat v jazyce, který Alenda neznala. Někteří po vyzáblých zvířatech házeli kamením. Psi se s kňučením rozprchli a lidé si pospíšili k tomu, co zvířata nesežrala, a chvatně si zbytky strkali do úst nebo do kapes.

„Víte určitě, že tohle je to správné místo, paní?“ zeptala se Emily, která celou scénu sledovala. „Sem nás přece vikomt Winslow nemohl pozvat.“

Alenda si znovu pozorně prohlédla ohnutou trnitou větvíčku s jediným květem na prohnuté vývěsní tabuli nade dveřmi. Červená růže vybledla do šeda, stonek se podobal stočenému hadovi. „Musí to být tady. Neřekla bych, že by v Medfordu bylo víc hospod jménem Růže a trn.“

„Prostě nemůžu uvěřit, že by nás poslal na takové... místo!“

„Mně se nelíbí o nic víc než tobě, ale takhle to bylo dojednáno. Myslím, že nemáme na vybranou,“ odpověděla Alenda a samotnou ji překvapilo, jak statečně to zní.

„Vím, že vás unavuje to poslouchat, ale pořád si myslím, že je to omyl. Neměly bychom jednat se zloději. Nedá se jim věřit, má paní. Dejte na mě: ti lidé, které jste najala, klidně okradou vás právě tak jako kohokoli jiného.“

„Nicméně teď jsme tu, tak bychom s tím mohly pohnout.“ Alenda otevřela dvířka a vystoupila na ulici. Vzápětí s jistými obavami zaznamenala, že ji pozorně sleduje několik pobudů.

„Bude to jeden stříbrný tenent,“ ozval se kočí. Byl to nevrlý postarší chlapík, který se kdovíkolik dní neholil. Kůži kolem úzkých oček měl svraštělou tolika vráskami, až se Alenda podívovala, jak vůbec může řídit.

„Ach, totiž, chtěla jsem vám zaplatit až na konci cesty,“ vysvětlovala. „Zastavíme tady jen na chvíli.“

„Esli chcete, abych čekal, tak to bude něco navíc. A prachy, co mi dlužíte, chci hned teďko, co dybyste se rozhodla nevrátit se.“

„Nebud' te směšný. Ujišť' uji vás, že se vrátíme.“

Mužův obličej změkkl asi tolik, jako by byl ze žuly. Odplivl si přes postranici, Alendě k nohám.

„Ach... No tak dobře.“ Alenda vytáhla z tašky minci a podala mu ji. „Vezměte si ten stříbrňák, jenom odtud neodjíždějte. Nevím přesně, jak dlouho se zdržíme, ale jak jsem řekla, určitě se vrátíme.“

Emily vystoupila z kočáru, upravila Alendě klobouk a ujistila se, že její paní má bezpečně zapnuté všechny knoflíky. Urovnala jí záhyby na plášti, načež celý postup zopakovala na sobě.

„Přála bych si říct tomu hloupému kočímu, kdo jsem,“ zašeptala Alenda. „Pak bych dodala ještě pár věcí.“

„Na to nesmíte ani pomyslet. Maribor nás chraň, kdyby se váš otec dozvěděl, že jste se sem vypravila.“

Obě ženy se halily do stejných vlněných pláštíů, a když měly na hlavách klobouky, z jejich tváří nebylo vidět o mnoho víc než nosy. Alenda se na Emily zamračila a odstrčila její neklidné ruce.

„Ty jsi kvočna, Emily. Jsem si jista, že do tohoto podniku chodí i ženy.“

„Ženy? To jistě, ale pochybuju, že by sem vstoupila nějaká dáma.“

Když prošly úzkými dřevěnými dveřmi krčmy, udeřil je do nosu pronikavý zápach kouře a alkoholu a čpavý odér, s jakým se Alenda setkala jenom na záchodě. Hluk mnoha hlasů, navzájem se překřikujících, soupeřil s veselou písničkou houslisty. Před barem křepčil malý hlouček lidí, tanečníci hlasitě podupávali podpatky do zkroucené dřevěné podlahy do rytmu gigy. Cinkaly sklenice, pěsti bouchaly do stolů, lidé se smáli a zpívali mnohem hlasitěji, než Alendě připadalo slušné.

„Co teď budeme dělat?“ Emilyn hlas jako by prosakoval z hloubi její vlněné kápě.

„Nejspíš se poohlédneme po vikomtovi. Drž se u mě.“

Alenda vzala Emily za ruku a vedla ji. Proplétaly se mezi stoly, vyhýbaly se tanečnickům, překročily psa, který radostně olizoval rozlité pivo. Na takovém místě Alenda nikdy v životě nebyla. Kolem byli samí odporní muži, většinou v hadrech, mnoho jich nemělo boty. Zahlédla všehovšudy čtyři ženy, všechno číšnice, oblečené v neslušně rozedraných šatech s hlubokými výstřihy. Podle Alendina názoru takové oblečení lákalo muže, aby je osahávali. Jednu z dívek chytil kolem pasu bezzubý, chlupatý netvor, posadil si ji na klín a přejížděl jí přitom rukama po celém těle. Alenda užasla, protože dívka se chichotala, místo aby začala ječet.

Konečně ho zahlédla. Vikomt Albert Winslow na sobě neměl svůj obvyklý dublet a přiléhavé kalhoty, ale obyčejnou plátěnou košili, vlněné kalhoty a dobře padnoucí semišovou vestu. Jeho úbor zdobil krásný, ne-li přímo okázalý klobouk s pérem. Seděl u malého stolu s podsaditým mužem s černými vousy, oblečeném v laciném pracovním oděvu.

Při jejich příchodu Albert Winslow vstal a nabídl jim židle. „Vítejte, dámy,“

pozdravil s veselým úsměvem. „Velmi mě těší, že jste dnes večer přijaly mé pozvání. Prosím posad'te se. Mohu vám objednat něco k pití?“

„Ne, děkuji,“ odvětila Alenda. „Doufala jsem, že se dlouho nezdržím. Můj kočí není právě ohleduplný a já bych ráda uzavřela naše jednání, dřív než se rozhodne nechat nás zde.“

„Chápu, a mohu-li poznamenat, je to od vás velmi rozumné, má paní. Musím však s lítostí oznámit, že zásilka pro vás ještě nedorazila.“

„Ne?“ Alenda ucítila, jak jí Emily chlácholivě stiskla ruku. „Něco není v pořádku?“

„To naneštěstí nevím. Chápejte, nejsem zasvěcen do podrobností tohoto podniku. Takovými věcmi se nezabývám. Ovšem měla byste vědět, že nešlo o snadný úkol. Příprava zabrala mnoho dní a mohlo dojít k nejrůznějším komplikacím, které by způsobily zpoždění. Víte určitě, že vám nemám nic objednat?“

„Děkuji, nechci,“ zopakovala Alenda.

„Aspoň se tedy posad'te, ne?“

Alenda vrhla letný pohled na Emily, jejíž oči přetékalý obavami. Hned jak usedly, zašeptala jí: „Vím, vím. Neměla jsem jednat se zloději.“

„Nepodléhejte omylu, má paní,“ ujišťoval ji vikomt. „Neplýtvat bych vaším časem a penězi ani bych neohrozil vaše postavení, kdybych neměl plnou důvěru ve výsledek.“

Vousatý muž u stolu se tiše uchechl. Byl snědý, ošuntělý, s ošlehanou pleť. Obrovské špinavé ruce měl plné mozolů. Alenda sledovala, jak si přihibá ze džbánu. Když ho odložil, stekly mu po vousech kapičky piva a dopadly na stůl. Alenda usoudila, že se jí nelíbí.

„To je Mason Grumon,“ vysvětlil Winslow. „Odpust'te, že jsem ho nepředstavil dřív. Mason je tady v Dolním Medfordu kovářem. Je to... přítel.“

„Chlapi, které jste najala, jsou šikovní,“ pravil Mason. Jeho hlas Alendě připomněl zvuk, jaký vydávala kola kočáru na štěrku.

„Skutečně?“ ozvala se Emily. „Dokázali by ukrást dávné poklady Glenmorganu z Královské věže Ervanonu?“

„Co to má být?“ zeptal se Winslow.

„Kdysi jsem slyšela vyprávět o zlodějích, kteří ukradli poklad z Královské věže Ervanonu a hned následující noci ho vrátili,“ vysvětlila Emily.

„Proč by někdo něco takového dělal?“ podivila se Alenda.

Vikomt se tiše zasmál. „Jsem si jist, že jde o pouhou pověst. To by žádný rozumný zloděj neudělal. Většina lidí zlodějské řemeslo nechápe. Ve skutečnosti skoro všichni kradou, aby si naplnili kapsy. Vloupávají se do domů nebo přepadají pocestné. Ti drzejší mohou třeba unášet šlechtice a požadovat za ně výkupné. Někdy dokonce uříznou své oběti prst a pošlou ho milující rodině. Pomáhá to dokázat, jak jsou nebezpeční, a přimět rodinu, aby brala jejich požadavky vážně. V podstatě jsou pěkně nechutná cháska. Starají se hlavně o co největší zisk s vynaložením co nejmenší námahy.“

Alenda pocítila další stisk ruky, tentokrát tak silný, že sebou bolestně škubla.

„Vyšší třída zlodějů už tvoří společenství, něco jako cechy zedníků nebo tesařů, i když mnohem utajenější, jak jistě chápete. Mají své vedení a ze zlodějny dělají obchod. Určují si svá území, kde si udržují monopol na krádeže. Často mají úmluvu s místními strážnými nebo vladaři, kteří jim umožňují za jistý poplatek pracovat poměrně nerušeně, pokud se vyhnou předem určeným osobám a podřídí se určitým pravidlům.“

„Jaká dohoda může být mezi strážnými provincie a zločinci?“ přeptala se pochybovačně Alenda.

„Nu, možná byste byla překvapena množstvím kompromisů, na něž je nutno přistoupit kvůli zajištění hladce fungující vlády království. Existuje ovšem ještě jeden druh zločince – na volné noze, bez obalu řečeno zloděj k pronajmutí. Tihle darebáci jsou najímáni na přesně určenou práci, jako například obstarání nějakého předmětu, jenž se nachází ve vlastnictví jiného šlechtice. Zásady cti, či spíše obavy z hanby,“ mrkl na ni, „nutí urozené pány vyhledat řemeslného zloděje.“

„Takže tihle lidé ukradnou cokoli pro kohokoli?“ ozvala se Alenda. „Mám na mysli ty, které jste najal pro mě.“

„Ne, ne pro kohokoli – jen pro toho, kdo je ochoten zaplatit sumu, odpovídající náročnosti práce.“

„Takže nesejde na tom, jestli je jejich klient král nebo zločinec?“ vmísila se Emily.

Mason si odfrkl. „Zločinec nebo král, jaký je v tom rozdíl?“ Poprvé během schůzky se široce usmál a odhalil několik mezer mezi zuby.

Alenda se znechuceně obrátila k Winslowovi. Snažil se nad hlavami hostů nespustit zrak ze dveří. „Omluvte mě, dámy,“ řekl a nečekaně vstal. „Potřebuju další pití a číšnice jsou zaneprázdněny. Postarej se o dámy, ano, Masone?“

„Nejsem žádná chůva, ty zatracený šmejde!“ zavolal Mason za vikomtem, který už se prodíral mezi návštěvníky.

„Nedovolím... Nesmíte se takhle vyjadřovat o mé paní,“ oslovila kováře Emily statečně. „Není žádné dítě. Je to vznešená dáma a vy byste měl vědět, kde je vaše místo.“

Masonův výraz potemněl. „Tohle je náhodou přesně moje místo. Bydlím zatracených pět baráků odtud. Můj táta tuhle prokletou hospodu pomáhal stavět. Můj brácha tady pracoval jako kuchař. Máma tady taky dělala kuchařku, než ji srazil nějaký nóbl kočár. Tohle je *moje* místo. To vy byste si měly pamatovat, kam patříte.“ Mason uhodil pěstí do stolu, až svíčka poskočila a dámy sebou trhly.

Alenda si přitáhla Emily blíž. *Do čeho jsem se to namočila?* Začínala si myslet, že Emily měla pravdu. Neměla spoléhat na toho podezřelého vikomta Winslowa. Skutečně o něm nic nevěděla, jedině to, že navštívil podzimní slavnost v Aquestě jako host lorda Darefa. Ze všech lidí právě ona už by mohla vědět, že ne každý šlechtic je také šlechetný.

Seděli v tichu, dokud se Winslow nevrátil – bez pití.

„Laskavě mě následujte, dámy,“ vybídl je.

„Co se děje?“ vyhrkla Alenda.

„Prostě pojd'te se mnou, tudy, prosím.“

Alenda a Emily opustily stůl a vydaly se mlhou kouře z dýmek po překážkové dráze z tanečnicků, psů a opilců za Winslowem k zadním dveřím. V porovnání s výjevem, jenž se jim naskytl za hospodou, se všechno, co až dosud snesly, zdálo téměř slušné. Vstoupily do uličky, jakou by si ani nedokázaly představit. Všude se válely odpadky; výkaly, vyhozené z horních oken, se v širokém příkopu mísily s bahnem. Odpornou řeku slizkého bláta křižovala dřevěná prkna, jež sloužila jako můstky. Dámy si musely zvednout sukně nad kotníky, když se po nich šouraly kupředu.

Z hromady dříví vyrazil potkan a připojil se ke dvěma dalším ve stoce.

„Co děláme v téhle díře?“ zašeptala Emily chvějícím se hlasem.

„To nevím.“ Alenda se zoufale snažila zvládnout vlastní strach. „Myslím, žeš měla pravdu, Emmy. Nikdy jsem si s těmihle lidmi neměla začínat. Ať si vikomt povídá, co chce; lidé jako my prostě nemají mít nic společného s lidmi jako tihle. Dokážu si představit, co by si asi myslel otec.“

Vikomt je vedl za dřevěnou ohradu a kolem dvou chatrčí k chabé náhražce stáje. Přístřešek vlastně tvořila jen bouda se čtyřmi stánými, v každém byla sláma a kbelík s vodou.

„Rád vás zase vidím, vzácná paní,“ oslovil je muž, který stál před nimi.

Alenda v něm poznala toho většího z dvojice, ale nevzpomínala si na jeho jméno. Oba jen krátce zahlédla během schůzky, domluvené vikomtem, jež se odehrála na opuštěné cestě za noci temnější než tato. Teď, za svitu poloviny měsíce, odhrnutou kápí rozeznávala jeho obličej. Byl vysoký, drsného vzhledu a v hrubém oděvu, ale celkově nepůsobil nevlídně ani děsivě. U koutků očí měl vějířky vrásek, které mohly pocházet od smíchu. Alenda si pomyslela, že jeho chování je nápadně veselé, dokonce přátelské. Nemohla si pomoci – připadal jí pohledný, i když by nikdy nečekala, že si něco takového pomyslí o muži, jehož potkává na tak hrozném místě. Byl oblečený v ušpiněné kůži a vlně, a důkladně ozbrojený. Po levém boku měl krátký meč s nezdobeným jílcem. Na pravé straně se mu u pasu houpal podobně prostý, delší a širší meč. A konečně na zádech měl upevněnu další zbraň, těžkou, téměř tak dlouhou, jako byl vysoký.

„Jmenuju se Hadrian, jestli jste snad zapoměla,“ řekl a doprovodil svá slova přijatelnou úklonou. „Kdopak je ta roztomilá dáma s vámi?“

„To je Emily, moje komorná.“

„Komorná?“ Hadrian předstíral údiv. „Taková hezká dáma, já bych ji spíš považoval za vévodkyni.“

Emily naklonila hlavu a Alenda poprvé na této výpravě spatřila její úsměv.

„Doufám, že jsme vás nenechali čekat příliš dlouho. Vikomt povídal, že vám s Masonem dělali společnost?“

„Ano, byli s námi.“

„Vykládal vám pan Grumon ten tragický příběh o tom, jak jeho matku srazil bezcitný královský kočár?“

„No ano, vykládal. A musím říci...“

Hadrian zvedl ruce v hraném obranném gestu. „Masonova matka je naživu a daří se jí dobře. Bydlí v Řemeslnické, v domě mnohem pěknějším než ta bouda, kde přebývá Mason. Nikdy nedělala kuchařku u Růže a trnu. Vykládá tu historku každému šlechtici, s nímž se setká, aby v něm vzbudil pocit provinění. Přijměte mou omluvu.“

„Díky. Byl dost hrubý a jeho poznámky mě dost vyvedly z míry, ale teď...“ Alenda se odmlčela, „udělal jste... Totiž, máte... Dokázal jste je získat?“

Hadrian se vřele usmál, obrátil se a zavolal přes rameno směrem ke stájím.

„Royci?“

„Kdybys uměl zavázat pořádný uzel, netrvalo by mi to tak dlouho,“ ozval se hlas zevnitř. O chvíli později se objevil druhý člen dvojice a přistoupil k nim.

Alenda si na něj pamatovala lépe, neboť právě on ji z těch dvou znepokojoval víc. Byl menší než Hadrian, měl jemné rysy, tmavé vlasy a tmavé oči. Na sobě měl několik vrstev černé: černou tuniku po kolena a černý našasený plášť, jenž na něm vlál jako stín. Nebyl viditelně ozbrojen. I když měl menší postavu a nenosil zbraně, Alenda se toho muže bála. Jeho studené oči, bezvýrazná tvář a úsečné jednání měly vlídnost dravce.

Royce vytáhl z tuniky svazek dopisů, převázaný modrou stužkou. Podal jí je a prohlásil: „Dostat se k těm dopisům, dřív než je Ballentyne stačil předložit vašemu otci, nebylo právě snadné. Být to závod, hodnotil bych výsledek jako těsné vítězství, ale nakonec přece jen vítězství. Možná byste je měla spálit, než se něco podobného stane znovu.“

Upírala zrak na balíček a na tváři se jí objevil úlevný úsměv. „Já... Nemůžu tomu uvěřit! Nemám ponětí, jak jste to provedli, ani jak vám poděkovat!“

„Bude stačit, když zaplatíte,“ odvětil Royce.

„Ach, ano, jistě.“ Podala svazek Emily, odvázala si od pasu váček a podala ho zloději. Hbitě prověřil obsah, váček zase zavřel a hodil ho Hadrianovi, který si ho zastrčil do vesty a zamířil ke stájím.

„Měla byste být opatrnější. Hrajete s Gauntem nebezpečnou hru,“ řekl jí Royce.

„Četl jste snad ty dopisy?“ zeptala se s obavami.

„Ne. Obávám se, že zase tolik jste nám nezaplatila.“

„Tak jak můžete vědět...“

„Vyslechli jsme rozhovor mezi vašim otcem a Archibaldem Ballentynem. Zdálo se, že markýz nevěří obviněním, která proti vám hrabě vznesl, ale jsem si jist, že nakonec uvěřil. S dopisy nebo bez nich, otec vás teď bude sledovat velice pozorně. Ovšem markýz je dobrý člověk. Jistě se rozhodne správně. Hádám, že se mu tak ulevilo, když zjistil, že Ballentyne nemá v ruce žádný důkaz, který by předložil u dvora, že ho váš poměr zase tolik netrápí. Ale jak jsem říkal, v budoucnu byste měla být opatrnější.“

„Jak může člověk jako vy vědět něco o mém otci?“

„Ach, omlouvám se. Řekl jsem, že jde o vašeho otce? Měl jsem na mysli toho druhého markýze, toho s tak uznalou dcerou.“

Alenda se cítila, jako by ji Royce uhodil do tváře.

„Už zase si děláš přátele, Royci?“ zeptal se Hadrian, který vyváděl ze stáje dva koně. „Musíte mu to odpustit. Mého přítele vychovali vlci.“

„To jsou otcovi koně!“

Hadrian přikývl. „Kočár jsme nechali za ostružinovým houštím u mostu přes řeku. Mimochodem, možná jsem trochu vytahal jeden z dubletů vašeho otce. Dal jsem ho spolu s ostatními věcmi zpátky do kočáru.“

„Vy jste měl na sobě otcovy šaty?“

„Vždyť jsem vám to povídal, bylo to těsné, hodně těsné,“ zopakoval jí Royce.

Nazývali tu místnost Temný pokoj kvůli obchodům, které se v ní odehrávaly, ale ve skutečnosti byl malý zadní pokojík u Růže a trnu všechno možné, jen ne chmurný. Několik svíček v nástěnných svícnech a na stole spolu s pořádným ohněm, planoucím v krbu, vydávalo teplé, přívětivé světlo. Z holého dřevěného trámu visela řada měděných kotlíků jako vzpomínka na dobu, kdy Temný pokoj sloužil jako kuchyňská spíž. Bylo tu místo jen na jeden stůl a několik židlí, ale bohatě to stačilo.

Dveře se otevřely a dovnitř se po jednom trousila malá společnost. Royce si nalil sklenici vína, vybral si místo u krbu, sundal si boty a vrtěl prsty před ohněm. Hadrian, vikomt Albert Winslow, Mason Grumon a hezká mladá žena si zvolili židle u stolu. Gwen, majitelka hospody, jim vždycky, když se vrátili z pracovní cesty, připravila hostinu, a dnešní večer neměl být výjimkou. Pohoštění zahrnovalo džbán piva, velký kus pečené, bochník čerstvě upečeného sladkého chleba, vařené brambory, hroudu bílého sýra, zabalenou v plátně, mrkev, cibuli a velké nakládané okurky ze sudu, který obvykle stával za barem. Pro Royce a Hadriana nelitovala výdajů, což se projevilo černou lahví Montemorceyského, kterou si nechala přivést až z Vandonu. Gwen tohle víno mívala vždy po ruce, protože ho Royce měl rád. Přestože to vše vypadalo velmi lákavě, Hadrian si jídla ani pití nevšímal. Soustředil svou pozornost na ženu.

„Tak jak to včera v noci šlo?“ zeptala se Emerald, sedla si mu na klín a nalila mu napěněné domácí pivo. Ve skutečnosti se jmenovala Falina Brocktonová, ale všechny dívky, které pracovaly v hospodě nebo vedle v Medfordském domě, používaly pro své vlastní bezpečí přezdívky. Emerald, živá a veselá ženuška, byla nejstarší číšnice u Růže a trnu a jedna ze dvou žen, které se směly účastnit schůzek v Temném pokoji.

„Bylo chladno,“ řekl a obemkl jí pažemi pas. „A cestou zpátky taky, takže zoufale potřebuju zahřát.“ Přitáhl ji k sobě a začal jí líbat šíji, ponořen do záplavy vlnitých

tmavých vlasů.

„Dostali jsme zaplaceno, ne?“ zeptal se Mason.

Kovář si začal vrchovatě nakládat talíř, jen co dosedl. Mason byl syn nejlepšího medfordského zpracovatele kovů. Zdědil otcovu dílnu, ale připravila ho o ni záliba v hazardu a k tomu pořádná smůla. Vyhodili ho z Řemeslnické ulice a skončil v Dolní čtvrti, kde dělal podkovy a hřebíky a vydělal si na provoz výhně, na pití a občas i na jídlo. Pro Royce a Hadriana měl tři výhody: byl levný, byl místní a byl samotář.

„To jsme vskutku dostali. Alenda Lanaklinová nám zaplatila celých patnáct zlatých tenentů,“ odpověděl Royce.

„Slušný úlovek.“ Winslow spokojeně tleskl do dlaní.

„A moje šípy? Jak se osvědčily?“ zeptal se Mason. „Zasekly se do dlaždic?“

„Zasekly se dokonale,“ pravil Royce. „Potíž byla s vytahováním.“

„Západka selhala?“ vyptával se zaujatě Mason. „Myslel jsem – no, nejsem žádný šípař. Měli jste zajít za šípařem. Nepovídal jsem vám to? Jsem kovář, dělám se železem, ne se dřevem. Ta pilka s jemnými zuby, co jsem vám vyrobil, ta se podařila, co? To je kovářský výrobek, u Mara! Ale ne šípy, a už vůbec ne ty, co jste chtěli. Kdepak. Povídal jsem, že si máte sehnat šípaře.“

„Klid, Masone,“ vynořil se Hadrian z dívčiny hřívy. „Šlo hlavně o zakotvení, a to se povedlo dokonale.“

„Jasně že povedlo. Hroty šípů jsou kovové, v tom se vyznám. Jen mě mrzí, že selhalo to uvolňovací zařízení. Jak jste dostali lano dolů? Nenechali jste ho tam, že ne?“

„To nešlo, stráže by si ho při další obchůzce všimly,“ řekl Royce.

„Tak jak jste to provedli?“

„Osobně bych rád věděl, jak jste to provedli celé,“ ozval se Winslow. Podobně jako Royce seděl pohodlně opřený s nohama nahoře a džbánkem v ruce. „Nikdy se mi nesevěříte s podrobnostmi těch svých podniků.“

Vikomt Albert Winslow pocházel z rodu urozených bezzemků – rodové léno už před dávnými lety ztratil jeden z jeho předků. Teď mu zbýval jedině titul. Ten stačil na to, aby mu otevřel dveře, zavřené rolníkům nebo kupcům, a stavěl ho o stupínek výš než obyčejné barony, alespoň na papíře. Když se s ním Royce s Hadrianem poprvé setkali, žil ve stodole v Colnoře. Dvojice vynaložila trochu peněz na šaty a kočár, a vikomt se příhodně zhostil choulostivé úlohy prostředníka mezi nimi a šlechtou. S kapesným, které mu poskytl, pilně navštěvoval plesy a slavnosti, kde pozorně sledoval politické vření a hledal obchodní příležitosti.

„Na tebe je moc vidět, Alberte,“ vysvětlil Hadrian. „Nemůžeme si dovolit, aby nám našeho vzácného šlechtice odvěkli do nějaké kobky a odřízli mu oční víčka nebo vytrhávali nehty, dokud by jim neřekl, k čemu se chystáme.“

„Ale kdyby mě mučili a já o vašich plánech nic nevěděl, jak bych se zachránil?“

„Jsem si jistý, že asi tak po čtvrtém nehtu by ti uvěřili,“ mínil Royce se zlomyslným

úšklebkem.

Albert se zatvářil kysele a zhluboka si přihnul piva. „Ale teď už mi to prozradit můžete, ne? Jak jste se dostali přes ty železné dveře? Když jsem Ballentyňa navštívil, měl jsem dojem, že by je neotevřel ani trpaslík s kompletní sadou nástrojů. Vždyť ty dveře nemají ani zámek, který by se dal odemknout, ani závoru.“

„Nu, tvoje informace o těch dveřích nám hodně pomohly,“ uznal Royce. „Proto jsme se jim vyhnuli.“

Vikomt hleděl zmateně, jako by chtěl něco říct, ale místo toho zůstal potichu a ukrojil si kus pečené.

Royce se napil vína a Hadrian zatím převzal vyprávění. „Vyšplhali jsme, tedy Royce vyšplhal po vnější zdi na východní věž a hodil mi lano. Nebyla tak vysoká, ale skoro se vyrovnala té věži, kde Archibald přechovával dopisy. Použili jsme Masonovy šípy, abychom obě věže propojili, a pak jsme se zahákli koleny a přeručkovali na tu vyšší.“

„Ale v té věži nejsou okna,“ namítl Albert.

„A kdo mluvil o nějakých oknech?“ přerušil ho Royce. „Šípy se zasekly do střechy.“

„Jo, však jsem povídal, že je to dobrá řemeslná práce,“ prohlásil pyšně Mason.

„Tak dobře, tím jste se dostali na věž, ale jak jste vnikli dovnitř? Komínem?“ vyzvídál Albert.

„Ne, ten byl moc úzký, a navíc tam včera večer hořel oheň,“ řekl Hadrian, „takže jsme použili druhý Masonův výrobek, malou pilu, a šikmo jsme nařízli střechu. Vzato kolem a kolem, ta noc se vyvíjela pěkně podle plánu, dokud se Archibald nerozhodl navštívit svou pracovnu. Počítali jsme s tím, že nakonec stejně bude muset odejít, tak jsme vyčkávali.“

„Měli jsme prostě vklouznout dolů, podříznout mu krk a vzít si dopisy,“ prohlásil Royce.

„Ale za to jsme zaplaceno nedostali, ne?“ připomněl mu Hadrian. Royce místo odpovědi jen zakoulel očima. Hadrian si ho nevšiml a pokračoval: „Jak jsem říkal, leželi jsme tam a čekali a celou tu dobu foukal na vrcholku věže příšerný ledák. Ten mizera v tom pokoji seděl dobré dvě hodiny.“

„Chudáčku,“ zapředla Emerald a lísala se k němu jako kočka.

„Naštěstí si ty dopisy prohlížel a my ho sledovali vyřezanými štěrbinami, takže jsme přesně věděli, kde má sejf. Pak vjel na nádvoří kočár, a to byste nevěřili, kdo v něm přijel.“

„Markýz přijel, když jste číhali na střeše?“ zeptal se Albert s pusou plnou hovězího.

„Jo – a tím se náš časový rozvrh opravdu zkomplikoval. Archibald odešel z věže, aby přivítal markýze, a my se dali do díla.“

„Takže,“ odvážila se Emerald, „jste otevřeli střechu jako dýni.“

„Přesně tak. Spustil jsem Royce do pracovny. Vybral sejf, hodil dovnitř falešné dopisy a já ho zase vytáhl nahoru. Přesně ve chvíli, kdy jsme dali vyříznutý kus střechy na místo, vešli Archibald s Victorem. Čekali jsme, aby nás náhodou nezaslechli. A to

byste nevěřili, Archibald mu ty dopisy předložil hned na místě. Musím říct, že to bylo k popukání, vidět Archibaldovu reakci, když spatřil prázdné napodobeniny. Potom už v pracovně nastal rámus, tak jsme se rozhodli, že raději využijeme příležitosti, a slanili jsme z věže dolů na nádvoří.“

„To je úžasné. Povídal jsem Alendě, že se při téhle práci mohou naskytnout potíže, ale neměl jsem ponětí, že mluvím pravdu. Měli jsme si říct o příplatek,“ vmísil se Albert.

„Napadlo mě to,“ připustil Royce, „ale znáte Hadriana. I tak jsme si přišli na slušné peníze.“

„Ale počkat, nevysvětlili jste, jak jste sundali to lano z věže, když uvolňovací zařízení selhalo?“

Royce vzdychl. „Neptejte se.“

„Proč ne?“ Kovář přešel pohledem z jednoho na druhého. „Je to snad tajemství?“

Royce se zamračil. „Sestřelil ho.“

„Cože udělal?“ Albert se posadil tak prudce, že mu nohy s plesknutím dopadly na podlahu.

„Hadrian vystřelil další šíp a ut' al provaz u střechy.“

„Ale to přece... To není možné,“ kroutil hlavou Albert. „Nikdo nemůže trefit lano na vzdálenost – kolik to bylo? Dvě stě stop? – v úplné tmě!“

„Svítil měsíc,“ opravil ho Royce. „Nedělejte z toho kdovíco. Pamatujte, že s ním musím pracovat. Kromě toho to nedokázal napoprvé.“

„Kolik?“ vyptávala se Emerald.

„Co myslíš, zlato?“ Hadrian si otřel rukávem pěnu z úst.

„Kolik šípů jsi spotřeboval, než jsi přestřelil ten provaz, hlupáčku?“

„A poctivě,“ připomněl mu Royce.

Hadrian se podmračil. „Čtyři.“

„Čtyři?“ opakoval Albert. „Představa, žeš to provedl napoprvé, by byla působivější, ale stejně...“

„Myslíte, že na to hrabě nikdy nepřijde?“ zeptala se Emerald.

„Řekl bych, že při prvním dešti,“ poznamenal Mason.

Ozvalo se trojí zaťukání na dveře, podsaditý kovář odstrčil židli a přistoupil ke dveřím. „Kdo je to?“ zavolal.

„Gwen.“

Uvolnil závoru a otevřel dveře. Vstoupila žena cizokrajného vzhledu s dlouhými černými vlasy a zářivě zelenýma očima.

„To je mi pěkné, nepustit holku do jejího vlastního pokoje.“

„Promiň, děvče.“ Mason za ní zavřel dveře, „ale Royce by mě zaživa stáhl z kůže, kdybych otevřel a nezeptal se předem, kdo je tam.“

Gwen DeLancyová byla záhada Dolní čtvrti. Pocházela z Calis a nějakou dobu se ve městě protloukala jako prostitutka a kartářka. Její tmavá pleť, mandlové oči a výrazné

lícní kosti působily mimořádně exoticky. Její nadání pro líčení očí a východní přízvuk jí dodávaly přitažlivosti a někteří šlechtici ji shledávali neodolatelnou. Přitom Gwen nebyla obyčejná lehká žena. Během tří let dokázala svůj osud zvrátit a koupila si ve čtvrti právo obchodovat. Vlastnit půdu směla jediné šlechta, ale kupci poskytovali práva na podnikání. Zanedlouho Gwen patřila nemalá část Řemeslnické ulice a větší část Dolní čtvrti. Jejím nejvýnosnějším podnikem byl Medfordský dům, běžně nazývaný prostě Dům. Přestože tento drahý nevěstinec stál v zadní uličce, navštěvovala ho šlechta ze širokého okolí. Gwen byla známa svou diskrétností, zejména pokud šlo o jména zákazníků, kteří si nemohli dovolit být přistiženi v bordelu.

„Royci,“ pravila Gwen, „dnes večer navštívil Dům možný zákazník. Naléhavě žádal, aby si mohl s jedním z vás pohovořit. Sjednala jsem schůzku na zítřejší večer.“

„Znáš ho?“

„Ptala jsem se děvčat. Žádná z nich ho ještě neviděla.“

„Obsloužila ho některá?“

Gwen potřásla hlavou. „Ne, zajímal se jen o nájemné zloděje. Zvláštní; kdekdo očekává, že prostitutka bude vědět všechno možné, když sám hledá odpovědi, a současně předpokládá, že jeho tajemství si vezme do hrobu.“

„Kdo s ním mluvil?“

„Tulipánka. Říkala, že je to cizinec, tmavé pleti, a zmínila se o přízvuku. Mohl by být z Calis, ale já na něj nenarazila, takže vám to nemůžu říct jistě.“

„Byl sám?“

„Tulipánka se o žádných společnících nezmínila.“

„Chcete, abych s ním promluvil já?“ zeptal se Albert.

„Ale ne, ujmou se toho,“ řekl Hadrian. „Když už se vydal čmuchtat do těchhle končin, bude spíš očekávat někoho jako já, než ty.“

„Když budeš tak laskav, Alberte, přijď sem zítra a sleduj, jestli se kolem dveří nepotloukají cizí lidé,“ dodal Royce. „Vezmu si na starost ulici. Objevil se tu někdo nový?“

„Poslední dobou tady máme rušno a je tu pár hostů, které neznám,“ připustila Gwen. „A před pár hodinami seděla v hospodě skupina čtyř nebo pěti lidí.“

„Má pravdu,“ potvrdila Emerald. „Obsluhovala jsem pět hostů.“

„Jak vypadali? Lidé na cestách?“

Gwen zakroutila hlavou. „Spíš bych hádala vojáky. Nebyli ve stejnokrojích, ale poznala jsem to.“

„Žoldáci?“ zeptal se Hadrian.

„To bych neřekla. Žoldnéři obvykle dělají potíže, chytají děvčata, pokřikují, vyvolávají rvačky – znáš ten typ. Tihle seděli potichu a jeden z nich byl možná šlechtic. Aspoň ti ostatní ho oslovovali barone – tuším Trumbule.“

„Podobnou partu jsem zahlédl včera ve Svěhlavé ulici,“ ozval se Mason. „Mohlo jich být tak dvanáct.“

„Ve městě se něco děje?“ zamyslel se Royce.

S pochybami se dívali jeden na druhého.

„Myslíte, že by to mohlo mít něco společného s tím zabíjením u řeky Nidwalden?“ navrhl Hadrian. „Třeba si král vyžádal pomoc ostatní šlechty.“

„Mluvíš o těch elfech?“ podíval se na něj Mason. „O tom jsem slyšel.“

„Já taky,“ přidala se Emerald. „Elfové prý napadli vesnici a všechny tam pozabíjeli, některé dokonce ve spánku.“

„Kdo to vykládal? To mi nějak nesedí,“ podotkl Albert. „Ještě jsem neviděl, že by se elf podíval člověku do očí, natož aby na nějakého zaútočil.“

Royce sáhl po botách a plášti a zamířil ke dveřím. „Tys nikdy žádného elfa nepotkal, Alberte,“ prohlásil a rychle zmizel.

„Co jsem řekl?“ Albert se s nevinným výrazem obrátil k ostatním.

Emerald pokrčila rameny.

Hadrian vytáhl váček od Alendy a hodil ho vikomtovi. „Tím bych se netrápil. Royce občas bývá náladový. Tady máš, vezmi si svůj podíl.“

„Ovšem Royce má pravdu,“ ozvala se Emerald. Očividně měla radost, že ví něco, co oni nevědí. „Elfové, kteří napadli vesnici, byli divocí, plnokrevní. Ti místní míšenci jsou jenom banda líných opilců.“

„Takové věci s člověkem provede tisíc let otroctví,“ podotkla Gwen. „Mohla bych dostat svůj díl, Alberte? Musím zpátky do práce. Máme tam dnes večer biskupa, soudního úředníka a taky Bratrstvo baronů.“

VI

Hadriana ještě pořád všechno bolelo po námaze předešlého dne, když si sedl k prázdnému stolu blízko baru a pozoroval hosty v Kosočtvercovém pokoji. Název pocházel ze zvláštního tvaru místnosti, jakéhosi protaženého obdélníku, jenž vznikl umístěním přístavku mezi hospodou a nevěstincem. Hadrian znal alespoň od vidění téměř každého v místnosti. Lampáři, drožkáři, dráteníci, obvyklá tlupa, která sem přicházela pozdě večer po práci na večeři. Všichni působili unaveně, sešle a špinavě, jak se tak skláněli nad svými talíři. Každý měl hrubou pracovní košili a nepadnoucí kalhoty, zavázané v pase jako pytel. Vybírali si tuhle místnost, protože tu nebylo tak rušno a mohli se v klidu najíst. Ovšem jeden z nich se lišil.

Seděl sám na vzdáleném konci místnosti zády ke stěně. Jeho stůl zůstal prázdný až na obvyklou svíčku. Nekoupil si jídlo ani pití. Na hlavě měl plstěný klobouk se širokou střechou a okázalým modrým pérem po straně. Přes zářivě zlatou saténovou vestu si oblékl dublet z těžkého černého a červeného brokátu s vycpanými rameny. U pasu měl šavli, upevněnou ke koženému opasku, pobitému cvočky, který ladil s vysokými černými jezdeckými botami. Ať už to byl kdokoli, neskrýval se. Hadrian zahlédl pod

jeho stolem balík, ze kterého cizinec nespouštěl nohu.

Jakmile dorazila Emerald se zprávou od Royce, že na ulici nejsou žádní společníci, Hadrian se zvedl, přešel přes celou místnost a zastavil se u prázdné židle vedle neznámého.

„Nemáte zájem o společnost?“ zeptal se.

„Přijde na to,“ odvětil muž a Hadrian zaznamenal slabý přidržený přízvuk caliského rodáka. „Hledám představitele organizace zvané Riyria. Jednáte jménem této skupiny?“

„Přijde na to, co chcete,“ odpověděl Hadrian s drobným úšklebkem.

„V tom případě se prosím posad'te.“

Hadrian si sedl a čekal.

„Jsem baron Dellano DeWitt a hledám člověka s jistými schopnostmi. Bylo mi řečeno, že se v těchto místech takoví lidé nacházejí a že jsou za určitou cenu k mání.“

„Jaké schopnosti byste si potřeboval koupit?“

„Dodavatelské dovednosti,“ pravil prostě DeWitt. „Jde o jistou věc, kterou potřebuji nechat zmizet. Pokud je to možné, rád bych, kdyby zmizela úplně. Ale musí to být ještě dnes večer.“

Hadrian se usmál. „Lituji, ale jsem si jist, že Riyria nepracuje takhle narychlo. Je to příliš nebezpečné. Doufám, že chápete.“

„S tím načasováním mě to mrzí. Pokoušel jsem se vás zastihnout už včera, ale bylo mi řečeno, že nejste k dispozici. Mohu vám to riziko vynahradiť.“

„Lituji, ale pravidla jsou přísná.“ Hadrian se začal zvedat.

„Vyslechněte mě, prosím. Poptával jsem se kolem. Ti, kdo drží prst na tepu města, mi sdělili, že tu působí dvojice nezávislých profesionálů, kteří se dají na takové úkoly najmout, když dostanou patřičně zapláceno. Je otázka, jak vůbec dokážou beztrešně pracovat mimo organizované cechy, nicméně skutečnost je taková, že to dělají. Tohle je pádný důkaz jejich schopností, ne? Pokud ty dva muže znáte, pokud znáte Riyriu, naléhavě vás žádám a zapřísahám, pomozte mi.“

Hadrian si muže pozorně změřil. Původně ho považoval za dalšího z těch sebestředných šlechticů, kteří lapají úsměvy mocných na královských hostinách. Ovšem teď se mužovo vystupování změnilo. V jeho hlase zazněl náznak zoufalství.

„Co je na té věci tak důležitého?“ zeptal se Hadrian a pohodlně se opřel do židle. „A proč musí zmizet ještě dnes večer?“

„Slyšel jste o hraběti Pickeringovi?“

„Mistr šermíř, držitel Stříbrného štítu a Zlatého vavřínu? Má neuvěřitelně krásnou manželku jménem... tuším Belinda. V soubojích prý zabil nejméně osm mužů jen za to, že se na ni podívali, nebo se to aspoň proslýchá.“

„Jste neobyčejně dobře informován.“

„To patří k naší práci,“ pravil Hadrian.

„V souboji na meče porazil hraběte jedině Braga, arcivévoda z Melengaru, a k tomu došlo na ukázkovém turnaji, kdy hrabě neměl svůj meč a byl nucen použít náhradní.“

„Ach, ovšem,“ přitakal Hadrian napůl k sobě, napůl k DeWittovi. „Je jedním z těch šermířů se speciálním kordem, bez něhož se do žádného souboje nepouští, rozhodně ne do vážně míněného boje.“

„Ano. Hrabě je v té záležitosti velmi pověřivý.“ DeWitt neřekl nic víc a zdál se v rozpacích.

„Hleděl jste snad na jeho manželku příliš dlouho?“ zajímal se Hadrian.

Muž přikývl a sklonil hlavu. „Byl jsem vyzván na souboj na zítřek v poledne.“

„A chcete, aby Riyria ukradli hraběti meč.“ Nebyla to otázka, ale DeWitt znovu kývl.

„Jsem členem doprovodu vévody DeLorkana z Dagastanu. Přijeli jsme do Medfordu před dvěma dny kvůli obchodnímu jednání, jehož hostitelem je král Amrath. Při našem příjezdu uspořádali slavnost a na ni zavítal i Pickering.“ Baron si neklidně utřel obličej. „Ještě nikdy jsem v Avrynu nebyl – u Maribora, netušil jsem, o koho jde! Ani jsem nevěděl, že je to jeho manželka, dokud mě nepleskla přes tvář rukavice. Mám s ním souboj zítra v poledne, takže meč musí být ukraden dnes v noci.“

Hadrian vzdychl. „To není právě snadný úkol. Sebrat takový jedinečný meč, který si jistě na noc dává k lůžku...“

„Trochu jsem vám to usnadnil,“ řekl DeWitt. „Hrabě právě tak jako já zůstává během jednání u krále. Je ubytován blízko komnat mého vévody. Dnes večer jsem vklouzl do jeho pokoje a meč jsem mu vzal. Kolem se však pohybovalo tolik lidí, že jsem se vyděsil a schoval ho do první odemčené místnosti, na kterou jsem padl. Ta zbraň musí pryč z hradu, než ji začne pohřešovat, protože při prohlídce ji určitě najdou.“

„A kde tedy teď je?“

„V královské kapli,“ odpověděl DeWitt. „Není hlídána a její dveře jsou v chodbě hned vedle prázdného pokoje s oknem. Mohl bych zajistit, že okno bude v noci otevřené. Pod oknem navíc roste popínavý břečťan. Bude to docela snadné.“

„Tak proč to neuděláte sám?“

„Když s tím mečem chytnou zloděje, přijde jen o ruce, ale kdyby přistihli mě, přijdu o svou pověst!“

„Chápu, že vám to dělá starosti,“ pravil Hadrian jízlivě, ale DeWitt si toho zřejmě nevšiml.

„No právě! Teď, když vidíte, že už jsem udělal většinu práce, se vám to jistě nezdá tak zlé, že? Než mi odpovíte, ještě ke své nabídce dodám tohle.“

Baron s jistou námahou vytáhl balík zpod nohou a položil ho na stůl. Když sedlová brašna dopadla na dřevo, ozvalo se příjemné kovové zacinkání. „Uvnitř najdete sto zlatých tenentů.“

„Aha.“ Hadrian upíral zrak na brašnu a snažil se dýchat pomalu a pravidelně. „Chcete platit předem?“

„Nejsem žádný hlupák, vím, jak to chodí. Zaplatím vám polovinu teď a druhou, až budu mít ten meč.“

Hadrian se znovu opatrně nadechl, stále pokyvoval a připomínal sám sobě, aby zůstal v klidu. „Takže nabízíte *dvě stě* zlatých tenentů?“

„Ano,“ přisvědčil DeWitt se starostlivým pohledem. „Jak vidíte, je to pro mě velmi důležité.“

„Očividně, pokud je ta práce tak snadná, jak tvrdíte.“

„Myslíte tedy, že to bude stačit?“ zeptal se baron dychtivě.

Hadrian se na židli opřel, DeWitt se naopak naklonil dopředu s úzkostným výrazem. Připomínal muže obviněného z vraždy a postaveného před soudce, který má vynést rozsudek.

Royce ho zabije, když to přijme. Jedno ze zásadních pravidel, která si pro Riyriu stanovili, říkalo, že nebudou brát práci narychlo. Potřebovali čas, aby provedli průzkum terénu, ověřili příslušnou historiku a obhlédli cíle. Ovšem jediným DeWittovým zločinem bylo, že si vybral špatnou chvíli k pohledu na krásnou ženu, a Hadrian věděl, že má jeho život ve svých rukou. Baron už neměl naději, že sežene někoho jiného. Jak už se DeWitt zmínil, žádný nezávislý zloděj kromě nich by si nedovolil vzít zakázku ve městě, patřícímu cechu. A vedení Karmínové ruky by to zase nedovolilo nikomu ze svých lidí ze stejných důvodů, které i Hadrianovi napovídaly, že by měl odmítnout. Na druhé straně Hadrian nebyl zlodějem odjakživa a nebyl obeznámen s jejich způsoby rozhodování. To Royce vyrostl na ulicích Ratiboru a vybíral lidem kapsy, aby přežil. To on byl řemeslným lupičem, dokonce býval členem neblaze proslulé Gildy Černého diamantu. Hadrian byl bojovník, voják, který dával přednost poctivým bitvám za bílého dne.

Na větší část práce, kterou dělali pro šlechtice, si Hadrian nikdy nezvykl. Jejich zákazníci chtěli zahanbit soupeře, zranit bývalou milenkou, dosáhnout vyššího postavení v tom podivném, pokřiveném světě vysoké politiky. Šlechtici si je najímali, protože měli dost peněz a mohli za své nekalé hry zaplatit. Pro ně život představoval jedinou velkou šachovou partii se skutečnými rytíři, králi a pěšáky. Nerozeznávali při ní dobro či zlo, správnou a nesprávnou stranu. Šlo jen o politiku. O hru uvnitř hry s vlastními pravidly a bez jakýchkoli zásad. Ovšem jejich hašteření poskytovalo úrodnou půdu pro sklízení výhod. Příslušníci šlechty byli nejen bohatí a malicherní, ale i zbednění. Jak jinak by Royce s Hadrianem mohli obdržet od hraběte z Chadwicku platbu za zachycení dopisů, které Alenda Lanaklinová poslala Deganu Gauntovi, načež obratem zdvojnásobit svůj zisk, když je ukradli zpátky? Prostě požádali Alberta, aby vyhledal Alendu a sdělil jí, že Ballentyne má její dopisy, a aby jí nabídl, že je pro ni získá zpátky. Jejich obchody byly výnosné, ale špinavé. Další hry, které musel hrát ve světě, kde z hrdinů zbyly pouhé legendy a čest byla pouhým mýtem.

Pokoušel se nějak si odůvodnit, že na tom, co s Roycem udělali, nebylo nic hrozného. Koneckonců Alenda si to jistě mohla dovolit. Lidé jako Mason nebo Emerald peníze potřebovali víc než dcera bohatého markýze. Vlastně to pro ni možná byla dobrá lekce, která navíc zachránila pověst a pozemky jejího otce. Jenomže to pořád jen

obelhával sám sebe. Snažil se přesvědčit vlastní svědomí, že to, co dělá, je správné, nebo že to aspoň není tak špatné. Přál by si nějakou záslužnou práci, takovou, při níž by někomu zachránil život; práci, jejíž smysl by připomínal to, co kdysi považoval za čestné.

„Jistě,“ řekl.

Ⅴ

Když Hadrian domluvil, ticho v Temném pokoji zhoustlo očekáváním. Přítomni byli pouze tři muži, a jakmile Hadrian umlkl, on i Albert obrátili pozornost k Royceovi. Přesně jak předpokládali, zloděj nebyl právě potěšen. Začal pomalu kroutit hlavou, ještě než promluvil. „Nemůžu uvěřit, žes tuhle práci vzal,“ vyčetl mu.

„Koukni, vím, že je to narychlo, ale ta historika je ověřená, ne?“ namítl Hadrian. „Sledovals ho zpátky ke hradu. Je hostem krále Amratha. Neodbočil z cesty. Můžu potvrdit, že pravděpodobně pochází z Calis, a žádná z Gweniných dívek nezaslechla nic, co by jeho tvrzení vyvrátilo. Vypadá to na čistou práci.“

„*Dvě stě zlatých tenentů* jenom za to, že sebereme meč z místnosti s otevřeným oknem – nepřijde ti to podezřelé?“ zeptal se Royce užaslým, nevěřícím tónem.

„Osobně bych to nazval splněným snem,“ podotkl Albert.

„Třeba mají v Calis odlišné zvyky. Je to pěkně daleko odtud,“ přel se Hadrian.

„Zas tak daleko ne,“ odsekl Royce. „A jak to, že tenhle DeWitt s sebou nosí tolik hotovosti? To pokaždé jezdí na obchodní jednání v zahraničí s taškami plnými zlata? Proč si ho vůbec bral?“

„Třeba ho nepřinesl. Možná večer prodal cenný prsten nebo získal půjčku s odvoláním na dobré jméno vévody DeLorkana. Dokonce je možné, že peníze dostal od samotného vévody. Ti dva sem jistě nepřijeli jen tak na ponících. Vévoda určitě cestuje s velkou karavanou vozů. Dost možná pro ně pár stovek zlatých není nic mimořádného.“ Hadrianův hlas zvažněl. „Tys tam nebyl. Neviděls toho chlapa. Zítra ho čeká v podstatě poprava. Nač je ti zlato, když jsi mrtvý?“

„Právě jsme dokončili jednu zakázku. Doufal jsem, že si pár dní odpočineme, a ty jsi nás teď upsal na další práci.“ Royce vzdychl. „Povídáš, že DeWitt vypadal vyděšeně?“

„Potil se.“

„Takže jde o tohle. Chceš tu práci vzít, protože jde o dobrou věc. Riskuješ naše krky, jen abychom se potom mohli vzájemně poplácat po zádech.“

„Pickering ho zabije – to přece víš. A náš baron nebude první.“

„Ani poslední.“

Hadrian si povzdechl, založil si ruce na prsou a opřel se. „Máš pravdu; budou další. Tak si představ, že ten meč štípneme a pak se té prokleté zbraně zbavíme. Hrabě už ho nikdy neuvidí. Pomysli na všechny ty šťastné muže, kteří se konečně budou moct beze

strachu podívat na Belindu.“

Royce se uchechtl. „Takže to vlastně děláme pro veřejné blaho?“

„A taky pro dvě stě zlatých tenentů,“ připomněl mu Hadrian. „To je víc, než vyděláme za rok. Blíží se chladné počasí, s těmi penězi můžeme celou zimu nečinně vysedávat.“

„No, tohle aspoň dává smysl. To by bylo vážně příjemné,“ připustil Royce.

„A jde všehovšudy o práci na pár hodin, rychle vyšplhat a sebrat. To ty mi pořád vykládáš, jak slabá bezpečnostní opatření mají v Essendonském hradě. Do svítání budeme hotovi a zpátky v posteli.“

Royce se kousl do rtu a zašklebil se, pak od Hadriana odvrátil zrak.

Hadrian vycítil příležitost a pokračoval v nátlaku. „Vzpomínáš, jak nám na střeše té věže bylo zima? Pomysli na to, o kolik se ještě ochladí v příštích měsících. Mohl bys strávit zimu v teple a bezpečí, dobře jíst a popíjet svoje oblíbené víno. A samozřejmě,“ Hadrian se naklonil blíže, „přijde i sníh. Víš, jak nesnášíš sníh.“

„Dobře, dobře. Vezmi náradí. Sejdeme se v uličce.“

Hadrian se usmál. „Tužil jsem, že i ty máš srdce.“

Noc venku se ještě ochladila, cesty potáhl kluzký povlak jinovatky. Skutečně už brzy napadne první zimní sníh. Navzdory tomu, co si myslel Hadrian, Royceovi sníh zase tolik nevadil. Líbilo se mu, když pokryl Dolní čtvrť a oblékl ji do elegantního bílého šatu. Nicméně ta krása něco stála; na sněhu zůstávaly stopy a jeho práce se tím stávala mnohem obtížnější. Hadrian měl pravdu, po dnešní noci budou mít dost peněz, aby celou zimu strávili klidným zimním spánkem. S tolika penězi by se dokonce mohli pustit do počestného podnikání. Na to myslíval pokaždé, když hodně vydělali, a s Hadrianem to probírali už několikrát. Před rokem se docela vážně bavili o tom, že by si otevřeli vinný sklep, ale nějak jim to nesešlo. Tohle byl prostě problém. Žádný z nich nedokázal přijít na poctivé zaměstnání, které by pro ně bylo to pravé.

Zastavil se před Medfordským domem. Zdálo se, jako by Dům vyrůstal z Růže a trnu, a byl také téměř tak velký. Gwen obě budovy spojila dodatečnými přístavbami, aby se zákazníci mohli volně pohybovat tam a zpátky, aniž by se vystavovali nečasu nebo zvědavosti ostatních. Gwen DeLancyová byla v tomhle geniální; jakživ se nesetkal s nikým, kdo by se jí vyrovnal. Byla nadmíru chytrá a mazaná, a přitom upřímnější a otevřenější než kdokoli z lidí, jež znal. Představovala pro něj jakýsi protimluv, záhadu, kterou neuměl rozluštit – byla čestný člověk.

„Napadlo mě, že se zastavíš,“ promluvila Gwen, která právě vyšla na verandu Domu a zahalila si ramena pláštěm s kápí. „Dívala jsem se na tebe ze dveří.“

„Máš dobré oči. Většina lidí mě vůbec nevidí, když jdu temnou ulicí.“

„Určitě jsi chtěl, abych tě viděla. Přišels mě navštívit, ne?“

„Jen jsem se chtěl ujistit, že jsi dostala svůj podíl z minulé noci.“

Gwen se usmála a Royceovi nemohlo ujít, jak krásně se jí v měsíčním světle lesknou vlasy.

„Royci, ty přece víš, že mi nemusíš platit. Dala bych ti cokoli, oč bys mě požádal.“

„Ne,“ trval na svém. „Používáme tvůj podnik jako svoji základnu. Tobě to přináší jisté nebezpečí, za to dostáváš část zisku. Tohle už jsme přece probírali.“

Gwen přistoupila blíž a vzala ho za ruku. Její dotek byl v chladném vzduchu příjemně teplý. „Nebýt tebe, neměla bych ani Růži a trn. Dost možná bych už ani nebyla naživu.“

„Nemám ponětí, o čem to mluvíte, vzácná paní.“ Royce předvedl formální úklon. „Mohu dokázat, že jsem té noci vůbec nebyl ve městě.“

Dívala se na něj stále s úsměvem. Rád ji viděl takhle spokojenou, ale teď její jasně zelené oči po něčem pátraly, a Royce se honem odvrátil a pustil její ruku.

„Poslyš, bereme s Hadrianem tu práci. Musíme to udělat dnes v noci, tak bych měl...“

„Jsi zvláštní člověk, Royci Melborne. Zajímalo by mě, jestli tě vůbec někdy opravdu poznám.“

Royce se odmlčel a pak tiše řekl: „Už teď mě znáš lépe, než by bylo pro ženu dobré. Víc, než je bezpečné – pro nás oba.“

Gwen k němu znovu přistoupila blíž. Pod podpatky bot jí zakřupalo zmrzlé bláto, v očích měla prosbu. „Bud' opatrný, ano?“

„To jsem vždycky.“

Odcházel, plášť se mu vzdouval ve větru. Vyprovázela ho pohledem, dokud nevkročil do stínu a nezmizel jí.

ČÁST TŘETÍ

SPIKNUTÍ

Z nejvyšší věže Essendonského hradu vlál prapor se sokolem s korunou, jenž ohlašoval přítomnost krále. Essendon byl královský sídelní hrad Avrynu a království Melengaru, které, ač nebylo nijak mimořádně rozlehlé ani mocné, představovalo starou a uznávanou říši. Samotný hrad, velkolepá stavba skládající se z členitých šedých zdí a věží, se tyčila ve středu Medfordu, v jeho srdci mezi čtyřmi zřetelně oddělenými částmi: Šlechtickým náměstím, Řemeslnickou ulicí, Obecnou čtvrtí a Dolní čtvrtí. Podobně jako většinu měst Avrynu chránila Medford mohutná vnější hradba, nicméně i hrad měl své opevnění, jež ho dělilo od města. Tato vnitřní hradba, nahoře lemovaná cimbuřím, za nímž se skrývali zkušení lučištníci na stráž, neobkružovala celý hrad. Místo toho se napojovala na impozantní hlavní hradní věž, která sloužila jako zadní ochranná bašta. Výška věže a široký vodní příkop pod ní udržovaly královské sídlo v dokonalém bezpečí.

Během dne kupci přijížděli se svými vozíky až ke hradní zdi a stavěli stánky po obou stranách brány, takže tu vznikalo rušné stanové městečko pouličních prodejců, komediantů a poskytovatelů půjček, kteří se snažili uzavírat smlouvy s obyvateli hradu. Tato vlna místního obchodování po západu slunce ustupovala, neboť obyvatelé města se od setmění do úsvitu nesměli přiblížit ke hradbám blíže než na padesát stop. Dodržování této vzdálenosti přísně střežili lučištníci, kteří neváhali vystřelit na každého, kdo se v noci odvážil blíže. Kolem hradu navíc hlídkovaly stráže v kroužkové zbroji a ocelových přilbách se znakem melengarského sokola. Tito vojáci se zdánlivě nenuceně procházeli s palci zaklesnutými za opasky s meči a klidně probírali události dne nebo si vykládali, co budou dělat po službě.

Royce s Hadrianem sledovali pravidelné obchůzky stráží celou hodinu, než se přesunuli k zadní části věže. Přesně jak vysvětloval DeWitt, nedbalí zahradníci dovolili pevným úponkům popínavého břečťanu vyšplhat vysoko vzhůru po kamenné stěně. Naneštěstí břečťan nedosahoval až k oknům. Za této mrazivé pozdně podzimní noci chlad vody v příkopu pronikal až do kostí. Ovšem břečťan se zdál docela spolehlivý a šplhalo se po něm snadno jako po žebříku.

„Už vím, proč to DeWitt nechtěl provést sám,“ zašeptal Hadrian Royceovi, když viseli na břečťanu. „Po té koupeli jsem tak promrzlý, že kdybych teď spadl, určitě bych se dole roztříštil na kousky.“

„Představ si, kolik nočníků do příkopu denně vylijí,“ poznamenal Royce a zastrčil do spáry mezi dvěma kamennými kvádry malý bodec s očkem.

Hadrian pohlédl nahoru na množství oken, jež patrně vedla do ložnic, a při té představě se otřásl. „Bez takových vědomostí bych se klidně obešel.“ Vyndal z kabely

na rameni postroj z popruhů a upevnil ho k očku bodce.

„Jen jsem se snažil, abys tolik nemyslel na tu zimu,“ pravil Royce a zarazil do zdi další bodce.

Šplhání bylo únavné a napjaté, ale zvládli ho překvapivě rychle, a než strážé dokončily svůj okruh, dostali se k nejnižším oknům. Royce napřáhl ruku a zkusil okenici. Byla otevřená, jak jim DeWitt slíbil. Jemně ji na šterbinu odchýlil a nakoukl dovnitř. O chvíli později se protáhl oknem a pokynul Hadrianovi, aby ho následoval.

U jedné stěny stála malá postel s nachově rudými nebesy, vedle ní toaletní stolek s umyvadlem. Jediný další kus nábytku představovala obyčejná dřevěná židle. Větší část protější stěny zakrývala nevýrazná tapisérie se psy štvoucími jelena. Všechno tu bylo úhledné a uklizené. U postele nestály žádné boty, přes židli nikdo nepřehodil kabát, pokrývky na posteli nebyly pomačkané. Pokoj byl nepoužívaný.

Hadrian zůstal tiše stát u okna, zatímco Royce se přesunul ke dveřím. Sledoval, jak zloděj nohama zkoumá podlahu, než na ni přenese váhu. Royce se kdysi zmínil, jak měl nějakou práci na půdě, šlápl na zteřelé prkno a propadl stropem do ložnice. Tato podlaha byla z kamene, ale i tak v ní mohla být uvolněná malta nebo skryté pasti, které by vyvolaly poplach. Royce se dostal ke dveřím, dřep si a chvíli naslouchal. Naznačil gestem chůzi a začal počítat na prstech, tak aby to Hadrian viděl. Po krátké přestávce pokyn zopakoval, Hadrian přešel k němu a oba pár minut tiše vyčkávali.

Konečně Royce rukama v rukavicích zvedl závoru, ale ještě neotevřel. Venku se ozvaly těžké kroky pevných bot na kameni, nejprve jedny, pak druhé. Když kroky utichly, Royce dveře pootevřel a vyhlédl. Nikde nikdo.

Před sebou viděli úzkou chodbu, osvětlenou pochodněmi, které byly umístěné na zdi ve velkých rozestupech a jejich plameny vrhaly na stěny mihotavé stíny, jež vytvářely dojem pohybu. Vyšli do chodby, tiše za sebou zavřeli a pospíšili si k dalším dveřím vzdáleným asi padesát stop. Dveře byly ozdobně vyřezávané, měly pozlacené panty a kovový zámek. Royce je zkusil a zakroutil hlavou. Klekl si a z váčku u pasu vytáhl malou soupravu nástrojů. Hadrian se mezitím přesunul dál do chodby. Z místa, kde stál, měl přehled přes celou délku chodby a viděl i část schodiště, které do ní ústilo zprava. Byl ve střehu, v očekávání potíží, jež se objevily dříve, než předpokládal.

Zprava zaslechl nějaký zvuk, slabý klapot tvrdých podpatků na kameni, který se blížil k nim. Royce se ještě krčil na kolenou a zabýval se zámkem. Hadrian položil ruku na jílec meče, vtom však zloděj konečně otevřel. Vklouzli do místnosti a doufali, že bude prázdná. Royce za nimi tiše zavřel a kroky je bez zastavení minuly.

Nacházeli se v královské kapli. Po obou stranách místnosti hořely řady svící. Nádherně klenutý strop podpíraly dokonale opracované mramorové sloupy. Po obou stranách hlavní uličky stály čtyři řady dřevěných lavic. Stěny zdobily ornamenty ve tvaru pětিলístů a ozdobné kružby na okenicích, obvyklé u Nyphronské církve. Za oltářem stály alabastrové sochy Maribora a Novrona. Novron v podobě silného, pohledného muže v rozkvětu mládí klečel s mečem v ruce. Bůh Maribor, zobrazený jako mocná

postava v nadživotní velikosti s dlouhým plnovousem a ve splývavém rouchu, se tyčil nad Novronem a pokládal mladému muži na hlavu korunu. Samotný oltář se skládal z ozdobně vyřezávané dřevěné skříně s trojími dveřmi a svrchní deskou z růžového mramoru. Na ní stály další dvě zapálené svíce a mezi nimi ležela otevřená velká zlacená kniha.

DeWitt řekl Hadrianovi, že nechal meč za oltářem, a tak k němu zamířili. Sotva došli k prvním lavicím, oba ztuhli uprostřed kroku. V kaluži čerstvě prolité krve tam tváří dolů leželo tělo. Ze zad mu trčel zaoblený jílec nějaké obyčejné dýky. Royce se chvatně pustil do pátrání po Pickeringově meči a Hadrian zjišťoval, zda muž nejeví známky života. Muž byl mrtev a po meči nenašli ani stopy. Royce poklepal Hadriana po rameni a ukázal na zlatou korunu, která se odkutálela na opačnou stranu pilíře. Na oba dolehla plná tíha situace – bylo načase zmizet.

Vykročili ke dveřím. Royce se jen na okamžik zastavil, aby se ujistil, že je chodba prázdná. Vyklouzli z kaple, zavřeli dveře a zamířili k prázdné ložnici.

„Vrazi!“

Výkřik se ozval tak blízko a zněl tak děsivě, že se oba prudce otočili s tasenými zbraněmi. Hadrian měl v jedné ruce svůj jedenapůlruční meč, v druhé třímal krátký. Royce držel třpytivou dýku s bílou čepelí.

Před otevřenými dveřmi kaple stál vousatý trpaslík.

„Vrazi!“ vykřikl znovu, ale nebylo to třeba. Už slyšeli běžící kroky a ve chvíli se do chodby z obou stran nahrnuli vojáci s tasenými zbraněmi.

„Vrazi!“ ukazoval trpaslík na zloděje. „Zabili krále!“

Royce zvedl závoru na dveřích ložnice a zatlačil, ale dveře se nepohnuly. Zatáhl za ně, pak znovu zatlačil, ale dveře nepovolily.

„Odhod'te zbraně, nebo vás na místě rozsekáme!“ přikázal jim voják. Byl vysoký, s huňatým knírem, který se ježil, jak muž zuřivě svíral čelisti.

„Kolik myslíš, že jich je?“ zašeptal Hadrian. Od stěn se odrazela ozvěna kroků dalších přicházejících vojáků.

„Příliš mnoho,“ odvětil Royce.

„Za minutku jich bude mnohem méně,“ ujistil ho Hadrian.

„To nedokážeme. Nemůžu ty dveře otevřít; nemáme kudy uprchnout. Myslím, že je někdo zapřel zevnitř. Nemůžeme porazit celou hradní posádku.“

„Odložte je ihned!“ zvolal velitel vojáků, postoupil o krok blíž a pozvedl meč.

„Zatraceně.“ Hadrian upustil meče. Royce ho napodobil.

„Chopte se jich,“ štěkl velitel.

ležel, byla mnohem menší než jeho a postrádala povědomá sametová nebesa. Stěny byly z holého kamene a nábytek tvořil jen malý prádelník a stolek s umyvadlem. Posadil se, protřel si oči a vzápětí poznal, kde je. Nechtěně usnul, očividně už před několika hodinami.

Otočil se k Tillie, uviděl její holá záda a rameno, vystrčené zpod přikrývky. Podivil se, jak může při takovém hluku spát. Skulil se z postele a šátral kolem sebe po noční košili. Její oblečení od svého rozeznal snadno i potmě. Její bylo lněné; jeho hedvábné.

Tillie jeho šátrání probudilo. Slabým, ospalým hlasem se zeptala: „Co se děje?“

„Nic, jen spi dál,“ odvětil Alric.

Prospala by klidně třeba hurikán, ale jeho odchod ji pokaždé spolehlivě probral. Nebyla její vina, že usnul, ale stejně jí to měl za zlé. Nesnášel, když se budil tady nahoře. A tím víc nesnášel Tillie, ačkoli si ten rozpor uvědomoval. Během dne její touha po něm Alrica přitahovala, ale ráno mu vadila. Ovšem ze všech služek v celém hradu byla Tillie zdaleka nejhezčí. Alrica nezajímaly vznešené dámy, které otec zval ke dvoru. Připadaly mu povýšené, odměřené a svého panenství si cenily více než koruny. Považoval je za nudné a popuzovaly ho. Otec měl ovšem odlišný názor. Alricovi bylo teprve devatenáct, a otec už ho nutil vybrat si nevěstu.

„Jednou budeš králem,“ říkal mu Amrath. „Tvou první povinností vůči království je zplodit dědice.“ Otec hovořil o manželství, jako by šlo o nějaké zaměstnání, a Alric to tak také viděl. Co se jeho týkalo, raději se vyhnul jakémukoli druhu práce – nebo ho aspoň odkládal co nejdéle.

„Přála bych si, abys se mnou mohl strávit celou noc, můj pane,“ žvatlala Tillie, zatímco si přetahoval košili přes hlavu.

„Pak bys měla být ráda, že jsem si tak pěkně zdříml.“ Prsty u nohou tápavě hledal na podlaze trepky, a když je konečně našel, vsunul nohy do jejich teplého vlněného vnitřku.

„To jsem, můj pane.“

„Dobrou noc, Tillie,“ rozloučil se Alric už u dveří, než vyšel ven.

„Dobrou...“ Zavřel dveře, dřív než to dořekla.

Tillie obvykle spala s ostatními služebnými v ložnici u kuchyní. Alric ji přivedl do malé prázdné ložnice ve třetím podlaží kvůli soukromí. Nerad si vodil dívky do svého pokoje – otcova ložnice byla hned vedle. Prázdný pokoj byl na severní straně hradu, a protože do něj slunce příliš nesvítilo, bylo v něm vždy chladněji než v královských komnatách. Přitáhl si noční košili k tělu a šoural se ke schodům.

„Prověřil jsem všechna horní patra, kapitáne, není tam,“ zaslechl kohosi přímo na schodech nad sebou. Podle úsečného tónu odhadl, že jde o vojáka ze stráže. Mluvil s nimi zřídka, ale když k tomu došlo, odpovídali tak stručně, jako by slova byla vzácné zboží.

„Pokračujte v hledání až dolů k vězení, když to bude nutné. Chci, abyste prohlédli každou místnost, každou špižírnu, skříňku i šatník. Rozumíte?“

Ten hlas Alric dobře znal; patřil Wylinovi, veliteli stráže.

„Ano, pane, provedu!“

Alric slyšel, jak stráž kluše po schodech. Muž se prudce zastavil, když ho spatřil. „Našel jsem ho, pane!“ vykřikl s úlevou.

„Co se to děje, kapitáne?“ zavolal Alric, než k němu Wylin a tři další hradní strážci doběhli.

„Vaše královská Výsosti!“ Kapitán krátce poklekl, sklonil hlavu, pak rychle vstal. „Bentone!“ štěkl na vojáka. „Chci, aby prince chránilo ještě pět dalších mužů! Ihned! Pohyb!“

„Ano, pane!“ Voják rázně zasalutoval a rozběhl se znovu po schodech nahoru.

„Chránit mě?“ vyhrkl Alric. „Co to má znamenat?“

„Váš otec byl zavražděn.“

„Můj otec? Cože?“

„Jeho Veličenstvo král... Našli jsme ho v královské kapli s dýkou zabodnutou v zádech. Zatkli jsme dva vetřelce. Potvrdil to trpaslík Magnus. Viděl je, jak vašeho otce zabíjejí, ale nemohl jim v tom zabránit.“

Alric sice slyšel Wylinův hlas, nerozuměl však slovům. Nedávala mu smysl. *Můj otec je mrtev? Vždyť s ním mluvil, než se odebral do Tilliina pokoje; od té doby uběhlo sotva pár hodin. Jak může být mrtvý?*

„Musím trvat na tom, abyste zůstal zde, Vaše Výsosti, pod ochranou stráží, dokud neskončím s důkladnou prohlídkou hradu. Třeba nebyli sami. Teď provádíme...“

„Trvejte si, na čem chcete, Wyline, ale jděte mi z cesty. Chci vidět svého otce!“ Alric se protlačil kolem velitele.

„Tělo krále Amratha bylo odneseno do jeho ložnice, Vaše Výsosti.“

Jeho tělo!

Alric už nechtěl slyšet víc. Hnal se po schodech, trepky mu slétly z nohou.

„Zůstaňte s princem!“ křičel vzadu za ním Wylin.

Alric doběhl do královského křídla. V chodbě bylo plno lidí, ale když se objevil Alric, všichni mu ustupovali stranou. Dorazil do kaple, jejíž dveře byly otevřené a uvnitř se shromáždilo několik hlavních ministrů.

„Můj princi!“ zavolal na něj zevnitř strýc Percy, ale on se nezastavil. Byl pevně odhodlán najít otce.

Nemůže být mrtev!

Obešel roh chodby, minul vlastní pokoj a vtrhl do královských komnat. Dvojitě dveře byly i tady dokořán. Kolem nich postávalo několik dam s pláští přehozenými přes noční košile a hlasitě vzlykalo. Uvnitř se pár starších žen u umyvadla zabývalo mácháním a ždímáním prádla s růžovými skvrnami.

U postele stála jeho sestra Arista, oblečená v šatech z nachové a zlaté látky. Objímala sloupek postele pažemi a svírala ho tak silně, až jí zbělely prsty. Upírala zrak na postavu na lůžku a oči měla suché, zato rozšířené hrůzou.

Na bílých příkrývkách královské postele ležel král Amrath Essendon. Stále měl na

sobě tytéž šaty, v nichž ho Alric viděl, než se večer rozloučili. Tvář měl bledou, oči zavřené a v koutku úst kapičku zaschlé krve.

„Můj princi – totiž Vaše královské Veličenstvo,“ opravil se jeho strýc, jenž ho následoval do ložnice. Strýc Percy vždycky vypadal starší než otec – vlasy měl šedivé, obličej vrásčitý a ochablý; ovšem zachoval si štíhlou, pružnou postavu šermíře. V chůzi si ještě zavazoval roucho. „Díky Mariborovi, že jste v pořádku. Už jsme se báli, že vás mohl potkat stejný osud.“

Alric nenacházel slova. Jen stál a hleděl na nehybné otcovo tělo.

„Nedělejte si starosti, Veličenstvo. O vše se postarám. Víím, jak je to pro vás těžké. Jste ještě mladý a...“

„O čem to mluvíš?“ vzhlédl k němu Alric. „O co se chceš postarat?“

„O mnoho věcí, Veličenstvo. Jde o zabezpečení hradu, vyšetřování, jak k tomu došlo, přípravy na pohřeb, a samozřejmě nakonec korunovace.“

„Korunovace?“

„Jste teď králem, pane. Musíme přichystat korunovační obřad, to ovšem zatím odložíme, až se vyřeší všechno ostatní.“

„Já ale myslel... Wylín povídal, že vrazi byli dopadeni.“

„Chytil dva z nich. Jen se chci ujistit, že jich nebylo víc.“

„Co se s nimi stane?“ Ohlédl se na otcovo tiché tělo. „Co bude s těmi zabijáky?“

„To záleží na vás, Vaše královské Veličenstvo. Vy rozhodnete o jejich osudu, leda byste si přál nechat to raději na mně, jelikož to může být dosti nepříjemná záležitost.“

Alric se obrátil ke strýci. „Chci, aby zemřeli, strýčku Percy. Chci, aby strašlivě trpěli a pak zemřeli.“

„Ovšem, Vaše Veličenstvo, samozřejmě. Ujišťuji vás, že tomu tak bude.“

Podzemní kobky Essendonského hradu se nacházely dvě patra pod zemí. Prasklinami ve stěnách prosakovala podzemní voda a povrch kamene byl díky tomu neustále vlhký. V maltě mezi kamennými kvádry bujela houba, povlaky plísně se usazovaly na dřevě dveří, na stoličkách i kbelících. Zkažený, zatuchlý vzduch se mísil se zápachem rozkladu a v chodbách se ozývaly truchlivé výkřiky lidí, odsouzených k záhubě. Přes všechny pověsti, které kolovaly po medfordských hospodách, měl hradní žalář omezenou kapacitu, není však třeba zdůrazňovat, že pro královrahy vězeňští dozorcí místo našli. Přestěhovali jiné vězně, aby Royceovi a Hadrianovi poskytli vlastní celu.

Novina o králově smrti se rychle rozšířila a vězňové měli poprvé za dlouhá léta příležitost vykládat si o něčem opravdu vzrušujícím.

„Kdo by řek, že přežiju starýho Amratha,“ zamumlal drsný hlas. Zachechtal se, ale smích brzy vyústil do kašle a prskání.

„Není naděje, že by princ mohl při té příležitosti prověřit naše rozsudky?“ zajímal se slabší, mladší hlas. „Totiž, bylo by to možné, ne?“

Po této otázce následovalo dlouhé ticho, pak další kašláná a kýchnutí.

„Dozorce povídal, že toho bastarda bodli do zad přímo v jeho kapli. Co to říká o jeho zbožnosti?“ zamýšlel se nahlas nový, zatrpklý hlas. „Přijde mi, že od toho nahoře žádal až příliš.“

„Ty, co to provedli, sou v naší starý cele. Mě a Danyho vyhodili, aby jim udělali místo. Zhlíd sem je, dyž nás stěhovali, sou dva, jeden velkej, druhej malej.“

„Znáte je někdo? Třeba nás šli vocad' vytáhnout a zabloudili, co?“

„To teda chce pořádný koule, zamordovat krále v jeho hradu. Ty nepudou k soudu ani náhodou. Divim se, že eště žijou.“

„Asi bude veřejný mučení eště před popravou. Už tady byl moc dlouho klid. Dávno neukázali pořádný mučení.“

„Proč to asi udělali?“

„A proč se jich nezeptáš?“

„Hej, vy tam! Ste při smyslech? Nebo vás zmlátili, až ste ztratili řeč?“

„Možná sou mrtví.“

Mrtví nebyli, ale nemohli mluvit. Royce a Hadriana připoutali vstoje řetězy k zadní stěně kobky, kotníky jim zamkli do klády a do úst strčili kožené roubíky. Byli tu necelou hodinu, a Hadrianovi už v napjatých svalech bolestivě cukalo. Vojáci jim vzali náradí, pláště, boty i tuniky a nechali je jen ve spodkách čelit vlhkému chladu žaláře.

Viseli tam a naslouchali nesouvislému žvanění spoluvězňů. Hovor utichl, když se ozvaly těžké kroky. Dveře k celám se otevřely a hlasitě, dunivě bouchly o vnitřní stěnu.

„Tudy, rovně, Vaše královská Výsosti – totiž Vaše královské Veličenstvo,“ opravil se chvatně hlas hlavního dozorce.

V zámku se otočil kovový klíč, dveře kobky se skřípavě otevřely. Čtyři členové královské stráže doprovázeli prince a jeho strýce Percyho Bragu dovnitř. Hadrian poznal Bragu, arcivévodu a kancléře Melengarů, ale Alrica nikdy předtím neviděl. Princ byl mladý, určitě mu nebylo víc než dvacet. Byl malý, hubený a jemného vzhledu. Světle hnědé vlasy mu sahaly po ramena, na tváři měl jen náznak vousů. Postavu a rysy určitě zdědil po matce, protože bývalý král byl chlap jako hora. Mladík měl na sobě jen hedvábnou noční košili a na opasku nadměrné velikosti měl u boku připnutý meč, což působilo směšně.

„Tohle jsou oni?“

„Ano, Vaše Veličenstvo,“ odvětil Braga.

„Pochodeň,“ zavelel Alric a netrpělivě luskl prsty, než jeden z vojáků jednu vytáhl z držáku na stěně a podal mu ji. Alric se na nabídnutou pochodeň zamračil. „Podržte jim ji u hlav. Chci jim vidět do tváří.“ Pozorně si je prohlédl. „Žádné zranění? Nebyli bičováni?“

„Ne, Vaše Veličenstvo,“ řekl Braga. „Vzdali se bez boje a kapitán Wylin považoval

za nejsprávnější nejprve je zavřít, než prohledá hrad. Já jeho rozhodnutí schválil. Nemůžeme si být jisti, že tihle dva jednali sami.“

„Ne, jistěže ne. Kdo přikázal, aby jim dali roubíky?“

„To nevím, Veličenstvo.“

„Přejete si, aby jim je vyndali?“ zeptal se Percy.

„Ne, strýčku Percy – hm, asi už ti tak nemůžu říkat, co?“

„Jste teď král, Vaše Veličenstvo. Můžete mi říkat, jak se vám zachce.“

„Strýčku není právě důstojné, ne pro vládce, jenže *arcivévodo* zní tak upjatě – budu ti říkat Percy, ano?“

„Není na mně, abych se vyjadřoval k vašim rozhodnutím, pane.“

„Tak tedy Percy, a nechte jim ty roubíky. Nemám zájem poslouchat jejich lži. Co by mohli říct, než že to nespáchali? Dopadení vrazi své zločiny vždycky popírají. Jakou mají jinou možnost? Leda by si přáli využít poslední chvíle života a plivnout do tváře svého krále. To potěšení jim nedopřeju.“

„Mohli by nám říci, jestli pracovali sami nebo měli společníky. Mohli by nám prozradit, kdo ta osoba nebo osoby jsou.“

Alric je si dál měřil. Jeho pohled se stočil na pokroucenou značku ve tvaru M na Royceově levém rameni. Mžoural na ni a pak znechuceně vytrhl stráží pochodeň a na okamžik ji přidržel bolestivě blízko Royceova obličeje. „Co to tady má? Něco jako tetování, ale ne tak docela.“

„Je to cejch, Vaše Veličenstvo,“ vysvětlil Braga. „Značka Manzantu. Zdá se, že tenhle bídák kdysi pobýval v Manzantské věznici.“

Alric se zatvářil udiveně. „Myslel jsem, že z Manzantu nikoho nepropouštějí, a nejsem si vědom, že by odtud někdy někdo uprchl.“

Braga se zdál také poněkud překvapen.

Alric se pak přesunul k Hadrianovi, aby si prohlédl i jeho. Když si všiml malého stříbrného medailonku, který mu visel na šíji, zvedl ho, s mírnou zvědavostí ho obrátil v ruce a pak ho pohrdavě pustil.

„Na tom nezáleží,“ řekl. „Nemyslím, že by tihle byli ten typ, co dobrovolně poskytnou informace. Ráno je vytáhněte na náměstí k mučení. Pokud řeknou něco k věci, ať je setnou.“

„A když ne?“

„Když ne, ať je pomalu rozčtvrtí. Vytáhněte jim střeva na slunce a ať je královský lékař udrží naživu co nejdéle. Aha, a než to uděláte, zajistěte, aby to heroldi několikrát oznámili. Chci, aby se u popravě sešel pořádný dav. Lidé musí vidět, jak se trestá velezrada.“

„Jak si přejete, pane.“

Alric vykročil ke dveřím, pak se zastavil. Obrátil se a udeřil Royce hřbetem ruky přes tvář. „Byl to můj otec, ty špinavý ničemo!“ Pak vyšel ven a nechal oba vězně bezmocně viset a čekat na ráno.

Hadrian mohl jen hádat, jak dlouho už visí na stěně; snad dvě tři hodiny. Hlasy bez tváří, jež patřily ostatním vězňům, se ozývaly stále řidčeji, až úplně utichly; buďto místní obyvatelé povídání znudilo, nebo usnuli. Náhubek, který mu zakrýval ústa, nasákl slinami, takže se mu těžko dýchalo. Zápěstí měl v místech, kde ho svíraly okovy, odřená, záda a nohy ho bolely. Aby to bylo ještě horší, v chladu mu ztuhly svaly a bolest ze stálého napětí tím zesílila. Nechtěl se dívat na Royce, a tak střídavě zavíral oči nebo je upíral na protější stěnu. Usilovně se pokoušel nemyslet na to, co se stane, až se rozední. Místo toho měl hlavu plnou sebeobviňování – tohle byla jeho vina. Trval na porušení pravidel, a právě to je dostalo tam, kde teď byli. Za jejich smrt mohl jedině on.

Dveře se otevřely a znovu vešel člen královské stráže, tentokrát doprovázený ženou. Byla vysoká, štíhlá, oblečená do vínových hedvábných šatů se zlatým zdobením, které se ve světle pochodně mihotavě leskly. Byla hezká, měla kaštanové vlasy a světlou pleť.

„Sundejte jim roubíky,“ nařídila rázně. Dozorci spěšně odepnuli přezky a popruhy a sundali vězňům náhubky. „Teď nás nechte o samotě.“

Dozorci ihned zmizeli.

„Ty také, Hilfrede.“

„Vaše Výsosti, jsem váš osobní strážce. Musím zůstat...“

„Jsou přikováni ke stěně, Hilfrede,“ štěkla a pak se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. „Jsem v pořádku, tak prosím odejdi a hlídej přede dveřmi. Nechci, aby mě někdo rušil. Rozumíš?“

„Jak si přejete, Vaše Výsosti.“ Strážce se uklonil, opustil celu a zavřel za sebou.

Žena přistoupila k vězňům blíž a pozorně si je prohlížela. U pasu měla dýku zvanou kris, zdobenou drahokamy. Hadrian poznal dlouhou zvlněnou čepel zbraně, kterou používali východní okultisté ke svým kouzlům. Právě teď mu dělala větší starosti jiná možnost použití dýky – jako smrtící zbraně. Žena si pohrávala s jílcem tvaru draka, jako by se každou chvíli chystala zbraň vytasit a bodnout je.

„Víš, kdo jsem?“ zeptala se Hadriana.

„Princezna Arista Essendonová,“ odpověděl.

„Správně.“ Usmála se na něj. „A teď kdo jste vy. Neobtěžujte se lhaním. Za necelé čtyři hodiny bude po vás, takže to postrádá smysl.“

„Hadrian Blackwater.“

„A ty?“

„Royce Melborn.“

„Kdo vás poslal?“

„Muž jménem DeWitt,“ odpověděl Hadrian. „Je to člen doprovodu vévody

DeLorkana z Dagastanu, ale neposlal nás zabít vašeho otce.“

„A co vás poslal udělat?“ Její nabarvené nehty poklepávaly na stříbrný jílec dýky, oči upírala na vězně.

„Ukrást meč hraběte Pickeringa. DeWitt tvrdil, že ho včera při večerní hostině hrabě vyzval na souboj.“

„A co jste dělali v kapli?“

„DeWitt řekl, že právě tam ukryl ten meč.“

„Aha...“ Na chvíli se odmlčela, její kamenná maska se otřásla. Rty se jí zachvěly, v očích se objevily slzy. Odvrátila se od nich a snažila se ovládnout. Hlavu měla skloněnou a Hadrian viděl, jak sebou její útlé tělo škube.

„Poslyšte,“ řekl Hadrian, „i když moje tvrzení za moc nestojí, vašeho otce jsme nezabili.“

„Vím,“ řekla, stále obrácena zády.

Royce s Hadrianem si vyměnili pohledy.

„Vylákali vás sem, aby na vás padla vina za vraždu. Oba jste nevinní.“

„Vy jste...“ začal Hadrian, ale zarazil se. Poprvé od jejich dopadení pocítil špetku naděje, ale hned si svou poznámku rozmyslel. Otočil se na Royce. „To měl být sarkasmus? Obvykle to poznáš líp než já.“

„Tentokrát ne,“ pravil Royce s napjatou tváří.

„Jen nemůžu uvěřit, že je opravdu pryč,“ zašeptala Arista. „Políbila jsem ho na dobrou noc – je to teprve pár hodin.“ Zhluboka se nadechla a napřímila se, než se obrátila zpátky k nim. „Můj bratr už oznámil své plány ohledně vás dvou. Dnes ráno budete umučeni k smrti. Už stavějí podium, kde budete natahováni a rozčtvrceni.“

„Podrobnosti už jsme vyslechli od vašeho bratra,“ poznamenal Hadrian ponuře.

„Je teď králem. Nemohu mu v tom zabránit. Je odhodlán vidět vaše potrestání.“

„Mohla byste s ním promluvit,“ navrhl Hadrian s nadějí. „Mohla byste mu vysvětlit, že jsme nevinní. Můžete mu říct o DeWittovi.“

Arista si otřela oči vnitřní stranou zápěstí. „Žádný DeWitt není. Minulý večer se nekonala žádná hostina, nepřišel žádný vévoda z Calis a hrabě Pickering už hrad celé měsíce nenavštívil. I kdyby něco z toho byla pravda, Alric by mi nevěřil. Nikdo v celém hradu by mi neuvěřil. Jsem citlivá dívka; tak to o mně říkají. Je rozrušená. Necítí se dobře. Nemůžu vaší zítřejší popravě zabránit o nic víc, než jsem mohla dnes večer zachránit život vlastního otce.“

„Věděla jste, že zemře?“ zeptal se Royce.

Přikývla; znovu přemáhala pláč. „Věděla. Bylo mi řečeno, že bude zabít, ale já tomu nevěřila.“ Na okamžik se odmlčela a zkoumala jejich tváře. „Povězte, co byste dali za to, kdybyste se mohli před rozbřeskem dostat z hradu?“

Oba se na sebe mlčky, ohromeně podívali.

„Myslím, že cokoli,“ odpověděl Hadrian. „Co ty, Royci?“

Jeho společník kývl. „Musím říct, že s tím souhlasím.“

„Nemohu zabránit popravě,“ vysvětlila jim Arista, „ale mohu zařídit, abyste se dostali z téhle kobky. Mohu vám vrátit šaty a zbraně, mohu vám říct, kudy ke stokám, které se táhnou pod hradem. Myslím, že se tudy dostanete z města ven. Podotýkám, že jsem je nikdy osobně nezkoumala.“

„Já... To by mě vážně nenapadlo.“ Hadrian si nebyl zcela jist, jestli dobře slyší.

„Když ovšem uniknete, je naprosto nezbytné, abyste opustili město.“

„To by neměl být problém,“ souhlasil Hadrian. „Nejspíš bychom to udělali tak jako tak.“

„A ještě jedna věc. Musíte unést mého bratra.“

Nastala odmlka, oba na ni upírali zrak.

„Počkejte, počkejte, pomalu. Vy chcete, abychom *unesli* melengarského prince?“

„Prakticky už je králem Melengaru,“ upřesnil Royce.

„Aha, zapomněl jsem,“ zamumlal Hadrian.

Arista přešla ke dveřím cely, vyhlédla okénkem a vrátila se.

„Proč chcete, abychom unesli vašeho bratra?“ zeptal se Royce.

„Protože ten, kdo zavraždil mého otce, půjde teď po Alricovi, a to ještě před korunovací, aspoň myslím.“

„Proč?“

„Aby zničil Essendonskou rodovou linii.“

Royce na ni ohromeně civěl. „Nebudete pak v ohrožení i vy sama?“

„Ano, ale zase ne tolik, dokud si budou myslet, že je Alric naživu. Je korunní princ. Já jen pošetilá dcera. Kromě toho tu jeden z nás musí zůstat, aby vládl království a vypátral otcova vraha.“

„A váš bratr by to nedokázal?“ zeptal se Hadrian.

„Můj bratr je přesvědčen, že jste ho zabili vy.“

„Aha, ovšem, promiňte. Ještě před chvílkou jsem čekal na popravu, a teď mám unášet krále. Na mě je to trochu moc prudká změna.“

„Co bychom měli s vaším bratrem dělat, až ho odvezeme z města?“ ozval se Royce.

„Potřebuji, abyste ho dopravili do vězení Gutaria.“

„O tom jsem jakživ neslyšel,“ pravil Royce. Pohlédl na Hadriana, ale ten zavrtěl hlavou.

„To mě nepřekvapuje. Slyšel o něm málokdo,“ souhlasila Arista. „Jde o tajné církevní vězení, o něž se starají výhradně členové Nyphronské církve. Leží na severní straně jezera Windermere. Víte, kde to je?“

Oba přikývli.

„Postupujte podél okraje jezera, vede tudy stará silnice, která stoupá do kopců; prostě jedte po ní. Potřebuji, abyste mého bratra dovedli k vězni jménem Esrahaddon.“

„A co dál?“

„To stačí,“ řekla. „Doufejme, že Alricovi všechno vysvětlí dost srozumitelně, aby bratr pochopil, co se děje.“

„Takže chcete,“ shrnul to Royce, „abychom uprchli z tohoto vězení, unesli krále, putovali s ním lán světa, vyhnuli se vojákům, kteří patrně nebudou nakloněni uvěřit našemu vyprávění, a dostali se do jiného, tajného vězení, aby mohl navštívit jednoho z jeho obyvatel.“

Arista se netvářila nijak pobaveně. „Buď to, nebo vás za pár hodin umučí k smrti.“

„Mně to připadá jako výborný plán,“ prohlásil Hadrian. „Royci?“

„Mně se zamlouvá každý plán, ve kterém nemusím zemřít strašlivou smrtí.“

„Dobře. Pošlu za vámi dva mnichy, aby vám poskytli poslední útěchu. Nařídím, aby vám sundali řetězy a otevřeli kládu, abyste mohli pokleknout. Vezmete si jejich kutny, připoutáte je na stěnu místo sebe a dáte jim roubíky. Vaše věci leží přímo v kanceláři vězení. Řeknu dozorcům, že je berete s sebou pro chudé. Můj osobní strážce Hilfred vás doprovodí do dolní kuchyně. Ještě tak hodinu se tam nebude nic dít. Budete to místo potřebovat pro sebe. Mříž vedle výlevky se dá zvednout, aby tudy mohli vyhazovat odpad do kanálu. Promluvím s bratrem a přemluvím ho k setkání o samotě v kuchyni. Předpokládám, že jste schopní bojovníci.“

„On ano.“ Royce ukázal pokývnutím hlavy na Hadriana.

„Můj bratr ne, takže ho snadno přemůžete. Nesmíte mu ale ublížit.“

„Položím vám hloupou otázku,“ řekl Royce. „Jak si můžete být jistá, že vašeho bratra prostě nezabijeme, nenecháme jeho tělo hnit ve stoce a nezmizíme?“

„Nemohu,“ odpověděla. „Stejně jako vy nemám na vybranou.“

Mniši nepředstavovali žádný problém, a když si oblékli jejich kutny a přetáhli si kápě přes hlavy, vyklouzli z cely. Hilfred na ně čekal venku a rychle je dovedl ke vchodu do kuchyně, kde je beze slova opustil. Royce, který měl vždycky lepší noční vidění, kráčel jako první bludištěm obrovských kotlů a hromad talířů. Oděv se širokými rukávy a dlouhými sukněmi jim dost překážel, když proplouvali mořem potenciálních pohrom, kde jediný neopatrný pohyb mohl překotit kupu nádobí a spustit poplach.

Až potud Aristin plán vycházel úspěšně. Kuchyně byla opuštěná. Shodili kněžské hávy, oblékli si vlastní šaty a ozbrojili se. Vyhledali hlavní odpad s masivní železnou mříží. Přestože byla těžká, vyndali ji, aniž by způsobili příliš velký hluk. Příjemně je překvapilo, když objevili železné příčle vedoucí dolů. V hloubce pod sebou slyšeli zurčení vody. Hadrian se rozhlédl a našel špižírnu se zeleninou. Šátral kolem, až nahmatal pytel plný brambor. Tiše brambory vysypal, vytřepal pytel, jak nejlépe uměl, načež se přehraboval ve spíži dál a hledal nějaký motouz.

Ještě zdaleka nebyli na svobodě, ale budoucnost teď vypadala znatelně lépe než před chvílí. Přestože Royce neřekl ani slovo, Hadriana pořád trápilo, že tohle všechno zavínil. Když tady společně čekali, vina a ticho na něj doléhaly čím dál víc.

„Nechceš mi říct ‚Já ti to povídal!‘?“ zašeptal Hadrian.

„K čemu by to bylo?“

„Aha, takže si to schováš a vypálíš to na mě někdy v budoucnu, ve vhodnějším okamžiku?“

„Přece si to nevyplýtvám hned, no ne?“

Dveře kuchyně nechali trochu pootevřené. Netrvalo dlouho a v chodbě se objevilo vzdálené světlo pochodně. Hadrian zaslechl blížící se hlasy. Zaujali příslušné postavení: Royce se posadil ke stolu zády ke vchodu, kápi si přetáhl přes hlavu a předstíral, že se sklání nad talířem s jídlem. Hadrian si stoupl ze strany ke dveřím s mečem zdviženým nad hlavu.

„U Maribora, proč právě zde?“

„Protože jsem tomu starci nabídla talíř jídla a místo, kde by se mohl umýt.“

Hadrian poznal hlasy Alrica a Aristy a odhadl, že jsou těsně za dveřmi do kuchyně.

„Nechápu, proč jsme museli nechat strážce nahoře, Aristo. Pořád ještě může hrozit nebezpečí. Venku jsou třeba ještě další vrazi a chystají se mě zabít. Možná i tebe. To tě nenapadlo?“

„Právě proto si musíš s tím člověkem promluvit. Tvrdil, že ví, kdo poslal ty muže, kteří zabili otce, ale odmítá se bavit se ženou. Získala jsem dojem, že tady jde o nějaké spiknutí, a nevím, komu věřit. Povídal, že bude jednat jedině s tebou a jen o samotě. Neměj strach, je to starý muž a ty jsi cvičený šermíř. Musíme přece vědět, co nám chce sdělit. Ty snad o to nestojíš?“

„Jistěže ano, ale proč myslíš, že opravdu něco ví?“

„Nevím. Nemůžu si být ničím jistá. Ale tvrdil, že to ví. Nechce žádné peníze, jen příležitost začít znovu. To mi připomíná, že tady pro něj mám šaty.“ Nastalo krátké ticho. „Podívej, mně připadá důvěryhodný. Kdyby lhal, tak by si podle mě řekl o zlato nebo půdu. Nechci ho soudit, dokud nezjistíme, co nám může sdělit, a jak jsem řekla, se mnou mluvit nechce.“

„Je to tak... podivné. Ani s sebou nemáš Hilfreda. Připadá mi to, jako by ti chyběl stín. Hrozně mě to zneklidňuje. Jen tak se vypravit sem dolů... jen ty a já... však víš. Jsme bratr a sestra, a přitom se sotva vídáme. Za posledních pár let jsme spolu promluvili stěží tucetkrát, a jen když jsme zajeli na výlet na Drondilská Pole. Ty se pořád zamykáš v té věži a děláš tam kdovíco, a teď najednou...“

„Vím, je to zvláštní,“ přisvědčila Arista. „Máš pravdu. Jako té noci s požárem. Ještě pořád mě díky tomu večeru pronásledují noční můry. Zajímalo by mě, jestli budu mít zlé sny i o této noci.“

Alricův hlas změkl. „Tak jsem to nemyslel. Já jen, že jsme si vlastně nikdy nerozuměli. Jenže teď jsi všechno, co mi z rodiny zůstalo. Je divné takhle to říkat, ale najednou mi na tom záleží.“

„Chceš říct, že by sis přál, abychom se sprátelili?“

„Spíš snad abychom přestali být nepřáteli.“

„Netušila jsem, že jsme nepřátelé.“

„Žárlila jsi na mě od chvíle, kdy ti matka vysvětlila, že starší sestry se nestávají královnami, pokud mají mladší bratříčky, kteří se můžou stát králi.“

„Nežárlila jsem!“

„Nechci se hádat. Možná si opravdu přeju, aby z nás byli přátelé. Jsem teď král a potřebuju tvou pomoc. Jsi chytřejší než většina ministrů, táta to aspoň vždycky tvrdil. A máš univerzitní vzdělání, na rozdíl ode mě.“

„Věř mi, Alricu, že jsem víc než tvůj přítel. Jsem tvoje velká sestra a budu na tebe vždycky dávat pozor. A teď běž dovnitř a zjisti, co nám ten stařec může říct.“

Jakmile Alric vkročil do dveří, Hadrian ho udeřil do týlu jílcem meče. Princ se s hlasitým žuchnutím zhroutil na podlahu. Arista si pospíšila dovnitř.

„Povídala jsem, abyste mu neubližovali!“ zamračila se.

„Jinak už by volal strážce,“ vysvětlil jí Hadrian. Uvázal principi přes ústa roubík a nasadil mu pytel na hlavu. Royce vstal ze židle a svázal mu kotníky motouzem.

„Ale je v pořádku?“

„To přežije,“ ujistil jí Hadrian a svázal bezvědomému principi ruce.

„Což je o mnoho lepší než to, co chystal pro nás,“ dodal Royce a přitáhl mladíkovi smyčku kolem kotníků.

„Byl přesvědčen, že jste mu zabili otce, to si uvědomte!“ vyhrkla princezna. „Co byste asi dělali vy?“

„Já otce nepoznal,“ odvětil Royce nevzrušeně.

„Tak kdyby šlo o vaši matku.“

„Royce je sirotek,“ řekl jí Hadrian. Oba pokračovali ve svazování mladíka provazy. „Své rodiče neměl ani možnost poznat.“

„Mám dojem, že to leccos vysvětluje. No, tak si představte, jak byste asi zacházeli s člověkem, který vás včera poslal do té kaple, kdyby se vám dostal do rukou. Pochybuju, že byste k němu byli nějak zvlášť milosrdní, kdybyste se mu octli tváří v tvář. Ovšem v každém případě jste mi dali slovo. Prosím, udělejte, oč vás žádám, a dobře se o mého bratra starejte. Nezapomeňte, že jsem vám dnes zachránila život. Doufám, že za to dodržíte slib.“

Zvedla balík, který její bratr upustil. „Tady jsou náhradní šaty, které mu padnou. Patřily komorníkovi synovi a mně se vždycky zdálo, že má přibližně stejnou postavu jako Alric. Ach, a sundejte mu prsten, ale bezpečně ho ukryjte. Nese královskou pečeť Melengarů a slouží jako důkaz jeho totožnosti. Bez něj, pokud nepotkáte někoho, kdo zná jeho tvář, je Alric jen obyčejný sedlák. Vraťte mu ho, až dojdete k vězení. Bude ho potřebovat, aby se dostal dovnitř.“

„Naši část úmluvy dodržíme,“ slíbil jí Hadrian, když spolu s Roycem nesli princovo svázané tělo k otevřenému odpadu. Royce stáhl Alricovi z prstu okázalý tmavomodrý prsten a strčil si ho do náprsní kapsy. Pak slezl na dno nádrže. Hadrian za pomoci provazu, který měl Alric kolem kotníků, spustil prince hlavou napřed k němu. Jakmile

byl princ dole, chytil Hadrian pochodeň a hodil ji Royceovi. Pak vlezl do odpadu za ním a přitáhl mříž na původní místo. Pod žebříkem začínal klenutý tunel, široký asi pět stop a čtyři stopy vysoký, na jehož dně plynula mělká řeka špíny.

„Pamatujte si,“ zašeptala jim princezna skrz kovovou mříž. „Běžte do vězení Gutaria a promluvte s Esrahaddonem. A prosím, dávejte na mého bratra pozor.“

Ⅴ

Princ v pytli od brambor vyrážel jakési nesrozumitelné zvuky. Přestože si nemohli být jisti, co vlastně říká, Royce a Hadrian poznali, že se usilovně pokouší křičet a jeho situace mu zcela jistě není vhod.

Probrala ho studená voda, jež proudila do kanálu z řeky Galewyr. Sahala jim teď až po pás, a i když díky řece voda tolik nepáchla, teplotu to nijak nevylepšilo. První bledé světlo rozbřesku, vstupující dovnitř koncem tunelu, odhalilo rozdíl mezi zalesněným obzorem a oblohou. Noc rychle ubývala, už slyšeli zvony Mareské katedrály, jak zvou k ranní bohoslužbě. Brzy se probudí celé město.

Hadrian odhadoval, že se nacházejí někde pod Šlechtickým náměstím, nedaleko Řemeslnické ulice, kde se město sklání k řece. Odhadnout polohu nebylo těžké, protože jedině tady měli kryté kanály. Východ ze stoky uzavírala kovová mříž. Hadrianovi se ulevilo, když zjistil, že má panty a zámek, nikoli závoru. Royce na zámku rychle zapracoval, zrezivělé panty po několika Hadrianových rázných kopnutích povolily. Cesta byla volná a Royce se vydal ven na průzkum, zatímco Hadrian čekal u ústí tunelu s Alricem.

Princi se povedlo uvolnit si roubík a Hadrian teď rozuměl jeho slovům. „Dám vás umrskat k smrti! Okamžitě mě pusťte!“

„Bud' tiše,“ doporučil mu Hadrian, „jinak tě pustím do řeky a pak uvidíme, jak dokážeš šlapat vodu se svázanýma rukama a nohama.“

„To si netroufneš! Jsem král Melengar, ty svině!“

Hadrian principi podrazil nohy a mladík upadl tváří do vody. Hadrian ho chvilku nechal zmítat, pak ho zvedl. „A teď drž pusu zavřenou, nebo tě příště nechám utopit.“ Alric kašlal a plival, ale už neřekl ani slovo.

Royce se vrátil a neslyšně vzkouzl zpátky do kanálu. „Jsme na pravém břehu. U rybářského mola jsem našel loďku a dovolil jsem si ji jménem Jeho Veličenstva zabavit. Čeká pod svahelem v rákosí.“

„Ne!“ bránil se princ a zuřivě škubal rameny. „Musíte mě pustit. Jsem král!“

Hadrian ho chytil pod krkem a do ucha mu zašeptal: „Co jsem ti povídal o mluvení? Ani slovo, nebo si zaplaveš.“

„Ale...“

Hadrian ho znovu ponořil, vytáhl, aby se mohl krátce nadechnout, a ještě jednou ho

potopil. „A už ani muk!“ zavrčel.

Alric prskal a Hadrian ho vlekl za Roycem dolů ze svahu.

Loďka byla jen větší veslice, vybledlá sluncem a naložená sítěmi a barevnými bójkami. Pach rybiny přebíjel smrad z kanálu. Nepromokavé plátno tvořilo na přídi jakýsi stan, kde rybáři skladovali nářadí a který patrně sloužil i jako úkryt. Nacpali prince pod něj a naházeli na něj sítě a bójky.

Hadrian odrazil od břehu pomocí dlouhého bidla, které našel ve člunu, Royce řídil malé plavidlo dřevěným kormidlem, řeka se postarala o pohon a nesla je po proudu. Tady, nedaleko od pramene, byl proud Galewyrů silný a pohyb kupředu jim nečinil potíže. Snažili se udržet loďku uprostřed řeky, která je rychle unášela směrem na západ. Právě když obloha měnila barvu z uhlově černé na ocelově šedou, proplouvali stíny města Medfordu. Z řeky viděli velkou věž Essendonského hradu, na níž prapor se sokolem vlál po smrti krále stažený do půli žerdi. Prapor byl dobré znamení, ale kolik času zbývá, než někdo objeví princovo zmizení a vlajka bude stažena úplně?

Řeka tvořila jižní hranici města – v oblouku se vinula kolem Řemeslnické ulice. Břeh lemovaly velké dvoupatrové budovy skladišť, postavené ze šedých cihel, do řeky vyčnívala mohutná dřevěná kola, která využívala říční proud k pohánění mlýnů a pil. Jelikož mělké koryto Galewyrů bránilo v proplutí lodím s hlubokým ponorem, nabízely zde četné přístavy čluny s plochým dnem, které převážely zboží z malé přístavní vesnice Roe. Nacházela se tu i mola rybářů, jež vedla přímo k rybím trhům, kde kladky zvedaly objemné sítě a vysypávaly je na pracovní stoly k rozporcování. Za prvního ranního světla už kolem doků, kde rybáři začali vyprazdňovat své čluny, kroužili rackové. Dvěma mužům v loďce, plující po proudu, nikdo nevěnoval pozornost. I tak se ve člunu raději přihrčili, dokud jim město nezmizelo za zvedajícími se břehy řeky.

Denní světlo sílilo a proud právě tak. Objevily se balvany a koryto se prohloubilo. Ani Royce ani Hadrian nebyli zkušené plavce, ale snažili se vyhýbat skalám a mělčinám, jak nejlépe dokázali. Royce zůstal u kormidelní páky, zatímco Hadrian vkleče pomocí dlouhé dřevěné tyče odstrkoval příď od překážek. Několikrát přehlédli nenápadný balvan a trup loďky se s nepříjemným hlubokým bouchnutím prudce zakymácel. Pokaždé když k tomu došlo, slyšeli, jak princ zaskuhral, ale jinak zůstával zticha a výlet probíhal hladce.

Časem se ukázalo slunce v celé své kráse, řeka se znatelně rozšířila a uklidnila v širokém toku s písčitémi břehy a zelenými poli okolo. Galewyr tvořil hranici dvou království. Na jihu ležel Glouston, severní pohraničí království Warricu, na severu Galilin, nejrozlehlejší provincie Melengaru, spravovaná hrabětem Pickeringem. Po jistou dobu řeka představovala předmět bouřlivých debat mezi dvěma neklidnými bojovnými vládci, ale ty časy už minuly. Teď se stala mírumilovným plotem mezi dvěma dobrými sousedy a na obou březích byly k vidění půvabné pastorální výjevy pozdního podzimu s kupkami sena a pasoucími se kravami.

Den byl nezvykle teplý. Takhle pozdě na podzim už ani nelétalo moc hmyzu, ustal

jednotvárný bzukot cikád, dokonce i žáby utichly. Jediným zvukem byl šelest mírného větříku v suchých travinách. Hadrian se ve člunu pohodlně rozvalil s balíkem starých šatů komorníkova syna pod hlavou a nohama na kraji loďky.

Sundal si kabát a boty, rozepnul si košili. Royce ležel podobně jako on s nohama nahoře a líně řídil člun. Vzduch byl plný sladké vůně divokého salifánu, mnohem silnější poté, co přežil první letošní mráz. Až na nedostatek jídla se ten den jevil překrásně a byl by takový, i kdyby před pár hodinami neunikli strašlivé smrti.

Hadrian zaklonil hlavu, aby mu sluneční paprsky dopadaly na celý obličej. „Možná jsme se měli stát rybáři.“

„Rybáři?“ opakoval Royce pochybovačně.

„Je to pěkné, ne? Nikdy dřív jsem si neuvědomil, jak se mi líbí nárazy vln do boku lodi. Vychutnávám bzucení vážky, pohled na porost orobince a břehy, jak líně prolouvají kolem.“

„A víš, že ryby jen tak samy od sebe do člunu neskáčou?“ zdůraznil Royce. „Musíš do vody shodit síť, pak je vytáhnout, vykuchat ryby, uřezat jim hlavy a odřít z nich šupiny. Nemůžeš se nechat jen tak unášet.“

„Když to popíšeš takhle, zní to skoro jako práce.“ Hadrian si nabral do dlaně vodu z řeky a cákl si ji na horký obličej. Mokrými prsty si prohrábl vlasy a spokojeně vzdychl.

„Myslíš, že je ještě naživu?“ zeptal se Royce a ukázal hlavou směrem k Alricovi.

„Určitě,“ odpověděl Hadrian, aniž by se obtěžoval podívat se. „Pravděpodobně usnul. Proč se ptáš?“

„Jen jsem tak o něčem uvažoval. Myslíš, že se člověk může v mokřém pytli od brambor udusit?“

Hadrian zvedl hlavu a pohlédl na nehybného prince. „Až dosud mě to vážně nenapadlo.“ Zvedl se a zatřásl Alricem, ale princ se nepohnul. „Proč jsi to neřekl dřív?“ Vytáhl dýku, přetřel provazy a stáhl zajatci pytel.

Alric ležel bez hnutí. Hadrian se k němu sklonil, aby zjistil, jestli dýchá. Vtom ho princ prudce kopl, až ho to odhodilo k Royceovi. Alric si horečně začal rozvazovat nohy, ale Hadrian po něm skočil, dřív než rozvázal první uzel. Praštil s ním o palubu a ruce mu pevně přidržel nad hlavou.

„Podej mi ten provaz,“ štěkl na Royce, jenž zápasu přihlížel s tichým pobavením. Royce mu ledabyle hodil smyčku provazu, Hadrian prince konečně znovu přivázal, sedl si a odpočíval.

„Vidíš,“ ozval se Royce, „tohle už se podobá rybaření; tedy až na to, že ryby nekopou.“

„Tak dobře, byl to špatný nápad.“ Hadrian si třel bok, kam ho princ kopl.

„Za to, že mě takhle týráte, jste si oba vysloužili trest smrti! To snad víte, ne?“

„Není to trochu nadbytečné, Vaše Veličenstvo?“ přeptal se Royce. „Vzhledem k tomu, že už jste nás jednou k smrti odsoudil?“

Princ se překulil na bok, zaklonil hlavu a zamžoural proti jasnému slunci.

„Vy!“ vykřikl ohromeně. „Ale jak jste se... Arista!“ Oči se mu hněvivě zúžily. „Pak že nežárlí! Tak za tímhle vším je má drahá sestra! Najala vás, abyste zabili mého otce, a teď mě chce odstranit, aby mohla vládnout sama!“

„Král byl i její otec. Mimoto, kdybychom vás chtěli zabít, nebyl byste už teď mrtvý?“ zeptal se Royce. „Proč bychom podstupovali takovou námahu a táhli vás s sebou po téhle řece? Mohli jsme vám přece dávno podříznout hrdlo, zatížit tělo kameny a hodit ho do vody. Dodal bych, že takový osud by pořád byl znatelně příjemnější než to, co jste chystal pro nás.“

Princ to krátce zvážil. „Takže jde o výkupné. Máte v úmyslu prodat mě nejvyšší nabídce? Slíbila vám část výtěžku z prodeje? Jste oba hlupáci, jestli tomu věříte. Arista to nikdy nepřipustí. Chce mě vidět mrtvého. Musí, pokud si hodlá zajistit trůn. Nedostanete ani měďák!“

„Poslyšte, vy mrňavá královská osino v zadku, my vašeho otce nezabili. Dokonce jsem si vždycky myslel, že náš Amrath je slušný král, tedy do určité míry. Nemáme ani v plánu vás prodat nebo žádat výkupné.“

„No ale docela jistě mě nesvazujete jako prase, abyste si mě získali. Co tedy se mnou přesně zamýšlíte?“ Princ cloumal pouty, ale brzy zjistil, že jsou příliš pevná, a přestal se namáhat.

„Pokud to vážně chcete vědět,“ řekl Hadrian, „i když se to může zdát divné, pokoušíme se vám zachránit život.“

„Co že se pokoušíte?“ přeptal se užasle Alric.

„Vaše sestra si zřejmě myslí, že někdo z obyvatel hradu – zřejmě stejná banda, která zabila vašeho otce – se chystá vyvraždit celou královskou rodinu. A protože jste pravděpodobně jejich příští cíl, osvobodila nás, abychom vás dostali z hradu ven, do bezpečí.“

Alric vyprostil nohy zpod těla a postupně se propracoval do polohy vsedě se zády opřenými o červenobíle pruhované bójky. Chvilu na ně jen zíral. „Jestliže vás Arista nenajala na vraždu mého otce, tak co jste vůbec dělali v noci na hradě?“

Hadrian mu poskytl stručné shrnutí svého setkání s DeWittem. Princ naslouchal bez přerušování.

„A pak za vámi přišla do žaláře Arista se svou historkou a žádala vás, abyste mě unesli pro mé vlastní bezpečí?“

„Věřte mi,“ řekl Hadrian, „že pokud bychom měli jinou možnost, jak se dostat ven, nechali bychom vás být.“

„Tak vy jí opravdu věříte? To jste ještě hloupější, než bych čekal.“ Alric potřásl hlavou. „Copak nechápete, oč se snaží? Chce mít království pro sebe!“

„Kdyby tomu tak bylo, proč by po nás chtěla, abychom vás unesli?“ poznamenal Royce. „Proč vás rovnou nezabít jako vašeho otce?“

Alric se zamyslel, zahleděl se na podlahu člunu, pak přikývl. „Nejspíš to už zkusila, jenže já tam nebyl.“ Vzhledl. „Minulou noc jsem nespál ve svém pokoji jako obvykle.“

Vyklouzl jsem kvůli schůzce s mladou dámou a v jejím pokoji jsem usnul, dokud mě nevbudil ten hluk. Je dost pravděpodobné, že vrah skutečně vstoupil do mé ložnice a nenašel mě tam. A pak už jsem měl pořád kolem sebe strážce, dokud mě Arista nepřesvědčila, abych s ní šel sám do kuchyně. Měl jsem tušit, že mě zradí.“

Švihl spoutanýma nohama do hromady sítí. „Prostě by mě nikdy nenapadlo, že dokáže chladnokrevně zabít otce, ale to je celá ona. Je hrozně chytrá. Vykládala vám historku o zrádci, a znělo to věrohodně, protože to byla pravda. Lhala jenom v tom, že neví, o koho jde. Když mě její najatý vrah nedostal, použila vás. Usoudila, že vás spíš přiměje k únosu než k vraždě, tak to zařídila takhle.“

Royce neodpověděl, jen pohlédl na Hadriana.

„A tenhle člun,“ pokračoval princ a rozhlížel se kolem, „čekal na břehu řeky a dokonale vyhovoval vašim záměrům.“ Alric zabořil hlavu do cely vedle sebe. „Jak příhodné, objevit člun s plátěným přístřeškem, pod který mě schováte. Šikovný člun, příhodná řeka, nepodlehnete pokušení vzdálit se od vody. Proti proudu z města nepoplujete, blíž k pramenům je řeka divoká. Musíte se vydat k moři. Ona ví přesně, kde jsme a kde budeme. Řekla, kam mě máte dopravit? Je to někde po proudu?“

„Jezero Windermere.“

„Aha, Větrné opatství? Nedaleko Roe, a řeka se stáčí tím směrem. Jak pohodlné! Pochopitelně tam nikdy nedoplujeme,“ vysvětloval princ. „Někde na březích na nás budou číhat vrazi. Zabijí nás. A ona řekne, že vy dva jste zabili mě právě tak jako otce. A strážce pochopitelně zabily vás, když jste se pokusili o útěk. Vypraví mně i otci nádherný pohřeb. A následujícího dne požádá biskupa Saldura o korunovaci.“

Royce a Hadrian tiše seděli.

„Potřebujete ještě další důkazy?“ pokračoval princ. „Tvrdíte, že vás najal nějaký DeWitt. Že pocházel z Calis? Arista se před dvěma měsíci vrátila z návštěvy v Calis. Třeba si tam získala nové přátele. Třeba jim slíbila půdu v Melengararu za pomoc s otravným otcem a bratrem, kteří stojí mezi ní a korunou.“

„Musíme pryč z téhle řeky,“ řekl Royce Hadrianovi.

„Myslíš, že má pravdu?“ zeptal se Hadrian.

„Na tom teď moc nezáleží. I kdyby se mýlil, majitel člunu brzy ohlásí krádež. Když se roznese zpráva o princově zmizení, někdo si ty dvě věci spojí.“

Hadrian se postavil a zadíval se směrem po proudu. „Na jejich místě bych poslal po břehu jezdce pro případ, že bychom zastavili, a další skupinu po Westfieldské cestě, aby nás chytila u Wicendova brodu. Zabere to jen tři čtyři hodiny.“

„Což znamená, že už tu můžou být,“ uzavřel Royce.

„Musíme pryč z téhle řeky,“ pravil Hadrian.

Ze člunu už měli na dohled Wicendův brod, plochý, skalnatý úsek, kde se řeka náhle rozlévala do šířky a byla tak mělká, že se dala přebrodit. Farmář Wicend postavil pro dobytek u vody malý přístřešek s ohradou, aby se jeho zvířata mohla pást a napájet, aniž by na ně někdo dohlížel; byl to hezký kout. Břehy lemovaly živé ploty z divoké révy, pár žlutnoucích vrb se sklánělo tak nízko nad řeku, že se jejich větve dotýkaly vody a dělaly na hladině vlnky a rozmarné víry.

Jakmile člun doplul na mělčinu, z břehu na něj ukrytí lučištníci vypustili oblak šípů. Jeden z nich prudce narazil do boku loďky. Druhý a třetí si našly cíl v královském znaku sokola na zádech princova roucha. Postava v královském rouchu klesla na dno člunu. Další šípy zasáhly do hrudi muže u kormidla, ten spadl do vody, a pak muže s tyčí, jenž se jen zhroutil na bok.

Za stěnou z keřů a vrb se objevilo šest mužů, oblečených v hnědé, špinavě zelené a podzimně zlatavé. Vstoupili do řeky a brodili se k loďce, stále unášené proudem, aby ji chytili.

„A jsme úředně mrtví,“ oznámil Royce s komickým gestem. „Zajímavé je, že první šíp zasáhl Alrica.“

Všichni tři leželi skryti ve vysoké trávě na kopci na východě, odkud měli výhled na řeku nad brodem. Méně než sto yardů po jejich pravé straně se nacházela westfieldská cesta. Odtud pak vedla podél břehu řeky až do Roe, kde se řeka vlévala do moře.

„Už mi věříte?“ zeptal se princ.

„Tím máme prokázáno jedině to, že se vás skutečně někdo pokouší zabít a že to nejsme my. Nejsou to ani vojáci, přinejmenším ne ve stejnokrojích, takže to může být kdokoli,“ mínil Royce.

„Čím to, že toho tolik vidí – šípy, oděv – když já z téhle vzdálenosti rozeznám jenom pohyb a barvu?“ divil se Alric.

Hadrian pokrčil rameny.

Princ měl na sobě oblečení komorníkova syna: volnou šedou tuniku, obnošené a vybledlé vlněné kalhoty po kolena, hnědé punčochy a potrhaný, flekatý vlněný plášť, který mu byl moc dlouhý. Na nohou měl boty, které nebyly mnoho víc než pytle z měkké kůže, přivázané ke kotníkům. Už ho nesvázali, ale Hadrian pořád držel provaz, který princ upevnil kolem pasu. Nesl jeho meč.

„Už lezou do člunu,“ hlásil Royce.

Hadrian rozeznával jen neurčitý pohyb pod stromy, pak jeden z mužů vystoupil do slunečního světla a zachytil příď loďky.

„Nepotrvá dlouho, než poznají, že zabili tři otepi, navlečené do starých šatů,“ řekl Hadrian Royceovi. „Na tvém místě bych si pospíšil.“

Royce přikývl a rychlým klusem vyrazil po svahu dolů k přístřešku.

„Co to dělá?“ vyhrkl zděšeně Alric. „Vždyť takhle se nechá zabít, a nás jakbysmet!“

„To je jeden z možných pohledů na věc,“ nehádal se Hadrian. „Jenom tiše sed'te.“

Royce vklouzl do stínu stromů a vzápětí se Hadrianovi ztratil. „Kam to šel?“

vyptával se princ s nechápavým výrazem.

Hadrian znovu pokrčil rameny.

Pod nimi se muži shlukli kolem člunu, Hadrian zaslechl vzdálený výkřik. Nerozuměl slovům, ale viděl, jak kdosi zvedl Alrica-otep se zabodnutými šípy. Dva z mužů zůstali u člunu, ostatní se brodili ke břehu. Až v tom okamžiku Hadrian zahlédl mezi stromy pohyb. Řada koní, uvázaných na provaze, klusala do kopce směrem k nim. Od břehu se ozývaly poplašné výkřiky a kletby, vzdálené postavy se rozběhly přes louku a hnaly se po svahu nahoru.

Když se koně přiblížili, spatřil Royce, který se s nohama skrčenýma držel mezi dvěma koňmi vpředu. Hadrian dvě zvířata chytil, jednoho koně vzal za uzdu a dalšímu hbitě přivázal provaz k ohlávce. Pokynul Alricovi, aby nasedl. Zdola zazněly hněvivé výkřiky; lučištníci je zahlédli. Dva či tři se zastavili a vystřelili na ně šípy, ty však nedolétly až nahoru. Než se mohli dostat blíž, trojice nasedla a tryskem vyrazila k silnici.

Royce je vedl asi míli na severozápad, kde se westfieldská silnice křížila se stonemillskou. Tady se Hadrian, a tím pádem i Alric, vydali k západu. Royce s řadou ukradených koní zůstal vzadu, aby zahladil jejich stopy, a pak zamířil k severu. O hodinu později je dohonil na jediném koni. Odbočili z cesty do pole a vzdalovali se od řeky, ale pořád ještě se pohybovali zhruba západním směrem.

Koně se pořádně zpotili a lapali po dechu. Když se uprchlíci octli v oblasti živých plotů, trochu zvolnili. Nakonec dorazili do houštin, a tam zastavili a sesedli. Alric se uchýlil na místo, kde nerostlo trní, sedl si a upravoval si tuniku, která mu příliš nepadla. Royce s Hadrianem využili příležitosti a prozkoumali koně. Zvířata na sobě neměla žádné značky, nenesla ani brašny s papíry, žádné věci, které by prozradily totožnost útočníků. Kromě jedné náhradní kuše a několika šipek u nich nenašli vůbec nic, jen samotná sedla.

„Člověk by čekal, že si vezmou s sebou aspoň trochu chleba. Kdo se vydá na cestu bez vody?“ stěžoval si Hadrian.

„Zjevně nepočítali s tím, že budou venku dlouho.“

„Proč mě pořád přivazujete?“ ozval se princ podrážděně. „Je to nanejvýš ponižující.“

„Nechci, abyste se ztratil,“ zazubil se Hadrian.

„Nemá smysl, abyste mě dál tahali s sebou. Uznávám, že jste nezabili mého otce. Má prohnaná sestřička vás napálila. To je docela pochopitelné. Je náramně chytrá. Dokonce oklamala i mě. Takže, pokud nemáte námítky, rád bych se vrátil na svůj hrad, abych si to s ní vyřídil, dřív než vezme moc pevně do rukou a vyšle celé vojsko, aby mě uštvala. A vy dva si běžte, kam vás Maribor povede. Opravdu mi na tom nesejde.“

„Ale vaše sestra řekla...“ začal Hadrian.

„Má sestra se právě pokusila dát nás zabít. Copak jsi nedával pozor?“

„Nemáme žádný důkaz, že to nařídila ona. Jestli vás pustíme zpátky na Essendon, tak

pokud má pravdu, půjdete rovnou vstříc smrti.“

„A máme snad nějaký důkaz, že to nespískala ona? Pořád mě chcete odvést tam, kam vám řekla? Nemyslíte, že nám mohla nastražit ještě další past? Já to vidím tak, že na téhle silnici na mě číhá smrt spíš než na kterékoli jiné. Podívejte, je to můj život. Myslím, že bych o něm měl rozhodovat sám. A mimochodem, proč se staráte, jestli přežiju nebo umřu? Chtěl jsem vás nechat umučit k smrti. Vzpomínáte?“

„Vidíš,“ zamyslel se Royce, „něco na tom je.“

„Slíbili jsme jí to,“ připomněl mu Hadrian. „A ona nás zachránila. Na to nezapomínej.“

Alric zašermoval rukama a zakoulel očima. „U Mara! Jste přece zloději, no ne? Nemáte žádný smysl pro čest, který by vám bránil nedodržet slovo. Krom toho vás zradila a ohrozila vaše životy. Na to také nezapomínejte!“

Hadrian na prince nedbal. „Nevíme, jestli je do toho zapletená, a opravdu jsme to slíbili.“

„Další dobrý skutek?“ poznamenal Royce. „Vzpomínáš, kam nás dostal ten poslední?“

Hadrian vzdychl. „A už je to tu! Neschovával sis to moc dlouho, že? Jistě, podělal jsem to, což ale neznamená, že tentokrát nemůžu mít pravdu. Windermere leží nějakých deset mil odtud. Můžeme tam dorazit do setmění. Můžeme se zastavit v opatství. Mniši pomáhají pocestným. Je to v jejich základních principech nebo zákonech či co. Někaké jídlo by se hodilo, ne?“

„Taky by mohli vědět něco o tom vězení,“ přemítal Royce.

„O jakém vězení?“ Alric se neklidně zvedl.

„Vězení Gutaria, tam jsme vás podle vaší sestry měli dovést.“

„Zavřít mě tam?“ zeptal se princ vystrašeně.

„Ne, ne. Chtěla, abyste si tam s někým promluvil, s chlapíkem jménem Esra... Jak to bylo?“

„Tuším Haddon,“ řekl Hadrian.

„To je jedno. Víte něco o tom žaláři?“

„Ne, nikdy jsem o něm neslyšel,“ odpověděl Alric. „Ovšem zní mi to jako jedno z těch míst, kam mizí nežádoucí příslušníci královských rodů, když je záludná sestra připraví o trůn.“

Royceův kůň vrazil hlavou do pánova ramene. Royce ho poplácal a zvažoval situaci. „Jsem unavený a moc mi to nemyslí. Mám dojem, že nikdo z nás není v téhle chvíli schopen rozumného rozhodnutí, a vzhledem k tomu, co všechno je v sázce, bychom neměli jednat ukvapeně. Dojedeme až k opatství. Promluvíme s mnichy a zjistíme, co nám můžou říct o tom vězení. Potom se rozhodneme, co dál. Připadá vám to rozumné?“

Alric si těžce povzdechl. „Když už musím jet s vámi, mohl bych alespoň řídit vlastního koně?“ Odmlčel se, pak dodal: „Dávám vám své královské slovo. Nepokusím se o útěk, dokud nedorazíme do opatství.“

Hadrian pohlédl na Royce, ten kývl. Hadrian chytil kuši, kterou měl u sedla, opřel ji o zem, natáhl a vložil do ní šipku.

„Ne že bychom vám nedůvěřovali,“ pravil Royce, zatímco se Hadrian zabýval těmito přípravami. „Jen jsme se za ta léta poučili, že u šlechticů je pojetí cti nepřímo úměrné výši jejich postavení. Vzhledem k tomu raději spoléháme na praktičtější způsoby – na zajištění vlastního bezpečí. Už víte, že vás nechceme zabít, ale pokud jste někdy jel na koni v plném trysku a on se pod vámi vzepjal, jistě chápete, že smrt tady hrozí vždycky a zlámání kostí je skoro jisté.“

„Hrozí i nebezpečí, že koně minu,“ dodal Hadrian. „Jsem dobrý střelec, ale i ten nejlepší lučištník může mít špatný den. Takže odpověď na otázku zní: Ano, můžete řídit vlastního koně.“

Ⅴ

Po zbytek dne udržovali mírné, ale stálé tempo. Royce je vedl mezi poli, remízky a po lesních cestách. Drželi se dál od silnic a vesnic, až už kolem ani cesty, ani vesnice nebyly. Zmizely i farmy, krajina ztratila svou ochočenou tvář, vstupovali do divoké, hornaté části Melengaru. Terén se zvolna zvedal, lesy houstly a ubývalo sjízdných cest. Rokle měly na dně močály, kopce vyrůstaly do strmých útesů. Tento drsný kraj, západní třetina Melengaru, postrádal půdu, jež by se dala obdělávat, tudíž zůstal neobydlený. Zdejší země náležela vlkům, losům, jelenům, medvědům, psancům a každému, kdo toužil po samotě, jako například mniši z Větrného opatství. Lidé, uvyklí civilizaci, se tomuto kraji vyhýbali, a pověřiví venkované se temných hvozdu a strmých hor báli. Mezi lidmi kolovala spousta pověstí o rusalkách, jež lákají rytíře do vodních hrobů, o vlčích mužích, kteří žerou zbloudilé pocestné, o dávných přízracích zlých duchů, kteří se zjevují jako světélka v hustém lese a vábí děti do temných podzemních jeskyní. A i bez ohledu na bezpočet nadpřirozených nebezpečí se tu nacházel dostatek přirozených překážek, jež každého přiměly raději zvolit jinou cestu.

Hadrian nic nenamítal proti Royceově volbě cesty nebo směru. Věděl, proč se Royce vyhnul westfieldské silnici, která vedla pohodlně po břehu řeky až k rybářské vesnici Roe. Navzdory své osamělé poloze v ústí Galewyru se vesnice změnila z ospalého přístavu ve vzkvétající přístavní město. Přestože slibovala jídlo, ubytování a budila představu bezpečí, bylo pravděpodobné, že bude střežena. Další snadná možnost byla dát se severním směrem po stonemillské silnici – a Royce předstíral, že jedou právě po ní, když se snažil zanechat co nejvíc stop, jež by zmátly každého, kdo by je sledoval, a přesvědčily ho, že mají namířeno na Drondilská Pole. Každá z těchto cest měla očividné výhody, což jistě chápal každý, kdo by je hledal. Výsledkem toho bylo, že se plahočili a trmáceli divočinou po všelijakých cestičkách vyšlapaných zvěří.

Po obzvláště namáhavém boji s nebyvale hustým lesem nečekane narazili na hřeben,

jenž jim poskytl úžasný výhled na západ slunce nad údolím Windermere a jeho odraz na jezerní hladině. Windermere patřilo k nejhlubším jezerům celého Apaladornu. Protože bylo tak hluboké, nedařilo se v něm žádným rostlinám, takže jeho voda byla křišťálově průzračná a mihotavě se třpytila v záhybech a trhlinách okolních hor, jež mu daly tvar roztaženého rozřepeného trojúhelníku. Vrcholky hor kolem něj se zvedaly nad horní hranici lesa a předváděly lysá, obnažená temena, skalnatá nebo pokrytá nízkými kravinami. Nahoře na nejjižnějším kopci stěží rozeznávali kamennou stavbu. Kromě vesnice Roe bylo Větrné opatství jedinou známkou civilizace široko daleko.

Trojice zamířila k budově a začala sestupovat do údolí, ale než urazili polovinu cesty, dohonila je noc. Naštěstí jim vzdálené světlo z opatství ukazovalo cestu. Hadrian už cítil únavu ze dvou dní plných napětí, spojenou s namáhavým cestováním zcela bez jídla, a předpokládal, že Royce je na tom podobně, přestože to nedává na sobě tolik znát. Princ na tom byl ze všech nejhůř. Jel před Hadrianem a hlava mu při každém kroku koně klesala níž a níž, až málem sklouzl ze sedla, načež se vzpamatoval, narovnal, a celý proces začal znovu.

I po tak teplém dni přinesla noc štiplavý chlad a v měkkém světle vycházejícího měsíce se dech mužů i koní srážel ve svěžím nočním vzduchu do obláček mlhy. Hvězdy nad nimi zářily jako diamantový prach rozsypaný po obloze. Z údolí v dálce se ozývalo soví houkání a ostrý bzukot cvrčků. Kdyby nebyli tak vyčerpaní a hladoví, snad by noční část svého putování popsali jako nádhernou. Místo toho však jen zatínali zuby a snažili se soustředit na stezku před sebou.

Začali šplhat do svahu jižní hory, Royce je vedl s téměř nepřírozenou jistotou po klikaté pěšině, kterou dokázal zachytit jen jeho ostrý zrak. Tenké, obnošené šaty komorníkova syna před chladem moc nechránily a princ se brzy roztrásl. Aby bylo ještě hůř, čím výš stoupali, tím víc klesala teplota a sílil vítr. Stromy se postupně snižovaly, až z nich zbývaly zakrslé křoviny a místo hlíny pokrýval kameny lišejník a mech. Konečně dospěli ke schodům do Větrného opatství.

Nebe se zatáhlo mraky, měsíc už neviděli. V temnotě nerozeznávali o mnoho víc než schody a světlo, jež je sem dovedlo. Sesedli z koní a došli k bráně. Stáli na kamenné terase, vytesané přímo do skály, před sebou měli kamenný oblouk, otevřený přímo do vysoké chrámové lodi. Cvrkot ani soví houkání už nebylo slyšet; ticho rušil jedině neustávající vítr.

„Haló!“ zavolal Hadrian. Po nějaké době volání zopakoval a už se chystal křiknout potřetí, když uviděl, jak se uvnitř pohybuje světlo. Jako matná světluška, proplétající se mezi stromy, ve tmě neviditelnými, co chvíli mizelo za pilíři a stěnami, aby se znovu objevilo vždy o kousek blíž. Když se světlo přiblížilo, Hadrian zjistil, že tím preludem je drobný mužík v obnošené kutně s lucernou v ruce.

„Kdo je to?“ zeptal se tichým, ostýchavým tónem.

„Poutníci,“ odpověděl Royce. „Prochladlí, unavení a doufající, že zde najdou místo k odpočinku.“

„Kolik je vás?“ Muž vystrčil hlavu, lucerna se zhoupla. Prozkoumal tváře příchozích. „Jenom vy tři?“

„Ano,“ přisvědčil Hadrian. „Jsme na cestě celý den bez jídla. Doufali jsme, že budeme smět využít proslulé pohostinnosti legendárních Mariborových mnichů. Najde se tu pro nás místo?“

Mnich jen krátce zaváhal, pak řekl: „Já... myslím, že najde.“ Ustoupil, aby je nechal projít. „Pojďte dál.“

V mdlém světle lucerny, kterou mnich držel nízko při zemi, aby viděl na cestu, nerozeznávali nic víc než pěšinu. Touto dobou už byli stejně příliš unavení na nějakou prohlídku, i kdyby mnich byl ochoten jim svůj domov ukázat. V opatství se vznášel těžký pach dýmu, který u Hadriana vyvolával představu rozměrných krbů s praskajícími poleny a postelí.

„Nechtěli jsme vás vzbudit,“ omlouval se tiše Royce.

„Ach, nevzbudili jste mě,“ pravil mnich. „Vlastně nijak moc nespím. Pracoval jsem na knize a byl jsem právě uprostřed věty, když jste zavolali. Opravdu mě to rozrušilo. Tady jen vzácně uslyšíme něčí volání ve dne, natož v temné noci. Můžete se uložit tady nahoře...“

„Máme koně,“ přerušil ho Hadrian.

„Opravdu? To je vzrušující,“ mínil mnich, na něhož to zřejmě udělalo dojem. „Skutečné jezdecké koně, se sedly a tak? Velice rád bych se na ně podíval, ale je už hrozně pozdě. Jeli jste na nich?“

„Ano,“ přikývl Hadrian. „Nechat je, aby jeli na nás, by bylo poněkud pošetilé.“ Mnich se zastavil a na tváři se mu objevil zvláštní výraz. „Jen jsem žertoval,“ vysvětlil Hadrian.

„Aha.“ Mnich se usmál. „Ach jistě, zábavné. Takže, spát můžete...“

„Vlastně jsem se chtěl zeptat,“ přerušil ho znovu Hadrian, „jestli tady někde můžeme ustájit koně na noc? Není tu nějaká stodola nebo kůlna?“

„Aha, už chápu.“ Mnich se znovu zastavil a zamyšleně si poklepával na rty. „Hm, máme pěkné stáje, používáme je pro krávy, ovce a kozy, ale tam už dnes nemůžeme. Ještě máme chlévy, kde chováme prasata, ale to by vlastně také nešlo.“

„Třeba bychom je mohli uvázat jen tak venku, jestli to nevádí?“ zeptal se Hadrian. „Mám dojem, že jsem zahlédl pár stromků.“

Mnich přikývl a zdálo se, že se mu ulevilo, když byla záležitost vyřešena.

Když naskládali sedla na terasu, mužík je provedl otvorem ve skále do prostoru, z něhož se vyklubalo rozlehlé zdobné nádvoří. Volně stojící kamenné sloupy se zvedaly k oblačné obloze, celý prostor byl posetý černými obrysy soch. Pach kouře zesílil, ale jediný, co tu hořelo, byla mnichova lucerna. Došli k točitým kamenným schodům, mnich je vedl dolů po dvou otáčkách schodiště, až se octli v jakémsi hrubě vytesaném sklepě.

„Tady můžete zůstat,“ pravil mnich.

Všichni tři se rozhlédli po stísněném prostoru, který Hadrianovi připadal ještě méně

lákavý než kobky pod Essendonským hradem. Místnost byla už tak přeplněná hromádkami úhledně poskládaného dříví a otepí větviček a vřesu, a ještě obsahovala dva dřevěné sudy, nočník, stolek a jediné lehátko. Chvíli nikdo nic neříkal.

„Vím, že to není nic moc,“ dodal mnich s lítostí, „ale v této chvíli vám nemohu nabídnout nic jiného.“

„Tak se s tím spokojíme,“ ujistil ho Hadrian. Byl tak unavený, že mu to bylo jedno, jen když si bude moci lehnout a bude chráněn před větrem. „Neměli byste nějaké deky? Jak vidíte, nemáme s sebou žádná zavazadla.“

„Přikrývky?“ Mnich se zatvářil starostlivě. „Nu, jedna je tady.“ Ukázal na lehátko, kde ležela úhledně složená jediná tenká pokrývka. „Opravdu mě mrzí, že vám nemůžu poskytnout nic víc. Můžete si nechat lucernu, chcete-li. Najdu cestu i bez ní.“

A bez dalších řečí je opustil, možná ze strachu, že by po něm mohli chtít ještě něco.

„Ani se nás nezeptal na jména,“ poznamenal princ.

„A nebylo to snad příjemné překvapení?“ zdůraznil Royce. Pohyboval se s lucernou po místnosti. Hadrian sledoval, jak důkladně prohlíží to málo, co tu bylo: asi tučt lahvi vína, skrytých vzadu, malý pytlík brambor pod trochou slámy, kus provazu.

„Tohle je neúnosné,“ vyhrkl Alric znechuceně. „Opatství této velikosti musí mít lepší ubytování, než je tahle díra.“

Hadrian objevil pár starých jutových bačkor, odstrčil je stranou a lehl si na podlahu. „Skutečně musím souhlasit s naším královským společníkem. Slyšel jsem úžasné pověsti o pohostinnosti tohoto opatství. Zdá se, že na nás zbyly už jen odpadky.“

„Otázka zní proč?“ ozval se Royce. „Kdo další je tu na návštěvě? Muselo by jít o víc skupin nebo o nějakou mimořádně početnou společnost, když nás strkají do takovéhle díry. Jedině šlechta cestuje s velkým doprovodem. Třeba už nás hledají. Třeba patří k těm lučištníkům.“

„Pochybuj. Kdybychom byli v Roe, měli bychom víc důvodů k obavám,“ řekl Hadrian, protáhl se a zív. „Navíc, kdokoli tu je, už se uložil ke spánku a patrně už žádné opozdilce neočekává.“

„Stejně radši vstanu časně a porozhlédnu se. Možná budeme nuceni odjet dost nakvap.“

„Ale ne před snídaní.“ Hadrian se posadil a skopl z nohou boty. „Potřebujeme se najíst, a jak dobře vím, opatství jsou svým jídlem proslulá. Když nic jiného, můžeš aspoň trochu ukrást.“

„Dobře, ale Jeho Výsost by se tu neměla potulovat. Musí se držet při zemi.“

Alric stál uprostřed sklepní místnosti se znechuceným výrazem ve tváři. „Nemůžu uvěřit, co tady musím snášet.“

„Považujte to za zábavný výlet,“ navrhl mu Hadrian. „Aspoň na den zkuste předstírat, že jste obyčejný venkovan, třeba kovářův syn.“

„Ne,“ zarazil ho Royce, který si také chystal místo ke spánku, ale nechal si boty. „Lidé by se pak domnívali, že bude umět například používat kladivo. A koukni na jeho

ruce. Každý pozná, že lže.“

„Většina lidí pracuje rukama, Royci,“ podotkl Hadrian. Zahalil se do pláště a otočil se na bok. „Co by tak mohl obyčejný člověk dělat, aby o tom mniši nic nevěděli a aby to nedělalo mozoly?“

„Mohl by být zloděj nebo děvka.“

Oba pohlédli na prince, jenž se z té představy příkrčil. „Beru si to lehátko,“ rozhodl Alric.

ČÁST ČTVRTÁ

WINDERMER

Ráno bylo studené a vlhké. Ze souvisle šedého nebe spadala na opatství záclona vytrvalého deště. Po kamenných schodech stékala záplava dolů a shromažďovala se v nejnižším místě přístupové cesty. Když zvětšující se louže dosáhla Hadrianovi k nohám, poznal, že je načase vstát. Otočil se na záda a protřel si oči. Nespal moc dobře. Připadal si ztuhlý a zesláblý a ranní chlad mu zalézal až do kostí. Posadil se, přešel si velkou rukou po obličeji a rozhlédl se. Mrňavá místnůstka se v šedivém ránu zdála ještě bezútěšnější než v noci. Odsunul se od louže a začal hledat boty. Alric měl sice výhodu lehátka, ale nevypadalo to, že by se mu vedlo lépe. Třásl se zimou, přestože byl zabalený v pokrývce. Royce nebylo nikde vidět.

Alric otevřel jedno oko a zašilhal na Hadriana, který si natahoval boty.

„Dobré ráno, *Vaše Výsosti*,“ pozdravil ho Hadrian posměšně. „Vyspal jste se dobře?“

„Tohle byla nejhorší noc, jakou jsem kdy zažil,“ zavrčel Alric se zatátnými zuby. „Nikdy jsem se necítil tak bídne jako v téhle promáčené, promrzlé díře. Bolí mě každý sval, v hlavě mi buší a nemůžu zastavit jektání zubů. Dnes vyrazím k domovu. Zabijte mě, jestli chcete, protože mě nezarazí nic jiného než smrt. V hrobě bude určitě lépe než tady.“

„Takže to mělo znamenat ‚ne‘?“ vtipkoval Hadrian a třel si paže. Zvedl se na nohy a vyhlédl do deště.

„Proč neuděláte něco užitečného, jako třeba zapálit oheň, než tady umřeme zimou?“ brumlal princ. Přetáhl si deku přes hlavu a vykukoval zpod ní jako zpod kápě. „Nejspíš bychom tady ve sklepě neměli zakládat ohně... Proč tedy prostě nepřeběhneme do refektáře? Zahřejeme se, a k tomu dostaneme najíst. Určitě tam plápolá pořádný oheň. Mniši vstávají brzy, nejspíš už celé hodiny pracují, pečou čerstvý chleba, sbírají vejce a stloukají máslo pro takové jako my. Víím, že Royce chce, abychom zůstali schovaní, ale možná nečekal, že letos přijde zima tak brzy a bude tak mokrá.“ Nedočkavě se rozhlédl. „Pokoj s dveřmi by byl lepší než tohle.“

„To je možné,“ ozval se Royce odněkud zvenčí, „ale takový tu nenajdete.“

Zloděj se objevil o chvíli později, se zvednutou kápí a zmáčeným pláštěm. Jakmile se dostal z lijáku, protřepal ho, jako když si pes oklepává srst. Na Hadriana a Alrica dopadla sprška vody. Oba sebou škubli, princ se zašklebil, otevřel pusu a chystal se něco říct, ale rychle se zarazil. Royce nebyl sám. Doprovázel ho mnich z předešlé noci. Byl také promočený. Jeho vlněná kutna se prověsila tíhou vody, vlasy se mu lepily k hlavě. Kůži měl bledou, fialové rty se mu třáslly a prsty měl svráštělé, jako by příliš dlouho plaval.

„Našel jsem ho, jak spí venku,“ řekl Royce a chvatně si naložil do náruče naskládané dříví. „Sundej tu kutnu, Myrone. Musíme tě usušit.“

„Myron?“ přeptal se Hadrian zvědavě. „Myron Lanaklin?“ Připadalo mu, že mnich přikývl, ale třásl se tak, že se to nedalo poznat.

„Vy se znáte?“ zajímal se Alric.

„Ne, ale seznámili jsme se s jeho příbuzenstvem,“ odvětil Royce. „Dejte mu tu deku.“

Alric se zatvářil užasle a pevně si přikrývku přidržel.

„Dejte mu ji,“ naléhal Royce. „Je to *jeho* deka. Tenhle hlupák nám včera v noci poskytl vlastní příbytek a sám se choulil venku ve větru a mrzl.“

„To nechápu,“ vyhrkl Alric a zdráhavě si stáhl přikrývku z ramen. „Proč by měl spát venku v dešti, když...“

„Opatství vyhořelo,“ vysvětlil jim Royce. „Všechno, co nebylo z kamene, je zničeno. V noci jsme neprocházeli nádvořím – bylo to samotné opatství. Strop chybí. Z venkovních budov nezbylo nic než hromádky popela. Tohle místo je jenom vykuchaná zřícenina.“

Mnich si stáhl kutnu, Alric mu podal deku. Myron se jí chvatně ovinul, sedl si a přitáhl kolena ke hrudi, aby je měl také pod přikrývkou.

„A co ostatní mniši?“ zeptal se Hadrian. „Kde jsou?“

„Já... Pohřbil jsem je. Většinou v zahradě,“ vypravil ze sebe Myron s jektajícími zuby. „P-půda je tam měkčí. M-myslím, že by jim to nevadilo. Všichni jsme tu zahradu m-milovali.“

„Kdy k tomu došlo?“

„Předminulou noc,“ odpověděl Myron.

Hadrianem ta novina tak otřásla, že neměl to srdce dál na mnicha naléhat, a v místnosti se rozhostilo ticho. Royce se dál zabýval rozdělováním ohně, sbíral po místnosti kusy dřeva a třísek na podpal. Použil trochu oleje z lucerny a podařilo se mu blízko vchodu rozdělat oheň. Plameny sílily i přes vítr, který se do nich zuřivě opíral. Jakmile se oheň pořádně rozhořel, mezi kamennými stěnami se začalo rozlévat teplo a celá místnost se rychle zahřívala.

Dlouho nikdo nic neříkal. Royce št'oural do ohně klackem, prohraboval žhavé uhlíky, až prskaly a jiskřily. Seděli a hleděli do plamenů a naslouchali jejich praskání, venku vyl a skučel vítr a temeno hory bičoval déšť. Royce promluvil vážným hlasem, aniž by se přitom díval na mnicha: „Byli jste všichni zamčení v kostele, když byl klášter vypálen, že, Myrone?“

Mnich neodpověděl, strnule upíral pohled do ohně.

„Našel jsem v popelu zčernalý řetěz a zámek. Zůstal zamčený.“

Myron si rukama objímal kolena a začal se pomalu kolébat.

„Co se stalo?“ ozval se Alric.

Myron pořád nic neříkal. Uběhlo několik minut. Konečně mnich odtrhl pohled od

ohně. Nedíval se na ně, ale na nějaký vzdálený bod v dešti. „Přišli a obvinili nás z velezrady,“ začal tiše vyprávět. „Bylo jich asi dvacet, rytíři v přilbách, jež jim zakrývaly tváře. Obklíčili nás a zatlačili do kostela. Zavřeli za námi velké dveře. Pak vypukl požár. Kostel byl hned plný kouře. Slyšel jsem své bratry kašlat, všichni lapali po dechu. Opat vedl naše modlitby, dokud se nezhroutil. Budova hořela velmi rychle. Nikdy mě nenapadlo, že je v ní tolik suchého dřeva. Vždycky mi připadala tak pevná. Kašlání utichalo, ozývalo se stále méně. Nakonec už jsem nic neviděl. Oči jsem měl plné slz, a pak jsem omdlel. Probral mě déšť. Muži na koních byli pryč a s nimi všechno ostatní. Ležel jsem pod mramorovým řečništěm v nejnížší lodi, bratři kolem mě. Hledal jsem další přeživší, ale nikoho jsem nenašel.“

„Kdo to udělal?“ zeptal se naléhavě Alric.

„Neznám jejich jména, ani nevím, kdo je poslal, ale měli tuniky se žezlem a korunou,“ odpověděl Myron.

„Císařští,“ uzavřel Alric. „Ale proč by útočili na opatství?“

Myron neodpověděl. Jen oknem hleděl do deště. Uplynula nějaká doba. Konečně Hadrian promluvil uklidňujícím tónem: „Myrone, povídals, že vás obvinili z velezrady. Co přesně jste podle nich měli udělat?“

Mnich na to nic neříkal. Jen se choulil pod dekou a zíral do prázdna.

Alric přerušil mlčení. „Tomu nerozumím. Nevydal jsem žádné rozkazy ke zničení tohoto kláštera a nevěřím, že by to udělal otec. Proč by se někdo z mých šlechticů měl něčeho takového dopustit, obzvlášť bez mého vědomí?“

Royce vrhl na prince nevlídný a ustaraný pohled.

„Co je?“ zeptal se Alric.

„Mám dojem, že jsme to už probírali. Máte se držet při zemi.“

„Ale no tak!“ Princ na zloděje mávl rukou. „Nemyslím, že by mě mělo zabít, když se jeden mnich dozví, že jsem král. Podívejte se na něj. Viděl jsem utopené potkany, kteří vypadali nebezpečněji.“

„Král?“ zašeptal Myron.

Alric si ho nevšímal. „Kromě toho, komu by to vykládal? Stejně už mám dnes namířeno zpátky do Medfordu. Nejenže mám zrádnou sestru, ale v mém království se očividně dějí věci, o nichž nic nevím. To nemohu jen tak přehlížet.“

„Možná to nebyl nikdo z vašich šlechticů,“ namítl Royce. „V každém království Apeladornu se najdou stoupeneci císařství. Jedna věc by mě ovšem zajímala. Myrone, mělo to něco společného s Deganem Gauntem?“

Myron si neklidně poposedl a na tváři se mu objevil úzkostný výraz. „Musím napnout šňůru a usušit si roucho,“ řekl a zvedl se.

„Degan Gaunt?“ vyptával se Alric. „Ten vyšinutý revolucionář? Proč ho do toho zatahujete?“

„Patří k vůdcům Lidového hnutí a viděli ho v této oblasti,“ prohlásil Hadrian.

„Lidové hnutí – cha! Okázalý název pro tu lůzu,“ zašklebil se Alric. „Spíš hnutí

vesnických balíků. Tihle radikálové, kteří chtějí, aby prostí lidé měli podíl na vládě.“

„Třeba Degan Gaunt používal opatství nejen k romantickým dostaveníčkům,“ uvažoval Royce. „Třeba se tu scházel také s příznivci Lidového hnutí. Proto na klášter zaútočili stoupenci císařství. Možná to přece jen byl váš otec, nebo to přinejmenším mělo něco společného s jeho smrtí.“

„Seženu vodu, abychom si mohli udělat nějakou snídani. Určitě máte všichni hlad,“ ozval se Myron, který si už dal sušit kutnu, a začal sbírat různé hrnce, aby je postavil na děst’.

Alric na mnicha nedbal a soustředil se na Royce. „Můj otec by nikdy nedal příkaz k tak hanebnému činu! Jistě by ho víc rozzlobil útok císařských na opatství než nějaké schůzky Lidového hnutí. Náš rod vždycky patřil k neochvějným roajalistům. My nikdy nečekali na návrat nějakého neexistujícího dědice, který sjednotí Starou říši, ani jsme se nechystali předat moc tlupě nehodných násilníků.“

„Dáváte přednost současnému stavu,“ poznamenal Royce, „což nepřekvapí, vzhledem k tomu, že jste králem.“

„A vy jste nepochybně zarytí stoupenci Lidového hnutí, horujete pro vládu lidu a rozdělení půdy, jež patří šlechtě,“ odsekl mu Alric. „To by vyřešilo všechny problémy na světě, ne? A vám by to jistě prospělo.“

„Ve skutečnosti nemám žádné vyhraněné politické názory,“ řekl Royce. „Překážely by mi v práci. Urození nebo ne, všichni lidé lžou, podvádějí a platí mi za to, že za ně dělám špinavou práci. Bez ohledu na to, kdo právě sedí na trůně, slunce svítí úplně stejně, roční období se mění a lidé intrikují. Pokud potřebujete každý postoj nějak nazvat, já se považuju za individualistu.“

Alric vzdychl a odevzdaně potřásl hlavou. Pak vstal a natáhl ruce k ohni. „Tak kdy asi bude ta snídaně, Myrone? Umírám hlady.“

„Obávám se, že vám toho mnoho nenabídnu,“ pravil Myron. Rozložil nad ohništěm malý rošt. „Mám v pytli v koutě trochu brambor.“

„A to je všechno, co ti zbývá, že?“ zeptal se Royce.

„Je mi líto.“ Myron vypadal upřímně zkroušeně.

„Ne, myslel jsem tím, že to je všechno, co *tobě* zbylo k jídlu. Když je sníme, nebudeš mít nic.“

„Ach, no...“ Mnich pokrčil rameny. „Nějak se protluču. Se mnou si nedělejte starosti,“ prohlásil optimisticky.

Hadrian zvedl pytel, podíval se do něj a podal ho mnichovi. „Je tam osm brambor. Jak dlouho tady chceš zůstat?“

Myron nejdřív neodpovídal, až po nějaké chvíli pronesl neurčitě: „Nikam nejdu. Musím zůstat. Musím to tu dát do pořádku.“

„Co, opatství? To je pro jednoho člověka náramně velký úkol.“

Mnich potřásl hlavou. „Knihovna, knihy... Na tom jsem pracoval v noci, když jste přijeli.“

„Knihovna je zničena, Myrone,“ připomněl mu Royce. „Knihy shořely. Teď je z nich popel.“

„Vím. Vím.“ Myron si odhrnul mokré vlasy z očí. „Proto je musím nahradit.“

„Jak to chceš provést?“ vyhrkl Alric posměšně. „Přepsat všechny knihy z paměti?“

Myron přikývl. „Právě jsem pracoval na straně padesát tři *Dějin Apeladornu* od Antuna Bularda, když jste dorazili.“ Přešel k nouzovému stolku a vytáhl malou krabici. Uvnitř leželo asi dvacet stránek pergamenu a pár zkroucených listů tenké kůry. „Došel mi pergamen. Ten požár přestalo jen pár listů, ale kůra se dá použít také.“

Royce, Hadrian a Alric se probírali listy v krabici. Myron psal drobným, pečlivým písmem a plnil stránky od kraje ke kraji. Nevyplýtl ani kousíček místa. Text byl kompletní, včetně číslování stran, umístěného nikoli na konec pergamenu, ale tam, kde by končily v původním dokumentu.

Hadrian užasle zíral na skvěle vyvedený text. „Jak sis mohl tohle všechno zapamatovat?“

Myron pokrčil rameny. „Pamatuji si všechny knihy, které jsem přečetl.“

„A tos přečetl všechny knihy ze zdejší knihovny?“

Myron přikývl. „Měl jsem na to spoustu času.“

„Kolik knih tu bylo?“

„Tři sta osmdesát dvě knihy, pět set dvacet čtyři svitky, tisíc dvě stě třináct jednotlivých pergamenů.“

„A ty si tohle všechno pamatuješ?“

Myron znovu přikývl.

Všichni na něj upřeli užaslé pohledy.

„Byl jsem knihovníkem,“ pravil Myron, jako by se tím vše vysvětlovalo.

„Myrone,“ promluvil najednou Royce. „V těch knihách, které jsi četl, nestálo tam něco o vězení Gutaria a vězni jménem Esra... haddon?“

Myron zakroutil hlavou.

„Předpokládám, že je vysoce nepravděpodobné, aby někdo zapisoval cokoli o tajném vězení,“ pravil Royce, ale vypadal zklamaně.

„Ovšem narazil jsem na několik zmínek v jednom svitku a také na pergamenu. V textu na pergamenu však bylo jméno Esrahaddon změněno na *vězeň* a Gutaria bylo uvedeno jako *Císařská věznice*.“

„U Mariborových vousů!“ zvolal Hadrian a s obdivem k mnichovi vzhlédl. „Ty ses skutečně naučil nazpaměť celou knihovnu, co?“

„Proč Císařská věznice?“ zeptal se Royce. „Podle Aristy se jedná o církevní vězení.“

Myron pokrčil rameny. „Nejspíš proto, že v dobách císařství byly Nyphronská církev a Říše propojeny. *Nyphron* je starý název pro *císaře*, odvozený od prvního vládce říše Novrona. Takže Nyphronská církev uctívá císaře a cokoli, co souvisí s císařstvím, je považováno také za součást církve.“

„Tak proto členové Nyphronské církve tak usilovně pátrají po dědici,“ podotkl Royce. „Byl by to v podstatě jejich bůh, nejen politický vůdce.“

„Měli jsme několik velmi zajímavých knih o dědici císařství,“ prohlásil Myron vzrušeně, „a o domněnkách, týkajících se toho, co se s ním stalo...“

„A co to vězení?“ připomněl mu Royce.

„Nu, zmínka o něm opravdu není mnoho. Jediný přímý odkaz se nacházel ve vzácném svitku *Dioylionovy sebrané dopisy*. Jeho originál se sem dostal jedné noci asi před dvaceti lety. To mi bylo teprve patnáct, ale už jsem pracoval jako pomocný knihovník. Přinesl ho sem kněz, zraněný a skoro na umření. Té noci přšelo, právě jako dnes. Odnesli ho na ošetřovnu a mně přikázali, abych se postaral o jeho věci. Vzal jsem jeho promočenou kabelu a uvnitř jsem našel různé svitky. Obával jsem se, že by je voda mohla poškodit, tak jsem je otevřel a dal jsem je usušit. A když jsem je viděl otevřené, neodolal jsem a přečetl jsem si je. Obvykle nedokážu odolat a všechno si přečtu.

Ten kněz, i když po dvou dnech nevypadal o mnoho lépe, přece odešel a svitky vzal s sebou. Nikdo ho nedokázal přesvědčit, aby ještě zůstal. Zdál se vyděšený. Ty svitky obsahovaly korespondenci arcibiskupa Venlina, hlavy Nyphronské církve v dobách rozbití Říše. Mezi nimi byl i postimperální výnos o stavbě věznice, proto jsem se také domníval, že byl historicky cenný. Vyplývalo z něj, že církev okamžitě po zmizení císaře převzala vládu. Neuvěřitelné! Bylo mi také divné, že stavba věznice byla tak důležitá, když vezmeme v úvahu zmatky toho období. Teď už chápu, že to byl velmi vzácný svitek, ovšem tehdy jsem o tom neměl tušení.“

„Počkej chvíli,“ přerušil ho Alric. „Takže ta věznice byla postavena někdy před devíti sty lety a od té doby stojí v mém království a já o tom nic nevím?“

„Tedy, podle data na svitku stavba započala před devíti sty devadesáti šesti lety a dvěma sty padesáti čtyřmi dny. Ta věznice, to byl náročný úkol. V jednom dopisu se píše o najímání zkušených řemeslníků z celého světa, kteří nakreslili plány a postavili ji. Na jejím vytvoření se podíleli největší myslitelé a nejpokročilejší technika té doby. Věznici vytesali přímo do skalní stěny hor severně od jezera. Použili nejen kov, kámen a dřevo, ale i dávná mocná kouzla. Po svém dokončení byla stavba považována za nejbezpečnější vězení na světě.“

„Tehdy tedy museli mít opravdu strašné zločince, když si dali takovou práci,“ podotkl Hadrian.

„Ne,“ pravil věčně Myron. „Jen jednoho.“

„Jednoho?“ podivil se Alric. „Celá věznice byla navržena kvůli jedinému člověku?“

„Jmenoval se Esrahaddon.“

Hadrian, Royce a Alric si vyměnili užaslé pohledy.

„Co mohl pro všechno na světě spáchat?“ zeptal se Hadrian.

„Podle všeho, co jsem četl, zavinil zničení Říše. Věznici postavili výhradně pro něj.“

Všichni se na mnicha nevěřičně podívali.

„A jak vlastně zavinił zánik nejmocnější říše, jakou svět kdy poznal?“ promluvil Alric.

„Esrahaddon býval císařovým spolehlivým rádcem, ale zradil ho, povraždil celou císařskou rodinu, samozřejmě kromě syna, který se zázrakem zachránil; dokonce se vyprávělo, že zničil hlavní město Říše Percepliquis. Říši uvrhl do zmatku a po císařově smrti vypukla občanská válka. Esrahaddon byl zajat, souzen a uvězněn.“

„Proč ho prostě nepopravili?“ zeptal se Alric, čímž si vysloužil ledové pohledy obou zlodějů.

„Copak řešíte všechny své problémy popravami?“ ušklíbl se jízlivě Royce.

„Někdy je to nejlepší řešení,“ nedal se Alric.

Myron přinesl zvenku hrnce a slil vodu do jednoho z nich. Přidal brambory a postavil hrnc na rošt nad ohniště.

„Takže Arista nás vyslala, abychom jejího bratra dovedli za vězněm, který je přes tisíc let starý. Připadá to ještě někomu z přítomných divné?“ ozval se Hadrian.

„Vidíte!“ vykřikl Alric. „Arista lže. Nejspíš si zapamatovala jméno Esrahaddon z dob svých studií na Sheridanské univerzitě a nevšimla si, kdy vlastně žil. Není přece možné, aby byl Esrahaddon ještě naživu.“

„Mohl by,“ vmísil se Myron nenuceně a míchal přitom brambory v hrnci.

„Jak to?“ zamračil se Alric.

„Protože je čaroděj.“

„Když ho označuješ za čaroděje,“ řekl Hadrian, „máš na mysli, že to byl učený člověk, nebo že ovládal triky s kartami a uměl namíchat uspávací nápoj? S Roycem jednoho takového známe, a vlastně má trochu ode všeho, co jsem vyjmenoval, ale určitě nedokáže oddálit smrt.“

„Podle záznamů, které jsem četl,“ vysvětloval Myron, „byli tehdy čarodějové jiní než dnes. Magii nazývali *Uměním*. Většina jejich vědomostí přišla vniveč, když padla *Říše*. Například dávné Teshlorovo bojové umění, jež činilo bojovníky neporazitelnými, nebo stavební techniky, schopné vytvořit rozlehlé dómy, nebo schopnost vykovat meče, které rozseknou skálu. Pravá magie zmizela ze světa, když odešli praví čarodějové. Záznamy z Novronových dob praví, že Cenzarové – tak tehdy čaroděje nazývali – měli obrovskou moc. Vypráví se, že uměli vyvolat zemětřesení, bouře, dokonce zastínit slunce. Nejmocnější z nich tvořili skupinu zvanou Velká cenzarská rada. Její členové byli součástí vnitřních vládních kruhů.“

„No tohle,“ vyjádřil se zamyšleně Alric.

„Četl jsi někdy něco o tom, kde přesně to vězení tenkrát leželo?“ zeptal se Royce.

„Ne, ale něco jsem o tom našel v Mantuarově díle *O architektonickém symbolismu v Novronově říši*. To je ten pergamen, kde bylo jméno Esrahaddon změněno na vězeň a Gutaria na Císařská věznice. Ležel zastrčený vzadu v polici, a tam jsem ho jednoho dne při uklízení staré části knihovny objevil. Byl v hrozném stavu, ale obsahoval údaje o době stavby a také něco o lidech, kteří byli stavbou pověřeni. Kdybych býval už

předtím nepřečetl *Dopisy Dioylionovy*, nikdy bych na tu souvislost nepřišel, protože, jak už jsem řekl, autor neuvedl ani název věznice, ani jméno vězně.“

„Pořád nechápu, jak se může někde v Melengaru nacházet taková věznice, aniž bych o ní věděl,“ potřásl hlavou Alric. „A jak se o ní dověděla Arista? A proč by chtěla, abych se tam vydal?“

„Nejste snad přesvědčen o tom, že vás tam posílá, aby vás nechala zabít nebo uvěznit?“ připomněl mu Hadrian.

„Což mi zajisté dává větší smysl než tisíc let starý čaroděj,“ mínil Royce.

„Snad,“ zamumlal Alric, „jenže...“ Očima jako by na podlaze před sebou hledal odpověď, prstem si ťukal na rty. „Ale uvažte tohle. Kdyby mě opravdu chtěla připravit o život, proč by si vybírala takové záhadné místo? Mohla vás poslat do tohoto kláštera, kde by čekala celá armáda, a nikdo by neuslyšel jediný výkřik. Zatáhnout mě na jakési skryté místo, o němž nikdo neslyšel, to je tak nesmyslně komplikované! Proč by vůbec mluvila o Esrahaddonovi a Gutarii?“

„Teď si tedy myslíte, že mluvila pravdu?“ zeptal se Royce. „Že skutečně existuje tisíciletý člověk, který čeká, až si s vámi pohovoří?“

„Tak daleko bych nešel, ale... No, pokud ten muž existuje, pomyslete na ty možnosti. Představte si, co všechno bych se mohl od někoho takového, od rádce posledního císaře, dovědět.“

Hadrian se při jeho poznámce uchechtl. „Teď opravdu mluvíte jako král.“

„Možná za to může teplo ohně nebo vůně vařících se brambor, ale začínám si myslet, že by nemusel být špatný nápad zjistit, kam nás tohle zavede. Podívejte, bouře už ustává. Myslím, že brzy přestane pršet. Co když mě Arista nechce zabít? Co když opravdu jde o něco, co mám objevit, co nějak souvisí s vraždou mého otce?“

„Váš otec byl zavražděn?“ ozval se Myron. „To je mi moc líto.“

Alric si mnicha nevšímal. „Navzdory tomu všemu se mi vůbec nezamlouvá, že v mém království stojí nějaký dávný žalář a já o tom nemám ponětí. Zajímalo by mě, jestli o tom věděl otec. Nebo jeho otec. Třeba o něm nevěděl nikdo z Essendonů. Tisíc let, to znamená pár století před založením Melengaru. Ta věznice byla postavena v dobách, kdy se o tento kraj ještě bojovalo ve Velké občanské válce. Pokud může člověk žít tisíc let a tenhle Esrahaddon skutečně býval rádcem posledního císaře, docela rád bych si s ním promluvil. Každý šlechtic Apeladornu by dal levé oko za příležitost promluvit si s císařovým rádcem. Jak už nám řekl mnich, tolik vědomostí bylo ztraceno, když padla Říše, tolik jsme toho za tu dobu zapomněli. Co asi všechno ví? Jak užitečný by takový muž mohl být mladému králi!“

„I kdyby to byl jen duch?“ napadlo Royce. „Připadá mi málo pravděpodobné, že v nějakém vězení severně od jezera žije tisíciletý člověk.“

„Kdyby ten duch mluvil, tak v čem je rozdíl?“

„Rozdíl je v tom, že mně se ten nápad zamlouval mnohem víc, dokud jste tam jít nechtěl,“ řekl Royce. „Myslel jsem, že Esrahaddon byl nějaký starý baron, kterého váš

otec poslal do vyhnanství a který si na vás najal zabijáky, nebo třeba matka vašeho nevlastního bratra, kterou uvěznil, aby ji umlčel. Ale tohle? To je směšné!“

„Nezapomínejte, že jste to slíbili mé sestře,“ usmál se Alric. „Dejme se do jídla. Jsem si jistý, že brambory už budou uvařené. Klidně bych je snědl všechny.“

Znovu se dočkal vyčítavého pohledu od Royce.

„S brambory si nedělejte starosti,“ uklidňoval ho Myron. „V zahradě se určitě ještě nějaké najdou. Tyhle jsem našel, když jsem kopal...“ Umlkl.

„Nedělám si starosti, mnichu, protože půjdeš s námi,“ řekl mu Alric.

„Co... Cože?“

„Očividně jsi do věci zasvěcený. Vím jistě, že se nám můžeš hodit při lecčem, co nás třeba potká. Takže laskavě posloužíš svému králi a doprovodíš nás.“

Myron na něj upřel zrak. Dvakrát rychle po sobě zamžikal a náhle zbledl. „Lituji, ale to... to nemůžu,“ namítl pokorně.

„Možná bude opravdu nejlépe, když půjdeš s námi,“ mínil Hadrian. „Tady nemůžeš zůstat. Blíží se zima, zahyneš tu.“

„Vy to nechápete,“ bránil se Myron stále úzkostnějším hlasem a rázně potřásl hlavou. „Já... já odtud nemůžu.“

„Vím, vím.“ Alric zvedl ruku, aby utišil jeho námitky. „Musíš znovu napsat všechny ty knihy. To je vznešený úkol a já ho zcela schvaluji. I jiní lidé potřebují číst. Můj otec hodně podporoval univerzitu v Sheridanu. Dokonce tam poslal Aristu. Umíš si to představit? Dívka na univerzitě? V každém případě s jeho pohledem na vzdělání souhlasím. Rozhlédni se ale kolem sebe, člověče! Nemáš žádný pergamen a pravděpodobně už jen málo inkoustu. I když všechny ty svazky znovu napíšeš, kam je uložíš? Sem dovnitř? Vždyť tu nemáš žádnou ochranu před živly; budou zničeny a rozfouká je vítr. Až navštívíme to vězení, vezmu tě zpátky do Medfordu a pověřím tě tím projektem. Dohlédnu, abys měl řádné skriptorium, možná i s několika pomocníky, kdybys potřeboval.“

„To je od vás velice laskavé, ale já nemohu. Moc mě to mrzí. Vůbec nechápete...“

„Rozumím ti dokonale. Zjevně jsi třetí syn markýze Lanaklina, který tě poslal do kláštera, aby se vyhnul nepříjemnému dělení své půdy. Jsi výjimečný člověk – učený mnich, s eidetickou pamětí, a navíc urozeného původu. Pokud tě nechce tvůj otec, mně se zcela jistě budeš hodit.“

„Ne,“ bránil se Myron, „o to nejde.“

„Tak co v tom vězí?“ vmísil se Hadrian. „Sedíš tu prochladlý a promoklý v díře z kamení a bláta, zabalený v jediné dece, těšíš se na hostinu, která se skládá z pár vařených brambor, a tvůj král ti nabízí postavení jako pro barona, a ty se bráníš?“

„Nechci vypadat jako nevděčník, ale já... No, nikdy předtím jsem opatství neopustil.“

„Co tím míníš?“ podivil se Hadrian.

„Nikdy jsem odsud nevycházel. Přivedli mě, když mi byly čtyři. Nikdy jsem nebyl

venku – nikdy.“

„Určitě ses někdy vydal do Roe, do té rybářské vesnice,“ řekl Royce. Myron zakroutil hlavou. „Ani do Medfordu? A co okolí, jistě ses někdy vypravil k jezeru, na ryby nebo jen tak na procházku, ne?“

Myron znovu zakroutil hlavou. „Nikdy jsem neopustil území kláštera. Nesestoupil jsem ani pod kopec. Nejsem si jist, zda odtud vůbec dokážu odejít. Už jenom z toho pomýšlení se mi dělá zle.“ Sáhl na své roucho, jestli už proschlo. Hadrian postřehl, že se mu chvěje ruka, i když chladem se přestal třást už před nějakou dobou.

„Tak proto jsi tak zíral na koně,“ pronesl Hadrian převážně pro sebe. „Ale neviděl jsi už koně i dřív?“

„Zahlédl jsem je z oken opatství, když sem přijeli nějakí hosté, kteří je měli. Ale to se stávalo jen vzácně. Nikdy jsem se koně nedotkl. Vždycky jsem si představoval, jaké to asi je, na některém sedět. Ve všech knihách se hovoří o koních, soubojích, bitvách a závodech. Koně jsou velice oblíbení. Jeden král – král Bethamy – se dokonce se svým koněm nechal pohřbít. Četl jsem o spoustě věcí, které jsem nikdy neviděl. Například o ženách. V knihách, zvláště v básních, se také vyskytují velmi často.“

Hadrianovi se rozšířily oči. „Tys nikdy neviděl ženu?“

Myron zavrtěl hlavou. „Ovšem v některých knihách jsou obrázky žen...“

Hadrian ukázal prstem na Alrica. „A já si myslel, že tady princ byl po celý život chráněn před světem.“

„Ale jistě jsi viděl svou sestru,“ namítl Royce. „Vždyť klášter navštívila.“

Myron na to nic neřekl. Jen se odvrátil a pustil se do odtahování hrnce z ohně a nakládání brambor na talíře.

„To znamená, že sem přišla na schůzku s Gauntem a ani tě nezašla navštívit?“ přeptal se Hadrian.

Myron pokrčil rameny. „Otec sem jednou zavítal, asi před rokem. Opat mi řekl, kdo to je.“

„Takže ty ses těch setkání vůbec neúčastnil?“ ujišťoval se Royce. „Nevítals návštěvy? Nestaral ses o ně?“

„Ne!“ vykřikl Myron a nakopl jeden z prázdných hrnců, až se kutálel přes místnost. „Nevím-vůbec-nic-o-Gauntovi-a-své-sestře!“ Couvl ke stěně sklepa a oči se mu zalily slzami, lapal po dechu. Nikdo neřekl ani slovo, jen se na něj dívali, jak tam stojí, svírá příkrývku a hledí do země.

„Já... Omlouvám se. Neměl jsem na vás křičet. Odpusťte.“ Myron si otřel oči. „Ne, nikdy jsem se nesetkal se sestrou, a otce jsem viděl jen jedenkrát. Musel jsem mu odpřisáhnout mlčenlivost. Nemám ponětí proč. Gaunt – Alenda – Lidové hnutí – přívrženci císařství – vůbec nic o tom nevím. Tady se nikdy nescházeli. Možná někde poblíž, to nemůžu vědět. Gauntovo jméno jsem neslyšel, až od opata té noci, kdy tu hořelo.“ Mnichův hlas zněl vzdáleně a bolestně prázdně.

„Myrone,“ začal Royce, „tys nepřežil proto, že ses ukryl pod kamenné řečniště, že?“

Mnichovi se v očích znovu objevily slzy, rty se mu zachvěly. Potřásl hlavou. „Donutili nás přihlížet,“ promluvil zdušeně, hlas se mu zadrhl v hrdle. „Chtěli vědět všechno o Alendě a Gauntovi. Bili před námi opata holemi. Až do krve. Nakonec jim prozradil, že má sestra předávala Gauntovi tajné zprávy zamaskované jako milostné dopisy. Také jim řekl o návštěvě mého otce. Potom vyslýchali mě.“ Myron polkl a trhaně se nadechl. „Ale neublížili mi. Ani se mě nedotkli. Ptali se, jestli můj otec straní Lidovému hnutí a kdo další se toho ještě účastní. Neřekl jsem ani slovo. Nic jsem nevěděl. Přisahám, že jsem o tom nic nevěděl. Ale klidně jsem mohl něco říct, mohl jsem lhát. Mohl jsem říct: ‚Ano, můj otec to hnutí podporuje a má sestra je zrádkyně!‘ Ale neudělal jsem to. Jenom jsem mlčky stál, ani jednou jsem neotevřel ústa. Víte proč?“

Podíval se na ně, slzy mu tekly po tvářích. „Nepromluvil jsem, protože mě otec přiměl přísahat, že budu *mlčet*.“ Myron se vrátil k soudku a sedl si. „Mlčky jsem přihlížel, jak zavírají kostel. Mlčky jsem přihlížel, jak ho podpalují. A mlčky jsem naslouchal křiku svých bratrů. Byla to má vina. Nechal jsem své bratry zemřít kvůli slibu danému muži, který byl pro mě cizincem, který mě odložil, když mi byly čtyři roky.“ Zoufale se rozplakal. Svezl se podél stěny na zem, schoulil se v blátě do klubička a rukama si zakrýval tvář.

„Zabili by je stejně, Myrone,“ oslovil ho Royce. „Ať bys býval řekl cokoli, stejně by byli mrtví. Jakmile přišli na to, že mniši pomáhali Gauntovi, byl jejich osud zpečetěn.“

Hadrian rozdělil brambory, ale Myron odmítl pozřít jediné sousto. Hadrian tedy dva schoval a doufal, že ho později přiměje je sníst.

Než skončili s tím ubohým jídlem, mnichovo roucho uschlo a Myron si ho oblékl. Hadrian k němu přistoupil a položil mu ruce na ramena. „I když to říkám nanejvýš nerad, princ má pravdu. Musíš jít s námi. Když tě tu necháme, zahyneš.“

„Ale já...“ Vypadal vyděšeně. „Tohle je můj domov. Tady se cítím příjemně. Jsou tu moji bratři.“

„Jsou všichni mrtví,“ prohlásil stroze Alric.

Hadrian se na prince zamračil a znovu se obrátil k Myronovi. „Poslyš, je potřeba, abys v životě pokročil dál. Venku je toho mnohem víc než jen knihy. Myslím, že bys leccos z toho rád viděl. Kromě toho, tvůj král,“ zdůraznil posměšně poslední slovo, „tě potřebuje.“

Myron si těžce povzdechl, těžce polkl a přikývl na souhlas.

Děšť pomalu řídla a kolem poledne ustal úplně. Když sbalili Myronovy pergameny a veškeré zásoby, které posbírali v troskách opatství, byli připraveni k odjezdu. Royce,

Hadrian a Alric čekali u vchodu do kláštera, ale Myron se neobjevoval. Nakonec ho Hadrian šel hledat a našel ho ve zničené zahradě. Byla obklopena kamennými sloupy, pokrytými vrstvou sazí. Původně tvořila ústřední prostor mezi budovami. Zbývaly tu stopy po záhonech a keřích, lemujících dlážděnou cestičku, nyní zasypanou popelem. V samém středu kláštera stály na podstavci velké sluneční hodiny. Hadrian si pomyslel, že před požárem musel být tenhle osamělý klášter moc hezký.

„Bojím se,“ oslovil Myron Hadriana, když se k němu přiblížil. Seděl na zčernalé kamenné lavici s lokty opřenými o kolena, bradu v dlaních, a hleděl na spálený trávník. „Vám to jistě musí připadat divné. Ale všechno tady důvěrně znám. Mohl bych z paměti říct, kolik kamenných kvádrů má tahle cestička do skriptoria. Pamatuju si, kolik oken měla budova opatství, vím, ve který den a hodinu se slunce nachází přesně nad kostelem. Jak bratr Ginlin jídal dvěma vidličkami, protože přísahal, že se nikdy nedotkne nože. Jak bratr Heslon vždycky první vstával a u nešpor usínal.“

Ukázal na zčernalý pahýl stromu. „S bratrem Renianem jsme tam pohřbili veverku, když nám bylo asi deset. Další týden tam vyrašil stromek. Na jaře měl bílé květy a ani opat nevěděl, o jaký druh stromu jde. Všichni v opatství mu začali říkat Veverčí strom. Mysleli jsme, že je to zázrak, že třeba ta veverka byla Mariborovou služebnicí a on nám tak děkuje za to, že jsme se o ni postarali.“

Na chvíli se odmlčel a utřel si tvář dlouhým rukávem roucha. Pořád upíral oči na pahýl. Pak od něj odtrhl zrak a znovu se otočil k Hadrianovi. „Pamatuju si, jak v zimě sníh sahal až k oknům v patře a my jako bychom byli veverky, které žijí v útulném doupěti, v bezpečí a v teple. Mohl bych vyprávět, jak každý z nás byl nejlepší v tom, co dělal. Ginlin vyráběl víno tak lehké, že se vypařovalo na jazyku a zanechávalo po sobě jen pocit úžasu. Fenitilian uměl udělat nejteplejší, nejměkčí boty. Člověk v nich mohl chodit sněhem a ani nevěděl, že vyšel z opatství. Říct, že Heslon dobře vařil, to by byla urážka. Ty jeho talíře míchaných vajec se sýrem, paprikou, cibulí a slaninou, s jemnou a přitom ostrou smetanovou omáčkou! A k tomu krajíce sladkého čerstvého chleba, pokapaného medem se skořicí, plátky uzeného vepřového, klobásky kořeněné salifánem, křehké pečivo, čerstvě stlučené máslo a džbán tmavého mátového čaje. A to byla jen snídaně.“

Myron se usmíval, oči měl zavřené a na tváři zasněný výraz.

„Co dělal Renian?“ zeptal se Hadrian. „Ten, se kterým jste pohřbili veverku? Jaký ten měl obor?“

Myron otevřel oči, ale chvíli se neměl k odpovědi. Znovu pohlédl na pahýl stromu naproti a tiše řekl: „Renian umřel ve dvanácti. Chytil horečku. Pohřbili jsme ho tady, vedle Veverčího stromu. Bylo to jeho nejmilejší místo.“

Odmlčel se, zhluboka, trhaně se nadechl. Zamračil se, stáhl přitom rty a pevně je stiskl. „Nebylo dne, kdy bych mu sem nepřišel přát dobré ráno. Obyčejně jsem tu sedal a vykládal mu, jak se daří stromu. Kolik má nových pupat nebo kdy se objevil nebo spadl první list. Posledních pár dnů jsem musel lhát, protože jsem mu nedokázal říct, že

shořel.“

Z očí mu tekly slzy, rty se mu při pohledu na pahýl stromu chvěly. „Od rána se mu pokouším dát sbohem, snažím se...“ Zajíkl se, utřel si oči. „Snažím se mu vysvětlit, proč ho teď musím opustit, ale víte, Renianovi je teprve dvanáct, a nejspíš tomu moc nerozumí.“ Myron skryl tvář v dlaních a plakal.

Hadrian mu stiskl rameno. „Počkáme na tebe u brány. Máš tolik času, kolik potřebuješ.“

Když se Hadrian vynořil ve vchodu, Alric na něj štěkl: „Co mu propána trvá tak zatraceně dlouho? Jestli s ním bude tolik potíží, měli bychom ho nechat tady.“

„Nenecháme ho tu a počkáme tak dlouho, jak bude třeba,“ prohlásil Hadrian. Alric a Royce si vyměnili pohledy, ale žádný z nich nepromluvil.

Myron se objevil za pár minut s malou kabelou, obsahující veškerý jeho majetek. Přestože jevil značný nepokoj, při spatření koní se mu nálada zlepšila. „No tohle!“ zvolal. Hadrian ho vzal za ruku jako malé dítě a vedl ho ke své grošované bílé klisně. Mohutné tělo zvířete se pohupovalo sem a tam, jak kuň přenášel váhu z nohy na nohu. Upřel na Myrona velké tmavé oči.

„Koušou?“

„Obvykle ne,“ odvětil Hadrian. „Můžeš ho pohladit po krku.“

„Je tak... veliký,“ vyhrkl Myron se zděšeným výrazem. Přitiskl si dlaň na ústa, jako by se bál, že se mu udělá špatně.

„Prosím tě, Myrone, už na toho koně nasedni!“ Alricův tón prozrazoval podráždění.

„Nic si z něj nedělej,“ uklidnil Myrona Hadrian. „Můžeš jet se mnou. Nasednu první a vytáhnu tě nahoru, ano?“

Myron přikývl, ale jeho výraz naznačoval, že je všechno možné, jen ne klidný. Hadrian se vyhoupl do sedla a natáhl ruku. Myron se jí se zavřenýma očima chopil a nechal se vytáhnout. Pevně se chytil a obličej zabořil do zad statného muže.

„Nezapomeň dýchat, Myrone,“ upozornil ho Hadrian, obrátil koně a vyrazil s ním krokem dolů po klikaté cestě.

Ráno bylo zprvu chladné, ale pomalu se oteplovalo. Stejně ale nebylo tak příjemně jako předchozího dne. Vjeli do chráněného údolí a mířili k jezeru.

Všechno kolem bylo po dešti mokré a vysoká, podzimně nahnědlá tráva se otírala o nohy a máčela boty. Vítr teď vanul od severu a foukal do tváře. Nad hlavami jim po šedém nebi prolétlo s kejháním hejno hus ve tvaru písmene V. Zima se už dala na pochod. Myron brzy překonal strach, zvedl hlavu a rozhlížel se.

„Drahý Maribore, nikdy jsem netušil, že tráva může vyrůst tak vysoká. A ty stromy jsou tak obrovské! Víte, viděl jsem obrázky stromů téhle velikosti, ale vždycky jsem si myslel, že to malíř přehnal s proporcemi.“

Začal se otáčet doleva a doprava, aby viděl kolem. Hadrian se uchechtl. „Myrone, kroutíš se jako štěně.“

Pod holými kopci se ukázalo jezero Windermere s hladinou jako šedivý kov.

Přestože šlo o jedno z největších jezer Avrynu, větší část skrývaly natažené prsty zaoblených útesů. Jeho rozlehlá otevřená část odrážela pusté nebe a budila dojem chladu a prázdnoty. Nad trhlinami v útesech se vznášelo jen pár ptáků, jinak se tu nic ani nepohnulo. To místo působilo znepokojivě.

Dojeli až k západnímu břehu. Tisíce oblázků, velkých jako pěst, plochých a ohlazených jezerní vodou, tvořilo volnou pláň, po níž mohli jít a naslouchat tichému pleskání vody. Čas od času se spustil krátký deštík. Pokaždé pozorovali, jak se k nim po jezeře blíží, ostrá čára obzoru se vždycky rozplizla, jak kapky porušily klid jezerní hladiny, a pak se zase zastavila, zatímco mraky nahoře nerozhodně vířily.

Skupinku vedl jako obvykle Royce. Když se přiblížili k severní straně jezera, našel jakési sotva patrné zbytky velmi staré a dávno nepoužívané silnice, jež vedla do hor za jezerem.

Myron se konečně přestal vrtět. Seděl za Hadrianem a dost dlouho se ani nepohnul. „Myrone, jsi tam vzadu v pořádku?“ zavolal Hadrian.

„Hmm? Ano, omlouvám se. Díval jsem se, jak chodí koně. Už pár mil je pozoruju. Jsou to úžasná zvířata. Zdá se, že jejich zadní nohy šlápnou přesně na totéž místo, které okamžik předtím opustily přední. Ačkoli, to vlastně nejsou nohy, že? Kopyta! Tak se to správně říká! Jsou to kopyta. Ve staré řeči *Enylina*.“

„Ve staré řeči?“

„Jazyk Říše. Dnes ho kromě kněží zná málokdo. Je to vlastně mrtvý jazyk. I v dobách císařství ho používali pouze při bohoslužbách, ale i to už vyšlo z módy a teď jím ani nikdo nepíše.“

A s tím Myron znovu umkl.

Opustili jezerní břeh a vydali se širokou roklí nahoru. Jak stoupali, kolem nich přibývalo skal a Royce se stále víc utvrzoval v přesvědčení, že tudy kdysi skutečně vedla silnice. Cesta byla příliš rovná na to, aby ji vytvořila příroda, ale časem na ni z výšky popadaly balvany a vznikly trhliny, z nichž se prodral ven různý plevel. Staletí si vybrala svou daň, ale přece jen tu viděli známky čehosi dávného a zapomenutého.

Royce s Alricem jeli víceméně vedle sebe. Hadrian a Myron se za nimi opožďovali, protože jejich kuň nesl dvojí váhu. Zanedlouho cesta přestala stoupat a pokračovala po rovině. Royce přitáhl koni otěže.

„Proč zastavujeme?“ zeptal se Alric.

„Zapomněl jste snad, že by to mohla být past?“

„Ne,“ řekl princ. „Té skutečnosti jsem si vědom.“

„Výborně, takže přeju hodně štěstí, Vaše Veličenstvo,“ kývl Royce.

„Vy se mnou nepůjдете?“

„Vaše sestra nás jen požádala, abychom vás sem dovedli. Chcete-li se nechat zabít, je to vaše věc. Náš závazek je splněn.“

„Pak nejspíš nastala ta pravá chvíle, abych vám oznámil, že vám s Hadrianem udělují titul *královských ochránců*. Teď už vím jistě, že se mě nepokusíte zabít. Vy dva budete zodpovídat za ochranu života svého krále.“

„Opravdu? To je velmi důmyslné, Vaše Výsosti,“ zazubil se Royce. „Předpokládám, že nastala pravá chvíle, abych vám oznámil, že králům nesloužím – pokud mi nezaplatí.“

„Ne?“ Alric se jízlivě pousmál. „Tak dobře, berte to takhle. Pokud se vrátím do Essendonského hradu živý, rád odvolám vaši popravu a zapomenu na vaše nezákonné vniknutí do hradu. Ovšem pokud tady zahynu nebo budu zajat a navždy uvězněn v této věznici, nebudete se moci nikdy vrátit do Medfordu. Můj strýc vás pozná, pokud už se tak nestalo, a už napořád vám zůstane označení královrahů. Strýc Percy vypadá jako starý uhlažený dvořan, ale věřte mi, poznal jsem i jeho druhou stránku a vím, že umí být docela děsivý. Je nejlepší šermíř v Melengaru. Věděli jste to? Jestliže vám tedy nestačí vděčnost vašeho vladaře, měli byste zvážit praktické výhody mé nabídky.“

„Schopnost přesvědčit ostatní, že váš život má větší cenu než jejich, nejspíš patří do nezbytné výbavy všech králů.“

„Není to nezbytné, ale dost to pomáhá,“ odvětil Alric s veselým úšklebkem.

„Ale stejně vás to bude něco stát,“ pravil Royce a princův úsměv pohasl. „Dejme tomu sto zlatých tenentů.“

„Sto zlatých?“ zachmuřil se Alric.

„Tolik nám slíbil DeWitt, takže je to jen spravedlivé. A pokud vám máme zajišťovat bezpečí, budete dělat, co vám řekneme. Nemůžeme vás chránit, pokud neposlechnete, a jelikož tady není v sázce jen váš pošetilý život, ale i moje budoucnost, musím na tom trvat.“

Alric reptal a vrhal na něj hněvivé pohledy, ale nakonec kývl. „Jako každý dobrý vládce i já chápu, že nastanou chvíle, kdy je nejlépe naslouchat zkušeným rádcům. Jen si pamatujte, kdo jsem a kým budu, až se vrátím do Medfordu.“

Když je bojovník a mnich dohonili, Royce oznámil: „Hadriane, právě jsme byli jmenováni královskými ochránci.“

„A vyplatí se to?“

„Vlastně ano. A ubere ti to zátěž. Vrať principi jeho meč.“

Hadrian podal obrovský Amrathův meč Alricovi, ten si přehodil přes rameno široký ozdobný bandalír a řádně si zbraň připevnil. Teď, když byl oblečený a seděl na koni, to nepůsobilo tak směšně, ale Royce si i tak myslel, že meč je pro něj příliš velký.

„Wylin ho vzal od otce a podal mi ho... Stalo se to teprve před dvěma dny? Ten meč patřil Tolinu Essendonovi a předával se od krále k principi po sedm set let. Náležíme k jedné z nejstarších nepřerušovaných rodových linií v Avrynu.“

Royce sesedl a podal otěže svého koně Hadrianovi. „Půjdu na průzkum, abych se

ujistil, že na nás nečekají žádná překvapení.“ Překvapivě hbitě vyrazil poklusem vpřed, lehce příkrčen. Vběhl do stínů na kraji rokle a zmizel v nich.

„Jak to dělá?“ zeptal se Alric.

„Je to trochu strašidelné, že?“ mínil Hadrian.

„Cože dělá?“ zajímal se Myron. Zkoumal orobinec, který utrhl ještě na břehu jezera.

„Tedy, tyhle rostliny jsou nádherné.“

Čekali několik minut, a když zaslechli ptačí zatrylkování, Hadrian je pobídl kupředu. Rozbitá cesta se klikatě vinula a po chvíli pod sebou znovu spatřili jezero. Nacházeli se nyní mnohem výš, takže jim připadalo jako velká zářivá louže. Cesta se zužovala, až náhle skončila. Po obou stranách se zvedaly povlnné svahy. Přímo před koncem cesty se tyčil příkrý štít do výšky několika stovek stop.

„Jsme snad na nesprávném místě?“ ozval se Hadrian.

„Má to přece být *skrytá* věznice,“ připomněl mu Alric.

„Jen jsem se domníval,“ pravil Hadrian, „že k ukrytí stačí, když leží tady v úplně pustině. Chci říct, vydal by se někdo na takové místo, nevědět, že tu je to vězení?“

„Pokud věznici stavěli nejschopnější lidé, kteří v říši zbyli,“ uvažoval Alric, „bude patrně obtížné ji najít, a ještě obtížnější dostat se dovnitř.“

„Podle pověstí ji stavěli převážně trpaslíci,“ poučil je Myron.

„No skvěle,“ řekl Royce otráveně. „Tak to bude něco jako druhý Drumindor.“

„Před lety jsme řešili nějakou záležitost, která nás přivedla do pevnosti Tur Del Fur, kterou stavěli trpaslíci,“ vysvětloval Hadrian. „A nebylo to nic příjemného. Klidně se tu můžeme pohodlně usadit; tohle bude chvíli trvat.“

Royce prohledal štít. Skála přímo nad cestou byla holá, jako by se nedávno odlomila. Všude kolem v trhlínách a puklinách rostl mech a drobné rostliny, ale přímo na srázu nad sebou nic takového neobjevili.

„Vím, že tu jsou dveře,“ řekl zloděj a lehce přejížděl rukama po kameni. „Zatracení trpaslíci. Nemůžu najít žádné panty, škvíry ani spáry.“

„Myrone,“ ozval se Alric, „nedočetl ses někde, jak otevřít dveře té věznice? Slyšel jsem, že trpaslíci mají v oblíbě hádanky a někdy jim slouží jako klíč zvuky, slova, která dveře otevřou.“

Myron slezl z koně a zavrtěl hlavou.

„Slova, která otevírají dveře?“ Royce vrhl na prince pochybovačný pohled. „Věříte snad pohádkám?“

„Neviditelné dveře mi připadají jako z pohádky,“ odsekl Alric. „Takže se mi to zdálo příhodné.“

„Nejsou neviditelné. Vidíte ten sráz, ne? Jsou jen dobře ukryté. Trpaslíci umějí

opracovat kámen tak dokonale, že mezi nimi nejsou znát mezery.“

„Musíš uznat, Royci, že to, co trpaslíci dokážou s kamenem, je ohromující,“ dodal Hadrian.

Royce na něj vrhl přes rameno hněvivý pohled. „Nemluv na mě.“

Hadrian se usmál. „Royce nemá malý národ právě v oblíbě.“

„Jménem Novronovým, otevřete se!“ zvolal najednou Alric velitelským tónem a jeho hlas se rozlehl mezi skalnatými svahy.

Royce se prudce otočil a zmrazil prince zničujícím pohledem. „Tohle už nikdy nedělejte!“

„No, ty jsi nedosáhl žádného pokroku. Jen jsem myslel, že když to má být církevní vězení, tak ho třeba otevře církevní povel. Myrone, neznáš nějaký běžně užívaný církevní výraz pro otevírání dveří? Ty bys to měl vědět, existuje něco takového?“

„Nejsem kněz Nyphronské církve. Větrné opatství byl Mariborův klášter.“

„Aha, to je pravda,“ schlípl Alric.

„Totiž, samozřejmě vím o Nyphronské církvi,“ upřesnil Myron, „ale nejsem jejím příslušníkem, tudíž nejsem zasvěcen do jejich tajných znamení a zaklínání a tak.“

„Jednomu tedy nerozumím.“ Hadrian sesedl a přivázal koně k blízkému stromu. „Proč nás sem Arista poslala, když musela vědět, že se nedostaneme dovnitř?“

Den potemněl, zvedal se vítr a ohlašoval další bouři. Hadrian z opatrnosti přivázal koně pevně, pro případ, že by je vítr vyděsil. Alric se procházel kolem, třel si nohy a mumlal něco o tom, jak je otačený od sedla. Myron si stále okouzleně obhlížel koně a co chvíli sebral odvahu a pohládl je po šíji.

„Nechtěl bys mi je pomoci odsedlat?“ požádal ho Hadrian. „Mám dojem, že odtud hned tak neodjedeme.“

„Ovšem,“ přisvědčil mnich dychtivě. „Jak se to dělá?“

Oba společně sundali zvířatům sedla a ulevili jim od nákladu, a všechno umístili pod malou skalní římsu. Hadrian Myrona vybídl, aby pro zvířata sehnal trochu trávy, a sám přistoupil k Royceovi, který seděl na cestě a zíral na útes. Co chvíli se přitom zvedl, prozkoumal kus skalní stěny zblízka a s bručením se znovu posadil.

„No? Jak to jde?“

„Nenávidím trpaslíky,“ broukl Royce.

„To většina lidí.“

„Ano, ale já mám pro to pádný důvod. Ti mizerové jediní dokážou vyrobit zámky, které neotevřou.“

„Však ty to otevřeš. Nebude to pěkné a nebude to hned, ale zvládneš to.“

Royce seděl na zadku, plášť si omotal kolem sebe. Oči měl stále soustředěné, ale tvářil se znechuceně. „Ani je nevidím. Kdybych je aspoň viděl, tak snad, ale jak můžu otevřít zámek, když ani nedokážu najít dveře?“

„Třeba pomůže, když budeme mít víc informací,“ navrhl Hadrian. Ohlédl se a uviděl Myrona, jak se vrací ke koním s pár hrstmi plevelu, který natrhal. „Myrone, pověz mi,

jaký je rozdíl mezi nyphronci a vašimi mnichy?“

„Hm, a kolik toho vůbec víte o náboženství?“

Royce se nepatrně uchechtl. Hadrian na něj nedbal. „Prostě začni od začátku, Myrone. Jako bych nevěděl vůbec nic.“

„Aha,“ kývl mnich. „Tak tedy,“ spustil, jako by odříkával dokonale zvládnutou liturgii, „Erebus stvořil Elan, což je přirozeně náš známý svět, vše, co vidíme, nebesa a země. Stvořil ho tak, aby jeho děti měly místo, kde by si samy vládly. Měl tři syny a jednu dceru. Nejstaršímu synovi dal jméno Ferrol. Ferrol vládl magií a stvořil elfy. Druhý syn se jmenoval Drome. Je to mistr řemesel a stvořil trpaslíky. Nejmladší syn je Matibor a ten stvořil lidi. Dcera se jmenuje Muriel a ta stvořila zvířata, ptáky a ryby v mořích.

Jelikož Ferrol byl nejstarší, jeho děti elfové ovládli celý povrch Elanu. Dromovy děti se také rozmnožily a vládly podzemí. Na Mariborovy děti, lidstvo, už nic nezbylo. Bojovali jsme o přežití na nejbídnějších, neutěšených místech, o která elfové a trpaslíci nestáli.

Pak došlo k tomu, že se Erebus v opilosti zmocnil Muriel. Z tohoto svazku se narodil Uberlin, Temný. Ten také v Elanu stvořil své děti, což jsou Ghazelové, Daccové a další tvorové stínů. Ferrol, Drome a Maribor byli otcovým zločinem rozhořčeni, zaútočili na něj a zabili ho. Málem zabili i Uberlina, ale Muriel, zničená otcovou smrtí, prosila o jeho život. Svrhli tedy Uberlina do hlubin Elanu a uvěznilo ho tam.

Ovšem počet jeho dětí rostl, jeho tvorové se začali zmocňovat i toho mála, co se podařilo získat dětem Mariborovým. Lidstvo ztrácelo půdu pod nohama a prosilo Maribora o pomoc, a on jejich prosby vyslyšel. Lstí přiměl svého bratra Droma, aby vykoval mocný meč Rhelacan, i když v některých hodně starých textech to má být roh. Přemluvil druhého bratra Ferrola, aby zbraň začaroval. Potom se Matibor vydal v přestrojení do Elanu a spal se smrtelnou ženou. Z toho svazku vzešel Novron Veliký. Novron, ozbrojený Rhelacanem, vedl lidstvo do války s elfy, trpaslíky a silami stínu. Za několik let lidé zdolali všechny protivníky.

Ferrol a Drome se rozzlobili, že jejich děti si podrobil polobůh, osvobodili Uberlina a slíbili mu svobodu, když zabije Novrona. Jejich poloviční bratr, znetvořený a pokřivený za tisíciletí věznění, se střetl s Novronem v bitvě. Bojovali po tři dny, jež otrásaly celým Elanem. Nakonec se těžce zraněný Uberlin odplazil do vnitřností světa, ale Novron dopadl hůře. Smrtný Mariborův syn utrpěl ránu do srdce a zemřel, jeho duch se pak vrátil k otci.

Novronův syn se stal císařem a brzy byla ustanovena Velká Nyphronská církev, která vzdávala čest Novronovi jako bohu a Mariborovu synovi. Nyphronská církev se stala oficiálním náboženstvím Říše, ale v místech vzdálených od hlavního města Percepliquisu si lidé pamatovali staré způsoby a dál uctívali Maribora jako dřív. Lidé nazývali potulné kněze starého náboženství Mariborovými mnichy. Nakonec po pádu Říše mniši získali na významu a začali zakládat kláštery. Samozřejmě že celý příběh je

složitější, ale toto je základní shrnutí,“ skončil Myron.

„Takže vy,“ pravil Hadrian, „uctíváte Maribora, zatímco Nyphronci Novrona?“

„Tak nějak,“ přisvědčil mnich. „Ovšem Nyphronci také ctí Maribora, ale větší důraz kladou na Novrona. Hlavní rozdíly jsou vlastně ve způsobu vyznávání. Církev se zaměřuje na veřejné modlitby. Její představitelé se zapojují do řízení společnosti, jelikož věří, že narození Novrona je znamením, že Maribor si přeje, aby jeho věřící měli přímý vliv na osud lidstva. Tudíž se zapojují do politiky a válek. My mniši věříme v osobní oddanost Mariborovi. Snažíme se nacházet jeho vůli na tichých místech, pomocí dávných obřadů, a on v tom tichu promlouvá v našich srdcích. Příliš se nesnažíme vykonávat, co on chce, ale spíše ho chceme lépe poznat.“

„No, děkuju ti, Myrone,“ řekl Hadrian. „To bylo velmi poučné, ale obávám se, že jsem nepřišel na nic, co by nám bylo v současné situaci užitečné.“

„Lituji, že jsem vám nepomohl,“ opáčil Myron zklamaně.

Během Myronova vyprávění si Hadrian našel pohodlné místo k sezení vedle Alrica, se zády opřenými o skalní stěnu. Myron se ještě jednou zašel podívat na koně, načež se k nim připojil. Royce dál studoval útes. Nikdo ho v soustředění nerušil.

Oblohu zakryla bouřková mračna a v rokli se setmělo. Světlo, které tu zbývalo, nabralo zvláštní odstín, což dodávalo krajině neskutečný vzhled. Roklinou se záhy začaly prohánět nárazy větru, jež zvedaly do vzduchu hlínu a prach. Z dálky se ozývalo dunění hromu.

„Jak se ti daří s těmi dveřmi, Royci?“ zeptal se Hadrian. Měl natažené nohy a špičkami bot ťukal o sebe. „Protože to vypadá, že nás čeká další chladná a vlhká noc, a tentokrát nebudeme mít žádný úkryt.“

Royce zamumlal cosi, co nikdo z nich nezachytil.

Dole pod sebou stále viděli mezi stěnami rokle mihotající se jezerní hladinu. Pořád byla světle šedá, ale teď se třpytila jako zrcadlo, namířené proti obloze. Tu a tam se jasně rozzářila, když v dálce sjel z nebe blesk.

Royce znovu něco zabručel.

„Copak je?“ ozval se Hadrian.

„Jen jsem přemýšlel o tom, cos předtím řekl. Proč by nás sem posílala, když věděla, že nedokážeme vstoupit dovnitř? Určitě si myslela, že to dokážeme, možná jí to připadalo jasné.“

„Třeba je v tom magie.“ Alric si pevněji přitáhl plášť.

„Dost s těmi kouzelnými slovy,“ zamítl to Royce. „Zámky jsou mechanická záležitost. Věřte mi, něco o tom vím. Trpaslíci jsou mazaní a obratní, ale nevyrobějí zámky, které se dají odemknout zvukem.“

„Zmínil jsem se o tom jen proto, že Arista jich pár zná, takže by jí to mohlo připadat snadné.“

„Zná pár čeho?“ vzhlédl Hadrian.

„Kouzel.“

„Vaše sestra je čarodějka?“ Myron se zatvářil znepokojeně.

Alric se zasmál. „Dalo by se to tak říct, jistě, ale nemá to nic společného s jejími magickými schopnostmi. Pár let studovala na Sheridanské univerzitě teorii magie. Nic moc z toho nebylo, ale něco se přece naučila. Například si magicky zamyká dveře svého pokoje, a také jsem si jist, že způsobila hraběnce Amrilové tu hroznou nemoc, když ta ženská prozradila jednomu mladíkovi, že se Aristě líbí. Chudinka Amrilová měla týden vředy po celém těle.“

Royce pohlédl na Alrica. „Co tím myslíte, magicky si zamyká dveře?“

„Nikdy na nich neměla žádný zámek, a přitom je nikdo kromě ní nedokázal otevřít.“

„Viděl jste ji někdy odemykat?“

Alric zavrtěl hlavou. „Přál bych si, abych ji býval viděl.“

„Myrone,“ obrátil se Royce k mnichovi, „nečetls někdy o neobvyklých zámcích nebo klíčích? Třeba v souvislosti s trpaslíky?“

„Znám pověst *Iberius a obr*, v níž Iberius použije klíč, vykováný trpaslíky, k otevření obrovy pokladnice, ale tam nešlo o magii. Byl pouze velký. Potom je tu Liemův obojek z *Pověstí zapomenutých*, ten se nedal odemknout, dokud nebyl jeho nositel mrtev – počítám, že tohle vám nepomůže. Pak ještě vím o drahokamových zámcích.“

„Co je to?“

„Také nejsou magické, ale vynalezli je trpaslíci. Drahokamy při doteku s jinými kameny vytvářejí rezonanci nebo jemné chvění. Drahokamové zámky se používaly v případech, že jednotlivé klíče byly nepraktické, například když mnoho lidí potřebuje mít přístup k zamčené schránce nebo když někdo potřebuje otevřít zámek, ale nemůže získat klíč. Jediné, co potřebují, je mít u sebe kámen odpovídajícího druhu. Bohatí někdy posílali vzkazy v krabičkách s tímhle typem zámku a jako klíč používali vzácné drahokamy, které chudší lidé nemohli mít. Obzvlášť důmyslné zámky vyžadovaly speciální výbrus kamene, který ovlivňoval rezonanci. Skutečně nadaní řemeslníci dokázali vyrobit zámek, který měnil své vlastnosti podle roční doby a v různých obdobích se odemykal odlišnými drahokamy. Tak vznikly pověsti o měsíčních kamenech, protože jisté drahokamy mohou mít v určitou dobu větší moc.“

„V tom to bude,“ přerušil ho Royce.

„V čem?“ zeptal se Alric. Royce sáhl do náprsní kapsy a vyndal tmavomodrý prsten. Alric rázem vyskočil. „To je otcův prsten! Dej mi ho!“

„Výborně.“ Royce mu ho hodil. „Vaše sestra nám řekla, že vám ho máme vrátit, až se dostaneme k věznicí.“

„To řekla?“ Alric vypadal překvapeně. Nasadil si prsten na prst. Přesně jako meč ani prsten mu úplně nepadl a otočil se mu na prstu váhou drahokamu. „Myslel jsem, že si ho vzala. Je na něm královská pečeť. Mohla ho použít ke shromáždění šlechty, mohla vydávat zákony nebo se prohlásit za správkyni království. S ním by dokázala ovládnout úplně všechno.“

„Možná skutečně mluvila pravdu,“ navrhl Hadrian.

„Nedělejme předčasné závěry,“ mírnil ho Royce. „Nejprve zjistíme, jestli to funguje. Vaše sestra povídala, že prsten budete potřebovat, abyste se dostal do věznice. Myslel jsem, že tím chce říct, abyste se představil jako král, ale teď mám dojem, že to mínila doslovně. Pokud se nepletu, dotknete-li se prstenem skály, otevřou se v ní obrovské dveře.“

Všichni se shlukli kolem Alrica v očekávání dramatické události.

„Do toho, Alricu – udělejte to.“

Alric otočil prsten kamenem nahoru, sevřel pěst a pokusil se dotknout skály. Jakmile to udělal, ruka mu zmizela v kameni. Mladík ucukl a s výkřikem se odvrátil.

„Co se stalo?“ vyhrkl Royce. „Bolelo to?“

„Ne, cítil jsem trochu chlad, ale nedokázal jsem se toho dotknout.“

„Zkuste to znovu,“ pobídl ho Hadrian.

Alrica ten návrh nijak nenadchl, ale přesto přikývl. Tentokrát zatlačil víc a celá společnost přihlížela, jak jeho ruka až po zápěstí mizí ve skále, než ji odtáhl.

„Úžasné,“ zamumlal Royce a ohmatával pevný kámen. „To bych nečekal.“

„Znamená to snad, že má jít sám?“ uvažoval Hadrian.

„Nejsem si jist, jestli chci sám vstoupit do pevné skály,“ hlesl Alric s obavami.

„No, možná nebudete mít na vybranou,“ namítl Royce, „tedy pokud si chcete pohovořit s tím čarodějem. Ale ještě se nevzdávejme. Půjčte mi na chvíli ten prsten.“

Přestože Alric původně o prsten tolik stál, teď se ho bez váhání vzdal. Royce si ho navlékl, a když ruku přitiskl na kámen, vnořila se do něj stejně snadno jako Alricova. Royce ruku vytáhl, sundal prsten, podržel ho v levé ruce a sáhl dovnitř pravou. Znovu se ponořila do kamene.

„Takže člověk nemusí být princ a nemusí mít prsten na prstu. Jen se ho musí dotýkat. Myrone, neříkal jsi něco o tom, že drahokam vydává nějaké chvění?“

Myron přikývl. „Vytváří specifickou rezonanci s určenými druhy kamene.“

„Zkusme se chytit za ruce,“ napadlo Hadriana.

Alric a Royce to vyzkoušeli, a tentokrát do skály pronikli oba.

„A máme to,“ uzavřel Royce. „Poslední zkouška. Všichni se chyt'te za ruce. Musíme se ujistit, jestli to půjde všem čtyřem.“ Spojili ruce a všichni vnořili paži do nitra útesu.

„Teď vytáhněte ruce, než přerušíme řetěz... Dobře. Než se vydáme dál, musíme si promyslet pár věcí. Už jsem viděl pár podivností, ale nikdy nic jako tohle. Nemám ponětí, co se s námi může stát, když vstoupíme dovnitř. Co ty si o tom myslíš, Hadriane?“

Hadrian si promnul bradu. „Určitě je to nebezpečné. Když vezmu v úvahu rozhodnutí, která jsem v poslední době udělal, ponechám ho teď radši na tobě. Jestli si myslíš, že bychom měli jít, jsem pro.“

„Připouštím, že tohle dráždí moji zvědavost,“ pravil Royce. „Jestli tedy chcete pokračovat, Alricu, jdeme s vámi.“

„Kdybych měl jít sám, odmítl bych,“ řekl Alric. „Ale i já jsem zvědavý.“

„Myrone?“ zeptal se Royce.

„A co koně? Nestane se jim nic?“

„Ti budou určitě v pořádku.“

„Ale co když se nevrátíme? Budou mít hlad, ne?“

Royce vzdychl. „My, nebo koně. Musíš si vybrat.“

Myron váhal. Nebe roztrhl blesk, zahřmělo a začalo pršet. „Nemohli bychom je odvézt, pro případ, že...“

„Odmítám dělat plány, založené na naší očekávané smrti. Budeme koně potřebovat, až vyjdeme ven. Zůstávají; a ty?“

Mnich naposled zabloudil pohledem ke koním a vítr mu hodil do obličeje spršku deště. „Jdu s vámi,“ řekl konečně. „Doufám, že se jim nic nestane.“

„Dobře,“ přikývl Royce. „Takže to provedeme takhle: Půjdu první s prstenem na ruce. Alric za mnou, pak Myron, průvod uzavírá Hadrian. Až se dostaneme dovnitř, pustíme se v opačném pořadí; nejdřív Hadrian, pak Myron a nakonec Alric. Vejděte na stejném místě jako já a nepředbíhejte mě. Nestojím o to, aby někdo uvedl do chodu nějakou past. Nějaké otázky?“

Všichni až na Myrona zavrtěli hlavou.

„Počkejte ještě,“ vyhrkl mnich a odklusal k uloženým věcem. Sebral lucernu a krabičku s troudem, které si vzal z opatství, a ještě se na okamžik zastavil u koní a pohládl je po mokrých nozdrách. „Teď jsem připraven,“ oznámil, když se vrátil k ostatním.

„Dobrá, jdeme. Všichni se držte a pojd'te za mnou,“ zavelel Royce. Utvořili řetěz a vykročili kupředu. Jeden po druhém vstupovali do skály. Hadrian byl poslední. Když mu skála dosáhla k rameni, zhluboka se nadechl, jako by se chystal plavat pod vodou, a ponořil hlavu do kamene.

ČÁST PÁTÁ

ESRAHADDON

Vešli do naprosté temnoty. Vzduch byl suchý, nehybný a zatuchlý. Jediný zvuk vydávaly kapky dešťové vody, stékající z jejich šatů. Hadrian udělal poslepu pár kroků, aby si byl jistý, že už je venku ze skály, pak teprve pustil Myronovu ruku. „Vidíš něco, Royce?“ zašeptal tak tiše, že ho bylo stěží slyšet.

„Ne, vůbec nic. Všichni stůjte, dokud Myron nerozsvítí lucernu.“

Hadrian slyšel, jak Myron ve tmě pracuje s troudem. Naklonil hlavu, marně hledal, na co by se mohl zaměřit. Nebylo vidět vůbec nic. Mohl mít klidně zavřené oči. Myron křísł maličkou kovovou páčkou o krabičku s troudem, vydalo to spršku jisker. V záblesku Hadrian spatřil tváře, vyhlížející ze tmy. Krátce se objevily, a když světlo zhaslo, zase zmizely.

Nikdo se nepohnul ani nepromluvil, dokud Myron nekřísł páčkou podruhé. Tentokrát troud chytil a mnich zapálil knot v lucerně. Světlo odhalilo úzkou chodbu, pouhých pět stop širokou se stropem tak vysokým, že se ztrácel ve tmě. Obě stěny lemovaly vyřezané tváře, jako by nějací lidé stáli za šedou záclonou a tlačili se dopředu, aby na ně viděli. Očividně byli zachyceni v okamžiku úzkosti, navždy zamrzlém v kameni, a jejich strašlivé obličejové civěly s vyděšenými očima a ústy dokořán.

„Podej mi světlo,“ přikázal tiše Royce.

Jak lucerna putovala od Myrona k Royceovi, její světlo ozařovalo další a další tváře. Hadrianovi připadalo, jako by na vetřelce ječely, ale v chodbě stále vládlo ticho. Některé postavy měly oči rozšířené strachem, jiné zase pevně zavřené, snad aby ti lidé neviděli něco tak děsivého, že se na to nedalo ani pohlédnout.

„Někdo tady měl pěkně morbidní vkus,“ poznamenal Royce a vzal si lucernu.

„Jsem rád, že jsou to jen reliéfy. Představte si, že bychom je slyšeli,“ ozval se Alric.

„Proč myslíte, že jsou jenom vyřezaní do kamene?“ Hadrian se opatrně dotkl nosu ženy s rozevřenými očima. Napůl očekával teplou kůži a pocítil vděčnost, když jeho prsty nahmataly chladný kámen. „Možná své odemykací kameny pustili příliš brzo.“

Royce zvedl lucernu do výšky. „Chodba pokračuje dál.“

„Další tváře?“ přeptal se Alric.

„Další tváře,“ potvrdil zloděj.

„Aspoň sem neprší.“ Hadrian se snažil, aby to znělo povzbudivě. „Můžeme se ještě vrátit...“ Otočil se a pohled nazpět jím otrásl. Chodba se táhla dál, zdánlivě bez konce. „Kde je ta stěna, kudy jsme prošli?“ Udělal krok a natáhl ruku. „Není to žádný klam. Chodba prostě pokračuje na obě strany.“ Obrátil se nazpět a viděl, jak Royce tlačí rukou na stěny chodby, ale na rozdíl od venkovní strany skály tady jeho ruka do kamene nepronikla.

„No, tak tím je to všechno o dost těžší,“ zamumlal zloděj.

„Musí tu být nějaká cesta ven, ne?“ ozval se Alric trochu roztřeseně.

Zloděj se podíval dopředu, pak zpátky, pak si povzdechl. „Mohli bychom se právě tak vydat směrem, odkud jsme přišli. Tady, Alricu, vezměte si svůj prsten. I když nevím, k čemu vám tady bude.“

Royce vykročil v čele skupiny chodbou. Prověřoval a zkoušel všechno, co se mu zdálo podezřelé. Tunel pokračoval pořád dál, až jim připadalo, že už jdou celou věčnost. Přestože se zdál dokonale rovný a přímý, Hadrian začal uvažovat, jestli tu trpaslíci nevytvořili nějakou nepostřehnutelnou zatačku, díky níž se chodba stáčí zpět a vytváří kruh. Také mu dělalo starosti množství oleje v Myronově lucerně. Nepotrvá moc dlouho, a budou uvrženi do naprosté temnoty.

Nedostatek změn v jejich okolí jim bránil v odhadu, jak dlouho už pochodují. Po nějaké době se v dálce objevilo jakési světélkování. Drobné světélko poskakovalo a pohupovalo se. Když se trochu přiblížilo, slyšeli, že ho doprovází ozvěna ostrých, rázných kroků. Konečně Hadrian rozeznal postavu, jež nesla lampu. Ten člověk byl vysoký, štíhlý a oblečený v kroužkové košili s dlouhou kápí. Přes ni měl přehozen volný šarlatovozlatý tabard, který se ve světle lampy leskl. Na tomto plášti se skvěl královský erb s korunou a žezlem zdobeným drahokamy nad štítem rozděleným na čtvrtiny, podpíraným ze stran ozbrojenými lvy. Po boku se mu houpal ozdobný meč a na hlavě měl špičatou stříbrnou helmu lemovanou jemnou rytinou zlatého břechťanu. Pod helmou bylo vidět pár temných očí s ještě temnějším výrazem.

„Proč tu jste?“ Tón jeho hlasu byl vyčítavý a výhrůžný.

Po krátkém mlčení odpověděl Royce: „Jsme tu, abychom se setkali s vězněm.“

„To není dovoleno,“ odpověděl muž přísně.

„Takže Esrahaddon stále žije?“ zeptal se Alric.

„Nevyslovuj to jméno!“ zahřměl strážce. Vrhł napjatý pohled přes své rameno do tmy. „Tady ne, tady nikdy. Neměli jste sem chodit.“

„Možná ne, ale jsme tu a potřebujeme se setkat s Esra... s vězněm,“ odpověděl Royce.

„To nebude možné.“

„Tak to zaříd,“ rozkázal Alric. Jeho hlas zazněl hlasitě a velitelsky. Vystoupil před ostatní. „Jsem král Melengar Alric, pán země, na níž stojíš. Nebudeš mi říkat, co je a co není možné uvnitř hranic mého království.“

Strážce o krok ustoupil a podezíravě si Alrica změřil. „Chybí ti koruna, králi.“

Alric tasil meč. Přes jeho velikost s ním zacházel lehce a namířil jeho hrotem na strážce. „Když mi chybí koruna, vynahradím to mečem.“

„Meč ti tady k ničemu není. Nikdo z těch, kdo tu prodlévají, se už dávno smrti nebojí.“

Hadrian nepoznal, jestli to bylo tíhou strážcových slov nebo samotného meče, ale Alric sklonil čepel.

„Máš nějaký důkaz svého postavení?“

Alric natáhl ruku se zaťatou pěstí. „Toto je pečeť Melengaru, znak domu Essendonů a znak této říše.“

Strážce pohlédl na prsten a přikývl. „Jestliže jsi vládce země, máš právo vstoupit. Ale věz, že zde působí magie. Uděláš dobře, když mě budeš následovat v těsném závěsu.“ Otočil se a vedl je zpátky cestou, kterou přišel.

„Poznals ten znak, který má strážce na sobě?“ zašeptal Hadrian Myronovi.

„Ano, je to erb Novronské říše, který nosili příslušníci Percepliquiské císařské gardy. Je velice starý.“

Jejich průvodce je vyvedl z chodby s obličejí, a Hadrian mu za to byl vděčný. Chodba ústila do rozlehlé místnosti s klenutým stropem, vytesané do kamene a s kamennými sloupy. Pochodně, lemující stěny, svědčily o obrovském prostoru. Zdálo se, že tato místnost by pojala celý Medford. Přešli ji po úzkých můstcích, klenoucích se nad propastmi, procházeli pod oblouky, jež se zvedaly vzhůru jako obří stromy, jejichž větve podpíraly horu nad nimi.

Nikde nebylo ani stopy po dřevě, látce nebo kůži. Všechno – židle, lavice, pracovní stoly, police i dveře – vše bylo z kamene. Obrovské fontány vytesané z kamene klokotaly vodou z neviditelných pramenů. Na stěnách a podlahách chyběly nástěnné koberce a rohože. Místo toho doslova každý kousek stěn oplýval složitými obrazci – zvláštními symboly z propracovaných pokroucených vzorů. Některé z nich hrubě vytesala těžká ruka, jiné byly hladce začištěny. Chvillemi Hadrianovi připadalo, jako by se vyryté vzory měnily, když kolem nich přecházel. Podíval se blíž a zjistil, že to nebyl klam. Posuny byly jen nepatrné, asi takové, jak by se při jejich průchodu pohybovaly pavučiny.

Postupovali hlouběji, jejich průvodce se nezastavoval ani neváhal. Kráčel rychle a Myron, který měl nejkratší nohy, musel chvílemi poklusávat, aby ostatním stačil. Jejich kroky se ozvěnou odrážely od tvrdých stěn kamenné místnosti. Jediný další zvuk, který Hadrian slyšel, byly hlasy, vzdálený šepot nebo tajený rozhovor, ale příliš slabý na to, aby rozeznal slova. Nedalo se poznat, zda hlasy patří zdejšími obyvatelům kdesi za neviděným rohem, nebo zda jde o nějaký klam okolního kamene.

Když se dostali ještě o něco dál, začaly se objevovat strážce, hlídkující u jejich cesty. Většinou šlo o muže oblečené úplně stejně jako jejich průvodce, ale další, hlouběji v nitru vězení, měli na sobě černou zbroj s prostým bílým znakem zlomené koruny. Tváře jim zakrývaly přilby zlověstného vzhledu a všichni stáli nehybně v pozoru. Nikdo z nich se nepohnul ani neřekl jediné slovo.

Hadrian se znovu zeptal Myrona na symbol, který nesli.

„Tento erb používal dávný řád Seretových rytířů,“ vysvětlil mu tiše mnich. „Založil ho před osmi sty lety lord Darius Seret, pověřený patriarchou Venlinem úkolem najít ztraceného Novronova dědice. Zlomená koruna představuje symbol roztráštěné Říše, kterou se rytíři snaží obnovit.“

Konečně dorazili na místo, které Hadrian považoval za jejich cíl. Vstoupili do oválné komnaty s neuvěřitelně vysokými dveřmi na protější straně. Byly vyřezány z kamene a lemované třpytivým vzorem podobným pavoučí síti, který působil dojmem, jako by vyrostl sám. Jako žilkoví listu nebo jemné zakroucené úponky natahujících se kořínků, tak nějak se zárubně rozbíhaly a šířily vně, až se jejich dokonalost rozplynula ve stínech. Po obou stranách dveří se tyčily nápadné obelisky pokryté runami, jež byly vytesány hluboko do zkoseného kamene. Mezi obelisky a dveřmi hořely v koších na vysokých podstavcích modré plameny.

Na vysoké židli za šest stop vysokým kamenným pultem, překrásně zdobeným složitými vzory stočených čar, seděl muž. Po obou stranách jeho stolu hořely svíce tlusté jako sud o výšce dvou lidí. Steklo z nich už tolik slzí rozpuštěného vosku, až si Hadrian pomyslel, že tyhle svíce kdysi možná byly dvakrát vyšší než veliké dveře.

„Návštěvníci,“ oznámil jejich průvodce úředníkovi, který do té doby pilně psal černým perem do tlusté knihy. Muž vzhlédl od práce. Šedý vous mu visel až na podlahu. Jeho tvář s hlubokými vráskami se podobala kůře prastarého stromu.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se.

„Jsem Alric Brendon Essendon, syn Amratha Essendona, král Melengaru, vládce Říše, a žádám návštěvu vězně.“

„A ostatní?“ ukázal úředník.

„Moji služebníci, královští ochránci a můj kaplan.“

Úředník se na židli nadzvedl a naklonil se kupředu, aby každého z příchozích prozkoumal podrobněji. Než se znovu pohodlně usadil, po jednom se jim na okamžik zahleděl do očí. Pak ponořil pero do inkoustu a obrátil stránku. Po chvíli psaní položil další otázku: „Proč si přejete navštívit vězně?“ S připraveným perem čekal na odpověď.

„Do mých záležitostí vám nic není,“ odpověděl Alric královským tónem.

„Snad, ovšem záležitost vězně se mě týká, tudíž pokud s ním máte nějaké řízení, je to moje věc. Chci znát vaše důvody, jinak nám nepovolím vstup, ať jste král nebo nejste.“

Alric na úředníka chvíli upíral zrak, potom se podvolil: „Chci mu položit otázky, týkající se smrti mého otce.“

Úředník to krátce zvážil, potom cosi naškrábal na stránku velké knihy. Když skončil, vzhlédl. „Dobře tedy. Smíte vstoupit do cely, ale musíte se držet našich pravidel. Jsou stanovena v zájmu vašeho bezpečí. Muž, s nímž chcete hovořit, není obyčejný člověk. Je to něco jiného, dávné zlo, démon, jehož jsme úspěšně polapili. Naším prvořadým úkolem je udržet ho tu uvězněného. Jak si jistě dokážete představit, velice touží uprchnout. Je prohnáný a neustále nás zkouší. Bez ustání pátrá po jakémkoli slabém místě, porušení řady, prasklině v kameni.

Zprvá, postupujte přímo po cestě do jeho cely; nikde zbytečně neprodlévejte. Za druhé, držte se na galerii, nepokoušejte se sestoupit dolů do jeho klece. Za třetí, a toto je nejdůležitější, nedělejte nic, oč vás požádá. Nezáleží na tom, jak bezvýznamné se to

může zdát. Nenechte se jím oklamat. Je velmi chytrý. Položte mu své otázky a pak odejděte. Neodchylujte se od těchto pravidel. Rozuměli jste?“ Alric přikývl. „Nechť vás tedy provází Novronova milost.“

Přesně v tom okamžiku vysoké dveře uprostřed rozdělila tenká spára, načež se pomalu začaly otevírat. Ozvalo se pronikavé skřípění kamene o kámen, až se veřeje konečně zcela rozestoupily. Za nimi viděli dlouhý kamenný most nad propastí. Můstek byl asi tři stopy široký, hladký jako sklo, a nezdál se o nic tlustší než list pergamenu. Na vzdáleném konci se tyčil černý kamenný sloup. Věž, podobná ostrovu, jejímž jediným viditelným spojením se světem byl ten křehký můstek.

„Lucernu tu můžete nechat, nebudete ji potřebovat,“ prohlásil úředník. Royce přikývl, ale lucernu neodložil.

Když prošli dveřmi, zaslechl Hadrian cosi jako zpěv, vzdálenou truchlivou píseň, jako by se tisíc hlasů spojilo v žalozpěvu. Smutná, skličující melodie mu připomínala nejhorší chvíle v životě a naplnila ho takovým utrpením, až podrávalo jeho odhodlání. Nohy mu připadaly těžké, v duši ho mrazilo. Pohyb kupředu se stával strašnou námahou.

Jakmile skupinka překročila práh, veliké dveře se začaly zavírat, až se s hromovým třesknutím zabouchly. Komnata byla dobře osvětlená, přestože zdroj světla nebylo vidět. Nedokázali by odhadnout výšku stropu či hloubku propasti. Obojí se zvedalo či klesalo do zdánlivé prázdnoty.

„Vypadají snad takhle všechna vězení?“ ozval se Myron roztřeseně, když pomalu, po krůčcích postupovali po můstku.

„Hádal bych, že tohle je jedinečné,“ mínil Alric.

„Znám hodně věznic,“ pravil Royce, „a tohle je opravdu jedinečné.“

Potom už celá skupina pokračovala mlčky. Hadrian šel poslední a soustředil se na to, kam klade nohy. Během cesty přes most jen krátce vzhlédl, aby se podíval po ostatních. Myron měl paže roztažené jako provazochodec. Alric se napůl předkláněl a natahoval ruce, jako by se měl každou chvíli začít plazit. Royce si ovšem ledabyle vykračoval s nakloněnou hlavou a natáčel ji na tu či onu stranu, prohlížeje si okolí.

Přes svůj vnější vzhled byl můstek pevný. Úspěšně ho překonali a prošli malými klenutými dveřmi do černé věže. Jakmile sešli z mostu, obrátil se Royce k Alricovi. „Klidně jste odhalil svou totožnost, Vaše Veličenstvo,“ vytkl králi. „Nevzpomínám si, že bychom probírali plán, podle něhož byste vstoupil a vybafl: ‚Hej, jsem nový král, pojdte mě zabít.‘“

„Snad si nemyslíš, že by tady byli nějací vrazi? Myslel jsem, že je to past, ale podívej se, jak to tu vypadá! Tohle by Arista nikdy nedokázala naplánovat. Nebo si vážně myslíš, že by někdo jiný proklouzl tím skalním štítem, jako jsme sem vstoupili my?“

„Jen myslím, že není důvod zbytečně se vystavovat ohrožení.“

„Zbytečně? To mluvíš vážně? Nepřipadá ti pochod po kluzkém, úzkém můstku nad

kdo ví jak hlubokou propastí jako ohrožení? Vrazi jsou teď naše nejmenší starost.“

„Vždycky děláte svým strážcům takové potíže?“

Alricovou jedinou odpovědí byl přezíravý pohled.

Klenutý průchod vedl do úzkého tunelu, který na konci ústil do rozlehlé kruhové místnosti. Ochoz byl řešen jako amfiteátr, klesalo z něj schodiště a kolem byly prstencovitě rozestavěny kamenné lavice. Veškerou pozornost příchozích přitahoval nejnižší položený střed místnosti. Pod schody se táhl balkón a o dvacet stop níže jakési kruhové jeviště. Když sešli po schodech, uviděl Hadrian, že prostor dole je prázdný až na jedinou židli a muže, který na ní seděl.

Shora se na sedící postavu z výše snášel silný světelný paprsek. Vězeň se nezdál nijak zvlášť starý, v tmavých, po ramena dlouhých vlasech se mu teprve začínaly objevovat šediny. Zpod klenutého čela zamyšleně hleděly tmavé oči. Na vystupujících lících kostech neměl ani náznak vousů, což Hadriana překvapilo, jelikož všichni z toho mála čarodějů a kouzelníků, které znal, nosili jako znak své profese dlouhé plnovousy. Muž měl na sobě úžasné roucho, jehož barvu Hadrian nedokázal dobře rozeznat. Mihotavě přecházela z tmavomodré do kouřově šedé, ale v záhybech se zdála smaragdově zelená nebo tyrkysová. Roucho se kolem sedícího řasilo a splývalo, jeho ruce, spojené na klíně, se v něm ztrácely. Seděl nehybně jako socha a nedával najevo, že si je vědom jejich přítomnosti.

„Co teď?“ zašeptal Alric.

„Pobavte se s ním,“ odvětil Royce.

Princ se zamyšleně rozhlédl. „Ten člověk tam dole přece nemůže být tisíc let starý, ne?“

„To netuším. Tady se zdá možné všechno,“ řekl Hadrian.

Myron si obhlížel místnost, zahleděl se k neviditelnému stropu a na tváři se mu objevil usouzený výraz. „Ten zpěv... připomíná mi opatství, požár... Jako bych znovu slyšel jejich křik.“ Hadrian mu jemně položil ruku na rameno.

„Nevšímej si toho,“ poradil mnichovi Royce a zamračeně se otočil k Alricovi. „Musíte s ním promluvit. Nemůžeme odejít bez vás. Tak běžte a zeptejte se ho na to, co se chcete dozvědět.“

„Co bych mu měl říct? Totiž, chápete, jestli je opravdu čaroděj dávné Říše, jestli opravdu sloužil poslednímu císaři, jak ho mám oslovit?“

„Zkuste se ho zeptat, k čemu se chystá,“ navrhl Hadrian a vyvolal u Alrica pobavený úšklebek. „Ne, vážně, koukněte tam dolů. Má tam jen tu židli. Žádné knihy, karty, nic. Jednou v zimě, když hustě sněžilo, jsem se musel nečinně povalovat u Růže a trnu, a skoro jsem zešílel nudou. Jak myslíte, že strávil tisíc let tady na té židli?“

„A jak se mohl ubránit šílenství, když celou dobu naslouchá tomu zpěvu?“ dodal Myron.

„Tak dobře, něco bych měl.“ Alric se otočil k čaroději. „Promiňte, pane.“ Muž na židli pomalu zvedl hlavu a mžikl v jasném světle shora. Vypadal ztrápeně, oči měl

unavené. „Omlouvám se, že ruším. Jsem Alric Ess...“

„Dobře vím, kdo jsi,“ přerušil ho Esrahaddon uvolněným, klidným tónem. Hlas měl jemný a uklidňující. „Již dlouho na tebe čekám.“ Zvedl ruku, aby si zastínil oči, a pozorně se na ně zahleděl. „Kde jest tvá sestřice?“

„Kdože?“

„Tvá sestřice, Arista její jméno.“

„Aha, má sestra.“

„Ses-tra,“ zopakoval čaroděj pečlivě, povzdechl si a potřásl hlavou.

„Není tu.“

„Proč se nedostavila?“

Alric pohlédl na Royce, pak na Hadriana.

„Požádala nás, abychom přišli místo ní,“ odpověděl Royce.

Čaroděj upřel zrak na zloděje. „A kdo jsi ty?“

„Já? Nikdo,“ řekl Royce.

Esrahaddon zúžil oči a zvedl jedno obočí. „Možná, a možná nikoli.“

„Sestra mě pověřila, abych sem šel a promluvil s vámi,“ ozval se Alric a čaroděj znovu věnoval pozornost jemu. „Víte proč?“

„Neboť jsem jí tak pravil.“

„Skvělý trik, když jste tady zamčený,“ podotkl Hadrian.

„Skvělý?“ Esrahaddon se zatvářil zvědavě. „Míniš tím něco jako čistý? Nebo dobře vykonaný?“ Čtveřice nahoře mu odpověděla zmatenými pohledy. „Nevadí. Arista si posledním rokem navykla navštěvovati mě. Alespoň se domnívám, že jest to rok. V tomto žaláři jest obtížné odhadnout čas. Přála by si studovati Umění, avšak žádné školy pro čaroděje již nezbývají. Naučila se, co dokázala, a poté mě vyhledala. Toužila státi se mou žačkou. Byl jsem znuděn, jak si zajisté umíte představit. Proto jsem jí dal slib. Bavila mě novinkami z vnějšího světa a učila mě hovořiti novým jazykem. A já ji naučil několik *skvělých* triků.“ Obrátil pozornost k Hadrianovi a zdůraznil poslední slova.

„Triků?“ zeptal se starostlivě Alric. „Jakého druhu?“

„Nečiň si starosti, drahý hochu, nejde o nic závažného. Vzpomínám si, že tvůj otec byl nedávno nemocen. Poradil jsem jí, jak namíchat *henth bylin*.“ Nechápaně se na něj zahleděli. Esrahaddon se odvrátil, zdálo se, že nad něčím usilovně přemýšlí. „Arista to nazývala...“ Svrástil obličej soustředěním. „Ach, nevzpomenou si.“

„Léčivý nápoj?“ napověděl Myron.

Čaroděj se na něj zaměřil. „Ano, tak. *Henth bylin* – léčivý nápoj.“

„Vy jste ji naučil uvařit nápoj pro otce?“

„Není-liž to děsivé? Dábel jako já, a podávám nápoje králi. Nestarej se o to. Neotrávil jsem ti otce. Ona měla tytéž obavy. Poradil jsem jí, aby mi přinesla nápoj k ochutnání, a vypil jsem ho, abych dokázal, že zde není žádného nebezpečí. I ona ho pro klid své duše okusila. Žádný z nás nezemřel, nenarostly nám rohy a tvůj otec se uzdravil, ne?“

„To nevysvětluje, proč mě sem Arista poslala.“

„Byl tvůj otec nedávno zavražděn?“

„Ano,“ přisvědčil Alric.

„To bude příčinou. Privil jsem jí, aby tě sem vyslala, bude-li váš otec zabit nebo zahyne při záhadné nehodě. Nevěřila mi. Proč by také měla? Ale domnívám se, že smrt vašeho otce změnila její názor. Taková škoda.“ Esrahaddon se zahleděl postupně na Hadriana, Royce a Myrona. „Vy tři jste jistě obětní kůzlata? Ti, koho obvinili z vraždy? Poradil jsem Aristě, ať nevěří nikomu krom obviněných vrahů, jelikož ti budou s největší pravděpodobností zcela neviní.“

„Vy tedy víte, kdo zabil mého otce?“

„Neznám jméno, ptáš-li se na tohle. Nejsem věštec ani jasnovidec. Pouze znám světa běh. Tvůj otec byl zavražděn člověkem, ale ten člověk jest ve spojení s mocnou organizací. Předpokládám, že je to tatáž, jež mne zde drží v zajetí.“

„Nyphronská církev,“ zašeptal Myron, ale čaroděj ho přesto uslyšel a znovu na něj zaměřil soustředěný pohled.

„Proč by ale chtěla Nyphronská církev zabít mého otce?“

„Jest to smutné, jde však o pouhý hloupý omyl v určení totožnosti. Šlo pouze o cvičení v přípravě nápojů pro Aristu a lék pro jejího otce, ale církev, nu, naslouchá mi dnem i nocí. Když vyslechli pokyny, jež jsem dával tvé sestřici – *sestře* –, nejspíše dospěli k názoru, že právě váš otec jest dědicem Novronovým.“

„Počkejte chvíli,“ přerušil ho Alric. „Církev přece nemá důvod zabíjet dědice. Celý její smysl se odvíjí od dosazení dědice na trůn a vytvoření nové éry Říše.“

„Církev si přeje, aby sis toho myslel. Popravdě, baží po jeho smrti, po vyhlazení pokrevní linie. Toto jest pravý důvod, proč po tak dlouhé době stále hledají dědice. A proč mě celá ta léta vězní.“

„Proč?“

„Neboť vím, že to církev zradila císaře, to ona zavraždila jeho a všechny členy jeho rodiny až na jediného. Bude-li dědic nalezen, dokáže to mou nevinu a jejich zradu.“

„Nám ten příběh vyprávěli tak, že vy sám jste povraždil císařskou rodinu. Že jste zodpovědný za zničení celé Říše,“ řekl Hadrian.

„A kde ses toto dověděl? Od církve? Vskutku se domníváš, že jediný muž by toto vše dokázal? Máš ponětí, jak směšně to zní?“

„Proč se domníváte, že právě oni zabili císaře?“ vyptával se Alric.

„Nedomnívám se. *Vím*. Byl jsem přítomen a sám jsem zachránil císařova jediného syna před smrtí z jejich rukou. Já mu v těch zoufalých hodinách Říše pomohl uprchnouti.“

„Takže nám tvrdíte, že jste žil za časů císařství. Máme vám věřit, že je vám přes devět set let?“ zeptal se Royce.

„Neříkám vám, čemu věřit. Pouze odpovídám na otázky Jeho Veličenstva.“

„A jsou to *pouhé* odpovědi, asi tak jako je tohle *pouhé* Vězení,“ opáčil Royce.

„Pořád nechápu, co to má společného s mým otcem. Proč by ho církev měla zabíjet?“

„Neboť jsem o něj projevil zájem. Když Říše padla, nebyl jsem zabit spolu s ostatními. Prostřednictvím mocných kouzel mě udrželi po staletí naživu, protože já jediný vím, co se stalo s císařovým synem, a jako jediný mohu najít dědice, pokud ještě nějaký chodí po světě. Drží mě při životě v naději, že je k němu zavedu. Jak jsem už pravil, neustále naslouchají. Když jsem tvé sestře pomohl se studiem Umění a vyléčil jsem chorobu tvého otce, nejspíš usoudili, že jeho život mám za významný. Nepochybně dospěli k úsudku, že Arista, tvůj otec a ty jste dědicovými potomky. Měl jsem sice za to, že zde hrozí jisté nebezpečí, nečekal jsem však, že budou ve své nedočkavosti po zničení Novronovy linie tak krvelační. Varoval jsem princeznu, že přihodí-li se jejímu otci něco podivného, nečekaného, smrtícího, budete ty a ona dalšími pravděpodobnými cíli.“

„Proto jste chtěl, aby mě sem poslala? Abyste mi tohle všechno vysvětlil, abych tomu porozuměl?“

„Ne. To je důvod, proč tě sestra požádala, abys přišel. Přivolal jsem tě sem ze zcela jiných příčin.“

„Z jakých tedy?“

Čaroděj k nim vzhlédl, v jeho výrazu se objevil náznak pobavení. „Abys mi pomohl odtud uprchnouti.“

Nikdo nic neříkal. Myron si tu chvíli vybral, aby klesl na kamennou lavici za sebou a zašeptal Hadrianovi: „Měls pravdu. Život mimo opatství je skutečně mnohem napínavější než knihy.“

„Chcete, abychom vám pomohli uprchnout?“ opakoval Royce nevěřičně. Zvedl ruce a rozhlédl se po černé kamenné pevnosti. „Odtud?“

„Obávám se, že jest to nezbytné.“

„A jest to také nemožné. Už jsem se v životě dostal z mnoha obtížných situací, ale tomuhle se nic nevyrovná.“

„A přitom jsi obeznámen s pouhým zlomkem opatření, přijatých kvůli mému uvěznění. Vše, co vidíš, jsou stěny, stráže a propast. Však v těchto místech působí také magické síly. Magické zámky tu uzamykají *každé* dveře, nejen ty, jimiž jste do věznice vstoupili. Mizí, jsou-li zamčeny. Totéž kouzlo jest vloženo na most, po němž jste přišli. Běžte a pohleďte. Není tam více. Není pouze neviditelný – zmizel.“

Royce pochybovačně zvedl obočí. „Alricu, potřebuju váš prsten.“ Princ zloději podal prsten, Royce vylezl po schodech a zmizel v tunelu. Za pár minut se znovu objevil a vrátil prsten Alricovi. Lehké pokývnutí hlavou potvrdilo Hadrianovo podezření.

Hadrian se znovu obrátil k čaroději a Esrahaddon pokračoval: „Ovšem ani to není nejobtížnější ze všech překážek, jež jsou zde použity. Vidíte ty runy na stěnách? Vytvářejí mocné pole síly, chránící kámen před magickým či fyzickým poškozením.“

Tato kouzla tvoří magickou bariéru. Uvnitř tohoto pole nelze seslati nižádné kouzlo a ubíhání času je pozastaveno. Proto žiji tak dlouho. Od okamžiku, kdy jste vstoupili do cely, nikdo z vás nezestárl ani o vteřinu. Díky poli, tvořeném runami, jež vnímáte jako zpěv, nebudete cítiti hlad ani žízeň, přinejmenším o nic víc než v době, kdy jste vstoupili. Nebudete pociťovati ospalost. Zůstanete přesně takoví, jací jste sem vešli. Je vskutku pozoruhodné, jakou námahu vynaložili, aby mě uvěznili.“

„Tomu nevěřím,“ prohlásil vyzývavě Alric.

„Polož si dlaň na hrud'. Neucítíš tep svého srdce.“

Myron si pomalu přiložil ruku na prsa a tiše vyjekl.

„A vy, se všemi těmihle překážkami, přesto očekáváte, že vám pomůžeme uprchnout?“ zeptal se Hadrian.

„Počítám s tím,“ odvětil čaroděj se šibalským úsměvem.

„Přestože umírám zvědavostí a rád bych se zeptal jak,“ začal Royce, „cítím ještě větší puzení k otázce proč? Pokud vynaložili tolik úsilí, aby vás tu zavřeli, řekl bych, že k tomu měli pádný důvod. Pověděl jste nám to, co jsme si přišli poslechnout. Jsme hotovi. Proč bychom byli tak pošetilí, abychom se vám pokoušeli pomoci v útěku?“

„Proto, že v té záležitosti nemáte na vybranou.“

„Máme spoustu možností,“ odporoval mu odvážně Alric. „Jsem král a vládnu tady; to vy jste bezmocný.“

„Ach, já vás nezastavím. Jak jsi správně pochopil, jsem vskutku bezmocný, pouhý vězeň bez možnosti cokoli konat. Byli velice opatrní, když si zajišťovali mé podrobení. To strážé vás zastaví. Když na ně zavoláte, nepřijdou. Slyší vás. Slyšeli každé slovo, které jsme vyřkli. Právě tak jako zabili tvého otce, zabijí i tebe, Veličenstvo.“

„Pokud však naslouchají, musí také vědět, že nejsem ten dědic,“ namítl Alric, ale odvaha v jeho hlase rychle tála.

„Nemohou si být jisti, jsi-li, či nejsi. Neponechají nic náhodě. Krom toho teď, když jsem ti prozradil jejich tajemství, nikdy ti nedovolí odejít – žádnému z vás. Budete tu uvězněni právě tak jako já, nebo vás rovnou zabijí.“

Alricovi se na tváři jasně zračily obavy. Pohlédl nejdřív na Hadriana, pak na Royce. „Možná má pravdu,“ pravil zloděj tiše.

Obavy se rychle změnilly v paniku a princ začal vykřikovat rozkazy, aby byli propuštěni. Neozvala se žádná odpověď, žádný zvuk otevírání velikých dveří ani kroky přicházejících dozorců, kteří by je doprovodili k východu. Všichni kromě čaroděje vypadali znepokojeně. Alric lomil rukama, Myron si stoupl a pevně se přidržel zábradlí, jako by se bál, že se svět roztočí a uteče mu.

„Tak to nakonec přece jen byla past,“ řekl Alric. Obrátil se k Royceovi. „Přijmi mou omluvu, že jsem zpochybňoval tvoji zdravou podezíravost.“

„Tohle jsem nečekal ani já. Třeba z toho existuje nějaká cesta ven.“ Royce si sedl na jednu z lavic v hledišti a na tváři se mu objevil tentýž rozjímavý pohled, jako když se snažil přijít na to, jak se dostat do věznice.

Nějakou dobu zůstali všichni potichu. Nakonec Hadrian přistoupil k Royceovi a zašeptal: „Dobře, kamaráde, nastal čas, kdy mi povíš, že máš úžasný plán, jak nás odtud dostat.“

„No, vlastně jeden mám. Ale je skoro stejně děsivý jako ta druhá možnost.“

„A to je která?“

„Uděláme, co nám řekne čaroděj.“

Pohlédli dolů na muže, pohodlně usazeného na židli. Jeho roucho teď mělo trochu odlišný odstín modři. Hadrian svolal ostatní a vysvětlil jim Royceův plán.

„Mohl by to být nějaký trik?“ zeptal se Alric tiše. „Ten úředník povídal, že nemáme dělat nic, o co nás požádá.“

„Máš na mysli toho milého pána, který nám sebral můstek a odmítá nás pustit ven?“ ušklíbl se Royce. „Jinou možnost nevidím, ale pokud někdo z vás má lepší nápad, rád si ho poslechnu.“

„Jen bych rád znovu cítil své srdce,“ ozval se Myron, který si držel dlaň na hrudi a vypadal nemocně. „Je to velice znepokojivé. Cítím se skoro jako mrtvý.“

„Vaše Veličenstvo?“

Alric se na zloděje zamračil. „Chci jen podotknout, do záznamu, že jako královští ochránci opravdu za moc nestojíte.“

„Je to můj první den,“ odvětil Royce suše.

„A už jsem se octl ve vězení, kde neplyne čas. Chvěju se hrůzou při představě, co by se mohlo stát, kdybyste mi sloužili celý týden.“

„Poslyšte, neřekl bych, že máme jinou možnost,“ oslovil Royce skupinu. „Bud' uděláme, co nám čaroděj řekne, a budeme doufat, že nás odtud dostane, nebo se smíříme s tím, že budeme věčně sedět tady a naslouchat tomu děsivému zpěvu.“

Truchlivé kvílení hudby se Hadrianovi zdálo už teď nesnesitelně trýznivé; věděl, že by ho nakonec přivedlo k šílenství. Pokoušel se na ně nedbat, ale podobně jako Myronovi i jemu přivolávalo nepříjemné vzpomínky na různé lidi a místa. Viděl zklamání ve tváři svého otce, když odcházel z domu, aby vstoupil do vojska. Viděl tygra pokrytého krví, jak lapá po dechu a pomalu umírá, a slyšel, jak stovky hrdel vyvolávají jméno: „*Galenti!*“ Dospěl k rozhodnutí. Cokoli bylo lepší než zůstat zde.

Royce se postavil a vrátil se k balkónu. Čaroděj klidně vyčkával dole. „Mohu předpokládat, že když vám pomůžeme s útekem, zajistíte, abychom se odtud také v pořádku dostali?“

„Samozřejmě.“

„A není žádný způsob, jak poznat, že nám říkáte pravdu?“

Čaroděj se usmál. „Obávám se, že vůbec žádný.“

Royce si těžce povzdechl. „Co tedy máme udělat?“

„Velmi málo. Potřebuji jen, aby král odříkal trochu poezie.“

„*Poezie?*“ Alric se protlačil kolem Hadriana a přidal se k Royceovi na kraji balkónu. „Jaké poezie?“

Čaroděj se zvedl a odkopl židli stranou, čímž odhalil dvě sloky textu, hrubě vyškrábaného do podlahy.

„Jest úžasné, jakou nádheru může člověk vytvořit, má-li dostatek času,“ poznamenal se zjevnou hrдостí. „Toto vyslov, a tak se stane.“

Hadrian si tiše přečetl verše, jasně osvětlené paprskem světla shora.

*Já, vládce království a klíčů správce
dím, že byl neprávem uvězněn rádce
falešným výnosem, a čas se chýlí.
Otevřte brány ihned v této chvíli.
Z moci mi svěřené, královským slovem
dím: Esharaddon je svoboden.
Poslušni příkazu, jak vám přísluší
Propusťte z vězení tělo i duši.*

„Jak je to možné?“ zeptal se Alric. „Neříkal jste, že kouzla tady neplatí?“

„Nedají se tu sesílati, a ty nejsi čaroděj. Pouze mě osvobodíš dle zákona jako právoplatný vládce této země. Ten zákon jest starší než Melengar; zákon, jenž pošetile předpokládal nesmrtelnost moci a těch, kdož ji třímají. V této chvíli to jsi právě ty. Jsi právoplatný a nezpochybnitelný vládce této země, a jako takový můžeš otevřít zámky. Nikoli ty fyzické, upozorňuji, ale pouze ty magické, neboť jsou stvořeny nikoli z oceli, nýbrž ze slov, a slova mohou časem změnit význam.“

Dokud tato věznice stála na říšské půdě, ovládala ji Nyphronská církev, jež ji vybudovala. Nezpochybnitelným vládcem byl její patriarcha, přišla však občanská válka a Říše padla. Objevili se bojovní páni, jelikož ústřední moc byla oslabena. Z těchto pánů se stali králové a na mapě se objevily nové hranice. Zrodil se Melengar a tento kraj se stal říší Essendonů. Co bývalo kdysi privilegiem vůdce Nyphronské církve, náleží nyní tobě. Po devíti staletích zanedbávání vzdělání moji žaláři zapomněli, jak čísti své vlastní runy!“

Hadrian zaslechl v dálce skřípot kamene o kámen. Veliké dveře se otevíraly.

„Přečti ta slova, můj pane, a ukončíš devět staletí nespravedlivého uvěznění.“

„A jak to pomůže?“ zeptal se Alric. „Povídal jste, že nemůžete otevřít fyzické zámky, a tohle místo se hemží strážemi. Jak se dostaneme ven?“

Čaroděj se široce usmál. „Tvé slovo uvolní magické pole a umožní mi znovu používat Umění.“

„Sešlete kouzlo a zmizíte!“

Na můstku zaduněly kroky – most se zjevně znovu objevil. Hadrian vyběhl po schodech nahoru a nahlédl do tunelu. „Stráže přicházejí! A netváří se právě spokojeně.“

„Pokud to chcete udělat, udělejte to rychle,“ radil Royce Alricovi.

„Mají vytasené meče!“ zavolal Hadrian. „To nikdy není dobré znamení.“

Alric upřel pohled dolů na čaroděje. „Chci vaše slovo, že nás tu nenecháte.“

„Máš ho, můj pane.“ Čaroděj uctivě sklonil hlavu.

„Hlavně ať to funguje,“ zamumlal Alric a začal nahlas předčítat text na podlaze.

Royce se rozběhl ke svému druhovi, který už zaujal postavení v ústí tunelu. Hadrian měl v úmyslu využít stísněného prostoru ke snížení výhody početní převahy stráží. Pevně se rozkročil, Royce si stoupl trochu za něj. Oba současně tasili zbraně, připraveni na nadcházející útok. Na galerii se hnalo nejméně dvacet mužů. Hadrian zahlédl jejich oči a poznal, co tam plane. Bojoval v mnoha bitvách a znal mnoho tváří boje. Viděl strach, lehkomyšlnost, nenávisť, dokonce šílenství. To, co se teď na ně řítilo, to byla zuřivost – slepá, doběla rozpálená zuřivost. Hadrian si obhlédl muže v čele, odhadoval rytmus jeho kroků, aby určil, na kterou nohu přenese váhu, až se octne na dosah. Tentýž odhad provedl u muže za ním. Propočítal vlastní útok a pozvedl meče, ale vězeňská stráž se náhle zastavila. Čekal s oběma meči napřaženými, ale strážci nepostupovali dál.

„Odejděmež odtud,“ uslyšel za sebou Esrahaddona. Prudce se otočil a zjistil, že čaroděj už není dole na jevišti. Místo toho nenuceně prošel kolem něj a začal obcházet nehybné strážce. „Následujte mě!“ zavolal Esrahaddon.

Skupina si beze slov pospíšila za ním. Provedl je tunelem a přes obnovený můstek. Věznice podivně ztichla a Hadrian si uvědomil, že ustal zpěv. Jediný zvuk vydávaly jejich kroky na tvrdé kamenné podlaze.

„Jen klid, nezastavujte se,“ uklidňoval je Esrahaddon.

Poslechli jeho pokyn a nikdo neřekl ani slovo. Protáhli se kolem úředníka, který nahlížel dovnitř velikými dveřmi, těsně kolem jeho tváře, plné úzkosti. Když se Hadrian snažil proklouznout kolem něj, aniž by do něj vrazil, spatřil, jak se mužovo oko pohnulo. Ztuhl. „Můžou nás vidět?“

„Ne, to nemohou. Možná však něco vnímají. Zjeví se jim chloupky na šiji, dost možná cítí víření vzduchu, když procházíme, nevědí však, že tu jsme.“

Čaroděj je vedl bez jediného zaváhání, odbočoval, překračoval mosty a stoupal po schodech s naprostou sebejistotou.

„Co když jsme mrtví?“ zašeptal Myron a zachmuřeně si obhlížel strážce, které míjeli. „Možná jsme teď všichni mrtví. Jsme jen duchové.“

Hadrian si pomyslel, že na Myronových slovech něco je. Všechno bylo tak tiché, tak prázdné. Lehká čarodějova chůze, jeho vzdouvající se plášť, jenž nyní vydával měkké stříbřité světlo, mnohem jasnější než jakákoli lucerna či pochodeň, to vše jen přispívalo k neskutečnosti celého výjevu.

„Nechápu to. Jak je tohle možné?“ Alric prošel kolem dvojice černě oděných strážců, kteří hlídali třetí most. Zamával jednomu z nich rukou před obličejem, ale muž nereagoval.

„Totiž, takto věci probíhají díky tomu, že jsme právě ve věznici. Nikdo nemá moc zastavit čas, tato budova však byla právě k tomu určena. Jest to obrovský *Ithinal*. Kdysi jsme to nazývali magickou skříňkou. Uvnitř těchto stěn se matrice kouzel

propojují v jediný celek. Na stavbě tohoto místa se podílelo mnoho mých starých druhů, a podle toho, co mi pověděla Arista, jsem snad už poslední, kdo rozumí staré řeči. Jelikož věznice byla navržena, aby ovlivňovala magii a čas, stačilo mi jemně upravit jedno či dvě vlákna, abych nás pět lehce posunul v čase.“

„Takže nás strážé nevidí, ovšem tím se nevysvětluje, proč tu jen tak postávají,“ zamyslel se Hadrian. „Zmizeli jsme, vy jste volný. Proč nás nehledají? Neměli by zavírat dveře, aby nás tu polapili?“

„Protože se nic nestalo, alespoň podle nich. Jsme stále tam, kde jsme byli. Pro každého v této věznici trvá okamžik, kdy Alric pronesl poslední slovo posledního verše. Z toho důvodu se nám jeví, že se po nás neshánějí.“

„Vy jste to převrátil naruby!“ vykřikl Myron.

„Přesně tak.“ Esrahaddon se ohlédl na mnicha a vrhl na něj oceňující pohled. „Již potřetí jsi na mě učinil dojem. Jak že zní tvé jméno?“

„Nepředstavil se,“ odsekl Royce místo mnicha.

„Ty nevěříš lidem, můj příteli v černé kápi, není-liž pravda? Jest to rozumné. Více lidí by mělo být takto obezřetných, zvláště mají-li co do činění s čaroději.“ Esrahaddon na zloděje mrkl.

„Co myslí tím převrácením naruby?“ vyptával se Alric. „Jako že pro ně se čas zastavil, zatímco my jsme volní?“

„Vzato zjednodušeně je to správně. Čas pro ně sice plyne, ale velmi pomalu. Nejsou si toho vědomi, avšak setrvávají blízko okamžiku, kdy se pole změnilo navždy, či přinejmenším dokud někdo nezmění vzory, vyryté do kamene.“

„Začínám chápat, proč z vás měli strach,“ podotkl Alric.

„Drželi mě uvězněného devět set let za to, že jsem zachránil syna muže, jemuž jsme všichni přísahali sloužit a chránit ho. Domnívám se, že jsem k nim neobyčejně laskav. Koneckonců jistě by se našly horší chvíle, v nichž se dali polapit navěky.“

Dorazili k velikému schodišti, jež vedlo do hlavní vstupní chodby, a zahájili dlouhý, vyčerpávající výstup po kamenných stupních. „Jak jste si tu dokázal zachovat zdravý rozum?“ zeptal se Hadrian. „Nebo čas uplynul kolem vás v jediném okamžiku jako pro ně?“

„Čas sic proklouzl kolem, avšak ne tak rychle, jak by sis mohl myslet. Rok mi uplynul přibližně jako den.“

„Téměř tři roky,“ spočítal Myron.

„To nebylo tak hrozné, jak jsem si myslel,“ mínil Hadrian. „Ale stejně, tři roky tu jen tak sedět...“

„Neseděl jsem jen tak. Každý den jsem musel bojovat. Musel jsem neustále vynakládati značnou námahu, abych odrážel jejich útoky, jimiž se snažili získati má tajemství. A musel jsem rozluštit runy, vyryté všude kolem mě. Nikdy jsem nebyl znuděn. Navíc jsem se jako znalec Umění naučil trpělivosti. Ačkoli přišly i chvíle... Nu, kdo může říci, že ví, co značí zachovati si zdravý rozum?“

Vstoupili do chodby s tvářemi na stěnách. Esrahaddon do ní pohlédl a zastavil se. Hadrian postřehl, jak čaroděj ztuhl na místě. „Co to má být?“ zeptal se ho.

„Toto jsou dělníci, již postavili tuto věznici. Já sem přišel v posledních dnech, když dokončovali stavbu. U jezera se tehdy nacházelo malé město stanů a chatrčí. Stovky řemeslníků sem putovaly i s rodinami na výzvu Říše, aby odvedli svůj díl vlastenecké práce za padlého imperátora. Taková byla povaha Jeho císařského Veličenstva. Všichni jeho skonu želeli a v celém rozlehlém a rozmanitém Impériu by jen málokdo odmítl položit za něj život. Mě označili za zrádce a já spatřil v jejich očích zášť, když mě míjeli cestou do práce. Byli to hrdí stavitelé mé hrobky.“

Čaroděj přešel tváře pohledem. „Některé z nich poznávám. Kameníci, sochaři, kuchaři, jejich ženy a děti. Církev je nemohla nechat jít z obav, že by mohli promluvit. Zavraždění je tu. Všichni tito lidé, tito umělci nejprve polapeni do tenat lži a pak zavraždění, jen aby mě tu církev udržela. Kolik lidí asi muselo zemřít? Co vše bylo ztraceno pouze kvůli ukrytí jednoho tajemství, jež ani tisíciletí nesmazalo?“

„Tam dole nejsou žádné dveře,“ upozornil ho Alric.

Esrahaddon na něj pohlédl, jako by se právě vzbudil ze snu. „Ovšemže tam jsou dveře,“ pravil a rychlým krokem je vedl dál chodbou. „Jen jste vůči nim byli časově opoždění.“

Tady, v nejtemnější části věznice, se Esrahaddonovo roucho rozzářilo ještě víc, až připomínal obrovskou světlušku. Po nějaké době došli k pevné skalní stěně a Esrahaddon jí bez zpomalení či zaváhání prošel. Ostatní ho rychle následovali.

Jasně sluneční světlo krásného podzimního rána je v okamžiku, kdy procházeli skálou, téměř oslepilo. Modrá obloha a chladný svěží vzduch představovaly vítanou změnu. Hadrian se zhluboka nadechl a vychutnával vůni trávy a spadaneho listí, vůni, které si před vstupem do věznice ani nevšiml. „Zvláštní. Měla by být deštivá noc, řekl bych. Nemohli jsme tam uvnitř strávit víc než pár hodin. Nebo snad ano?“

„Když si člověk pohrává s časem, mohou se dít podivné věci.“ Esrahaddon zaklonil hlavu a nastavil obličej slunci. Stál a vdechoval dlouhé doušky vzduchu, každý výdech doprovodil spokojeným povzdechnutím. „Správná otázka, již byste si měli klást, zní *který je dnes den?* Může být tentýž den, kdy jste vstoupili, nebo následující. Teoreticky jest však možné ocitnout se desítky či stovky let v budoucnosti.“ Zdálo se, že čaroděje úlek v jejich tvářích pobavil. „Neobávejte se tolik. Pravděpodobně jste přeskočili pár dní či hodin.“

„To mě docela rozčiluje,“ ozval se Alric. „Když se takhle ztrácí čas.“

„Ztratil jsem devět set let. Každý, koho jsem znal, jest už po smrti, Říše zanikla a kdo ví, co všechno se ještě přihodilo. Pokud je pravdou, co mi vyprávěla tvá sestra, na světě se toho po dobu mé nepřítomnosti změnilo mnoho.“

„Mimočodem, některá slova už se dávno nepoužívají,“ poznamenal Royce. „Mluvíte jako historická kniha.“

Čaroděj přikývl. „Všiml jsem si, že žádný z vás nemluví patřičně. Za mých dob měly

odlišné společenské vrstvy různé způsoby řeči. Skutečně vzdělaní lidé používali složitější slovní obraty než nižší třídy, jako znamení svého postavení. Předpokládal jsem, že vy všichni pocházíte z nižších tříd nebo, v případě krále, jde o nedostatečné vzdělání.“

Alric se na něj zamračil. „Podivně zní vaše řeč, ne naše.“

„Chápu. Pak se tedy budu muset naučit hovořit vašim způsobem. Přestože to je velmi obtížné a zní to hrubě a jaksi hrdelně.“

Hadrian, Royce a Myron se pustili do sedláni koní, které našli na místě, kde je zanechali. Myron se usmíval, očividně šťasten, že je znovu s nimi. Hladil je a dychtivě se vyptával, jak se zapíná podbřišník.

„Nemáme koně navíc, a Hadrianův už tak nese dva,“ vysvětlil Alric. Pohlédl na Royce, ten však nejevil ochotu nabídnout se dobrovolně. „Esrahaddon patrně bude muset jet se mnou.“

„To nebude nutné. Půjdu svou vlastní cestou.“

„Ach ne, to ne. Vráťte se se mnou do mého hradu. Musím se vás vyptat na spoustu věcí. Byl jste císařským rádcem a očividně jste velmi moudrý a vzdělaný. Takové rádce velice potřebuju. Budete mým královským rádcem.“

„Ne. Snad se vám to bude zdátí...“ Esrahaddon vzdychl a pokračoval: „zdát k neuvěření, já však neunikl z věznice, abych vám pomáhal s vašimi drobnými potížemi. Musím dohlédnout na důležitější věci, od nichž jsem byl příliš dlouho vzdálen.“

Princ tím byl zjevně zaskočen. „O jaké záležitosti může jít, po devíti stech letech? Jistě nemusíte jít domů a postarat se o svá stáda. Pokud vám jde o odměnu za námahu, dostane se vám jí a budete žít v takovém přepychu, jaký si mohu dovolit. A pokud se chcete poohlédnout kolem, tak to, co já, by vám mohl nabídnout jedině Ethelred z Warricu, a pro toho byste určitě pracovat nechtěl, to mi věřte. Je to dogmatický stoupenec císařství a oddaný podporovatel církve.“

„Nestojím o žádnou odměnu.“

„Ne? Jen se na sebe podívejte. Nemáte nic, ani jídlo, ani střechu nad hlavou. Myslím, že byste měl svou situaci lépe zvážit, než mě odmítnete. Mimochodem, už pocit vděčnosti by vás měl přimět, abyste mi pomohl.“

„Vděčnost? Změnil se snad význam i u tohoto slova? V mých dobách to znamenalo dát najevo ocenění za prokázanou službu.“

„A pořád znamená. Zachránil jsem vás. Osvobodil jsem vás z toho místa.“

Esrahaddon zvedl jedno obočí. „Osvobodils mě snad z laskavosti ke mně? Myslím, že ne. Pustils mě na svobodu, abys zachránil sám sebe. Nic ti nedlužím, a kdyby ano, tak jsem to splatil, když jsem tě vyvedl ven.“

„Ale já sem přišel, abych získal vaši pomoc. Zdědil jsem trůn díky prolité krvi! Unesli mě zloději a táhli mě přes celé království, a to vše v prvních dvou dnech mé vlády. Pořád nevím, kdo zabil mého otce, ani jak je najít. Opravdu velice potřebuju pomoc. Jistě znáte stovky věcí, o kterých ani dnešní nejmoudřejší lidé nikdy

neslyšeli...“

„Přinejmenším tisíce, ale ani tak nepůjdu s vámi. Máš království, které musíš zabezpečit. Má cesta vede jinam.“

Alric zrudl rozčilením. „Naléhavě vás žádám, abyste se vrátil se mnou a stal se mým rádcem. Nemůžu vás nechat jen tak odejít. Kdo ví, jaké potíže byste mohl způsobit. Jste nebezpečný.“

„To vskutku, milý princi, tak mi dovol dát ti zdarma radu: Nepoužívej v souvislosti se mnou slovo ‚naléhat‘. Když se musíš vyrovnat s malým plivnutím, nepokoušej záplavu.“

Alric strnul.

„Jak dlouho bude trvat, než vás církev začne pronásledovat?“ zeptal se nenuceně Hadrian.

„Co tím míníš?“

„V té věznici jste všechno pěkně zařídil, aby nikdo nevěděl, že jste unikl. Ovšem až se vrátíme a začneme se chlubit, jak jsme vám pomohli k útěku, možná se začnou zajímat.“

Čaroděj upřel na Hadriana pohled. „Snažíš se mě vydírat?“

„Proč bych to dělal? Jak už víte, nemám s touhle věcí nic společného, vždyť jsem jen obětní beránek a tak. Nehledě na to, že pokoušet se vystrašit mocného čaroděje by byla pěkná hloupost. Ovšem tady náš král není tak bystrý jako já. Co když se opije a začne v první hospodě vykládat různé historky, jak to šlechtici občas dělají?“

Esrahaddon pohlédl na Alrica, jehož zrudlá tvář najednou zbledla.

„Skutečnost je taková, že jsme se sem trmáceli, abychom zjistili, kdo zabil Alricova otce, a vlastně teď nevíme o nic víc, než když jsme vyráželi na cestu.“

Esrahaddon se tiše uchechtl. „Dobře, poskytnu vám nějakou pomoc. Pověz mi, princi, jak přesně tvůj otec zemřel?“

„Byl probodnut nožem,“ odpověděl Alric.

„Jaký nůž to byl?“

„Běžná vojenská dýka.“ Alric podržel ruce asi stopu od sebe. „Asi takhle dlouhá. Měla plochou čepel a oblý jílec. Opravdu nic zvláštního.“

Esrahaddon pokývl. „Kde byl bodnut?“

„Ve své soukromé kapli.“

„Myslím do které části těla.“

„Ach, do zad, vlevo nahoře.“

„Byly v té kapli jiné dveře nebo nějaká okna?“

„Žádná.“

„Kdo tělo našel?“

„Tihle dva.“ Alric ukázal na Royce a Hadriana.

Čaroděj se usmál a potřásl hlavou. „Ne, kdo oznámil královu smrt? Kdo vyvolal poplach?“

„Nejspíš kapitán Wylin, můj velitel stráže. Octl se na místě činu velice rychle a zatkl je.“

Hadrian si vybavil noc, kdy byl zabit král Amrath. „Ne, tak to nebylo. Stál tam trpaslík. Musel se vynořit zpoza rohu chodby, zrovna když jsme opustili kapli. Patrně zahlédl královo tělo, jak leží na podlaze, a začal křičet. Jakmile zařval, objevili se vojáci. Překvapivě rychle, řekl bych.“

„Viděli jste toho trpaslíka přicházet chodbou?“ zeptal se čaroděj.

„Ne,“ odvětil Hadrian a Royce na potvrzení jeho slov potřásl hlavou.

„A když jste vstoupili do kaple, bylo královo tělo vidět ode dveří?“

Hadrian a Royce zakroutili hlavami.

„Tím je to vyřešeno,“ pravil čaroděj, jako by vše bylo naprosto jasné. Všichni na něj zmateně civěli. Esrahaddon si povzdechl. „Amratha zabil ten trpaslík.“

„To není možné,“ namítl Alric. „Otec byl vysoký muž a rána dýkou byla vedena směrem dolů. Trpaslík by ho nemohl bodnout do horní části zad.“

„Povídals, že tvůj otec byl v kapli. Jako každý zbožný král nepochybně klečel se skloněnou hlavou. Trpaslík ho zabil při modlitbě. Mám podezření, že tvůj otec toho trpaslíka znal. Jeho přítomnost v kapli ho jistě neznepokojila.“

„Ale dveře byly zamčené, když jsme přišli,“ řekl Hadrian. „A nikdo kromě krále tam uvnitř nebyl.“

„Nikoho jste neviděli. Trpaslík se musel někde ukrývat, když jste vstoupili. Má ta kaple oltář se skříňkou?“

„Ano, má.“

„Zrovna tak je dělali před tisíci lety. Náboženství se mění velmi pomalu. Ta skříň byla nepochybně příliš malá, aby se v ní krčil dospělý člověk, ale trpaslík se do ní vešel. Jakmile krále zabil, zamkl dveře a čekal, až vy dva objevíte tělo.“ Esrahaddon se odmlčel. „To přece nemůže být správně – *vy dva*?“ Zakoulel očima a zakroutil hlavou. „Když jste tohle provedli s jazykem, bojím se zkoumat osud všech ostatních věcí... Když byly dveře zamčené, nemohl tělo náhodou objevit nějaký sloužící při úklidu nebo stráž. Jedině obratný zloděj mohl vstoupit, což, jak předpokládám, je nejméně jeden z vás.“ Upřel zrak přímo na Royce. „Jakmile jste odešli, trpaslík vylezl, otevřel dveře a začal křičet na poplach, takže vás lapil, dřív než jste mohli uprchnout.“

„Takže ten trpaslík je agent církve?“

„Ne.“ Čaroděj znovu vzdychl a zatvářil se poněkud zoufale. „Pokud na světě během mé nepřítomnosti nedošlo k opravdu strašlivým změnám, nenajdete trpaslíka, který by u sebe nosil obyčejnou dýku. Zvyky trpaslíků se mění ještě pomaleji než náboženství. Tu dýku dostal od někoho, kdo ho najal. Najděte tu osobu a budete mít pravého vraha.“

Všichni na čaroděje ohromeně zírali. „To je neuvěřitelné,“ hlesl Alric.

„Vlastně ani není těžké to uhodnout. Za tak dlouhou dobu se člověk naučí spoustu věcí.“ Čaroděj pokynul hlavou k útesu. „Dostat se tam odtud byla *tvrdá* práce. Mluvit jako vy je také *tvrdá* práce. Ale určit vraha krále Amratha, to bylo... měkké.“

„Měkké?“ přeptal se Hadrian. „Snad lehké.“

„Jaký je opak od tvrdého? Lehké? To nedává smysl.“

Hadrian pokrčil rameny. „Ale je to tak.“

Esrahaddon se zatvářil znechuceně. „Chápete, co mám na mysli? Teď tedy máte, pro co jste si přišli, nebo přinejmenším tolik pomoci, kolik vám v té věci mohu poskytnout. Tudiž vyrážím na cestu. Jak jsem řekl, musím dohlédnout na několik záležitostí. Doufám, že má pomoc byla dostatečná, aby zabránila rozvázání některých jazyků?“

„Mou ruku na to.“ Alric napřáhl ruku.

Čaroděj pohlédl na Alricovu nastavenou dlaň a usmál se. „Tvé slovo mi postačí.“ Odvrátil se a bez rozloučení vykročil po svahu dolů.

„Chystáte se jít pěšky? Tady jsme daleko odevšad!“ zakřičel za ním Hadrian.

„Na ten výlet se těším,“ odvětil čaroděj, aniž by se ohlédl. Kráčel dál po staré cestě a brzy jim zmizel v zatáčce.

Zbylí členové skupiny nasedli na koně. Myron už si na zvířata zvykl a vyšplhal se za Hadriana s mnohem větší sebedůvěrou. Dokonce se ani nedržel, dokud nezačali sestupovat do strže, odkud se předtím vydrápali. Hadrian čekal, že Esrahaddona cestou dolů minou, ale dosáhli dna strže, aniž by ho zahlédli.

„To není jen tak ledajaký tuctový chlapík, co?“ poznamenal Hadrian. Ještě se rozhlížel kolem, jestli neobjeví po čaroději nějakou stopu.

„Způsob, jakým se dokázal dostat z vězení, mě nutí k zamyšlení, co jsme to vlastně provedli, když jsme mu pomohli ven,“ pronesl pomalu Royce.

„Není divu, že císař vládl tak úspěšně.“ Alric se chmuřil a nepřítomně kroutil konci otěží. „I když je zřejmé, že se to neobešlo bez mrzutostí. Víte, nepodávám někomu ruku právě často, ale když už to udělám, očekávám, že to ostatní přijmou. Jeho reakce se mě dost dotkla.“

„Nejsem si jist, jestli to, že vám nepotřásl rukou, byl od něj projev hrubosti. Spíš myslím, že to nemohl udělat,“ ozval se Myron. „Tedy potřást vám rukou.“

„Proč ne?“

„V *Dopisech Dioylionových* se píše něco o Esrahaddonově uvěznění. Církev mu dala useknout obě ruce, aby omezila jeho schopnost sesílat kouzla.“

„Ach,“ hlesl Alric.

„Proč mám takový pocit, že tenhle Dioylion nezemřel přirozenou smrtí?“ zauvažoval nahlas Hadrian.

„Nejspíš mu patří jedna z těch tváří v chodbě.“ Royce pobídl koně ze svahu dolů.

ČÁST ŠESTÁ

ODHALENÍ V MĚSÍČNÍM SVĚTLE

„Prý ses po mně sháněl, strýčku.“ Do pracovny vplula princezna Arista. Za ní následoval její osobní strážce Hilfred a svědomitě si stoupl ke dveřím. Princezna byla ještě oblečena ve smutečním, v elegantních černých šatech se stříbrným živůtkem. Stála tam vysoká a vzpřímená a působila vskutku královsky.

Arcivévoda Percy Braga při jejím příchodu vstal. „Ano, rád bych ti položil pár otázek.“ Znovu si sedl ke stolu.

I on byl v černém. Dublet, plášť i čepici měl z černého sametu, takže zlatý řetěz, znak jeho úřadu, vystupoval víc než obvykle. Oči měl unavené nedostatkem spánku, na tváři stín houstnoucího strniště.

„Rád bys?“ Hněvivě na něj pohlédla. „Odkdy lord kancléř povolává úřadující královnou, aby mu odpovídala na otázky?“

Percy k ní zvedl oči. „Nemáme žádný důkaz, že je tvůj bratr mrtev, Aristo. Ještě nejsi královnou.“

„Žádný důkaz?“ Přešla k jeho pracovnímu stolu, na němž se válely jedna přes druhou mapy království. Do nich byly porůznu zapíchnuty praporky označující hlídky, vojenské posádky a oddíly. Zvedla špinavé roucho s Essendonským erbem se sokolem. Prostrčila prsty děrami v zádech a hodila ho zpátky na stůl. „A jak bys nazval tohle?“

„Roucho,“ odvětil arcivévoda úsečně.

„Patří mému bratrovi a těmi otvory by právě tak prošla dýka nebo šíp. Ti dva muži, kteří zavraždili mého otce, zabili i Alrica. Hodili jeho tělo do řeky. Můj bratr je mrtvý, Brago! Jediné, co mi brání v ohlášení korunovace, je dodržení patřičné doby smutku. Ta však brzy vyprší, tak bys měl zvažovat, jak se mnou mluvíš, strýčku, nebo zapomenu, že jsme příbuzní.“

„Dokud nemám jeho tělo, Aristo, musím tvého bratra považovat za živého. A jako takový je stále právoplatným vládcem, a budu i nadále konat vše, co je v mých silách, abych ho našel, bez ohledu na tvé vměšování. Jsem tím povinován tvému otci, jenž mi svěřil tento úřad.“

„Jestli sis toho ještě nevšiml, můj otec je mrtev. Měl by sis víc všimnout živých, jinak nebudeš lordem kancléřem Melengarů příliš dlouho.“

Braga se chystal něco říct, pak se však zarazil a zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. „Odpovíš mi tedy laskavě na pár otázek?“

„Jen do toho, ptej se. Rozhodnu se, až je uslyším.“ Nenuceně se vrátila ke stolu s mapami a sedla si na něj. Zkřížila dlouhé nohy v kotnících a nepřítomně si prohlížela nehty.

„Mistr Wylin podal hlášení, že dokončil výslechy vězeňských strážů.“ Braga se zvedl

a přistoupil k Aristě. V ruce měl pergamen, do něhož chvílemi nahlížel. „Podle něj jsi vězně navštívila poté, co jsme je s tvým bratrem opustili. Vzala jsi s sebou dva mnichy, a ty později našli s roubíky v ústech připoutané na místě vězňů. Je to pravda?“

„Ano,“ odpověděla bez vytáček. Arcivévoda na ni dál upíral zrak, ticho mezi nimi houstlo. „Jsem od přírody trochu pověřčivá a přála jsem si, aby se jim dostalo posledního pomazání, aby tu jejich duchové po popravě nestrašili.“

„Je tu zaznamenáno, žes nařídila, aby vězňům sňali řetězy.“

„Mniši mi vysvětlili, že odsouzcenci musí klečet. Neviděla jsem v tom žádné nebezpečí. Nacházeli se v kobce s celou armádou stráží za dveřmi.“

„Také mi oznámili, žes vstoupila dovnitř s mnichy a dalas za sebou zavřít dveře.“ Arcivévoda udělal další krok. Stál nepříjemně blízko ní a pozorně sledoval její výraz a chování.

„Zmínili se ti také, že jsem odešla před mnichy? Nebo že jsem u toho nebyla, když se na ně ti surovci vrhli?“ Arista sklouzla ze stolu, čímž strýce přiměla ucouvnout. Protáhla se kolem něj a přistoupila k oknu, které shlíželo dolů na hradní nádvoří. Nějaký muž tam štípal dříví a skládal ho na hromádky pro nadcházející zimu. „Připouštím, že to nebyla ta nejchytřejší věc, jakou jsem kdy udělala, ale nikdy by mě nenapadlo, že uprchnou. Vždyť to byli jen dva muži!“ Dál nepřítomně vyhlížela oknem ven a bloudila pohledem od dřevaře ke stromům, z nichž už opadalo všechno listí. „To je vše, cos chtěl vědět? Dovolí mi kancléř, abych se vrátila ke svým povinnostem královny této země?“

„Ovšem, má drahá.“ Bragův tón zvládněl. Princezna odstoupila od okna a zamířila ke dveřím. „Ach, ještě jedna věc.“

Arista se ve dveřích zastavila a ohlédla se přes rameno. „Co to má být?“

„Wylin mi také oznámil, že dýka, kterou zabili tvého otce, zmizela ze skladu. Máš nějakou představu, kde by mohla být?“

Obrátila se čelem k němu. „Teď mě obviňuješ, že jsem ji ukradla?“

„Prostě se jen ptám, Aristo.“ Arcivévoda podrážděně zafuněl. „Nemusíš se snad ke mně chovat tak svéhlavě. Jen se snažím dělat svou práci.“

„Tvou práci? Myslím, že děláš mnohem víc než svou práci. Ne, nevím nic o té dýce, a už mě přestaň obtěžovat svým obviňováním, nepatrně zaobaleným do otázek. Zkus to ještě jednou a uvidíme, kdo tu vládne!“

Arista vyrazila z Bragovy pracovny, až za ní Hilfred musel poklusávat, aby jí stačil. Chvatně přešla do obytné části hradu. Nařídila Hilfredovi, aby zůstal na stráží, a hbitě vyběhla po schodech do své věže. Vešla do své komnaty, práskla za sebou dveřmi a zamkla je dotekem drahokamu v náhrdelníku.

Chvíli jen těžce oddechovala, zády opřená o dveře. Pokoušela se uklidnit. Připadalo jí, že se pokoj pohupuje jako mladý stromek ve větru. Poslední dobou se takhle cítila dost často. Svět jako by kolem ní nestále vířil. Ano, toto byla její svatyně, její útočiště před světem. Toto bylo místo, kde se cítila bezpečně, kde uchovávala svá tajemství,

kde mohla provozovat svá kouzla a kde snila své sny.

Na princeznu to byl velmi skromný pokoj. Viděla ložnice hraběcích dcer, dokonce i dcer barona, které měly přepychovější příbytky. V porovnání s nimi se její pokoj zdál celkem malý a strohý. Ovšem zvolila si to tak sama. Mohla si vybrat větší, zdobnější ložnici v královském křídle, ale ona chtěla právě tuto věž kvůli její odloučenosti a třem oknům, nabízejícím výhled na všechny strany hradu. Od stropu k podlaze visely těžké nachové závěsy, zakrývající holý kámen. Doufala, že udrží venku i zimní chlad, ale to naneštěstí nedokázaly. Zimní noci zde byly často krutě studené i přes veškerou její snahu topit v malém krbu. Samotná přítomnost závěsů však budila dojem většího tepla. Na malé posteli s nebesy spočívaly čtyři obrovské polštáře. Pro větší postel tu nebylo dost místa. Vedle postele stál malý stolek se džbánem v umyvadle, u něj šatník, který zdědila po matce spolu s truhlou na výbavu. Důkladná bedna s odrazujícím zámkem měla své místo v nohou postele. Jediné další kusy nábytku v místnosti byly toaletní stolek, zrcadlo a malá židle.

Přešla ke stolku a sedla si. Zrcadlo u něj vypadalo okázale. Jeho sklo bylo čistší než u běžných zrcadel a po obou stranách ho rámovaly labutě, plovoucí od sebe. I zrcadlo kdysi patřovalo její matce. S láskou si připomněla večery, kdy před ním seděla a sledovala v něm odraz matky, jak si češe vlasy. Na stolku ležela její sbírka kartáčů a hřebenů. Měla jich mnoho, každý z jednoho království, která její otec navštívil v rámci svých státnických povinností. Byl tu perlamy zdobený kartáč z Wesbadenu, ebenový se zuby z rybí kosti z exotického přístavního města Tur Del Fur. Když se jimi probírala, vyvolávalo to v ní vzpomínky na dny, kdy se otec vracel domů s rukou schovanou za zády a mrkal na ni. Teď jí po rodičích zůstalo jen zrcadlo s labutěmi a kartáče.

Náhle kartáče prudce smetla ze stolku, až se rozlétly po pokoji. *Proč to všechno došlo až sem?* Tiše se rozplakala; tady to nevadilo. Měla však ještě práci. Uvedla do chodu několik záležitostí a musela je dokončit. Braga se každým dnem stával podezřívavějším – docházel jí čas.

Odemkla a otevřela truhlu na výbavu. Vytáhla z ní balík purpurové látky, kterou tam schovávala. Do ní zabalil otec poslední kartáč, který jí přivezl. Položila balík na postel a opatrně ho rozbalila. Objevila se dýka s čepelí stále poskvrněnou otcovou krví.

„Ještě ti zbývá jeden úkol,“ řekla zbrani.

Hostinec U stříbrného džbánu byl obyčejný domek na okraji provincie Galilinu. Jeho spodní část tvořil neopracovaný kámen a malta, zašlou doškovou střechu podpíraly vybělené dubové trámy. Po stranách měl okna, složená z malých kosočtvercových tabulek laciného skla, lemovaná úponky divoké révy. Ke sloupkům v průčelí bylo přivázáno několik koní, další podupávali ve stáji vedle domku.

„Na tak odlehlé místo je tu docela rušno,“ poznamenal Royce.

Celý den jeli východním směrem. Stejně jako minule byla jízda divočinou vyčerpávající. Když už světlo dne pohasínalo, octli se v zemědělské oblasti Galilinu. Projížděli mezi obdělávanými poli a loukami, až nakonec zakopli o venkovskou cestu. Jelikož nikdo z nich netušil, kde se vlastně nalézají, rozhodli se držet se silnice až k nějakému místu, kde se zorientují. Ke všeobecnému příjemnému překvapení byl prvním domem, na který narazili, hostinec U stříbrného džbánu.

„Nu, Veličenstvo,“ pravil Hadrian, „odtud už byste mohl najít cestu zpátky na hrad, pokud tam máte ještě stále namířeno.“

„Je načase, abych se vrátil,“ souhlasil Alric, „ale nejdřív se musím najíst. Dostaneme tady slušné jídlo?“

„Záleží na tom?“ uchechtl se Hadrian. „Klidně bych se spokojil s tři dny starou polní myší. Pojdme, dáme si poslední společné jídlo, za které zaplatím já, jelikož vy s sebou nemáte žádné peníze. Doufám, že si to budu smět odečíst z daní.“

„To nebude třeba. Přidáme to k vyúčtování jako dodatečný výdaj,“ vpadl mu do řeči Royce. Podíval se na Alrica a dodal: „Nezapomněl jste, že nám pořád dlužíte sto zlatých tenentů, že?“

„Dostanete zapláceno. Donutím strýce Percyho, aby ty peníze dal stranou. Můžete si je vyzvednout na hradě.“

„Doufám, že nebude vadit, když s tím pár dní počkáme, čistě pro jistotu.“

„Ovšemže ne,“ souhlasil princ.

„A co když pošleme pro peníze svého zástupce?“ Alric na Royce zůstal nechápavě hledět. „Někoho, kdo nemá ponětí, kde nás najít, pro případ, že by ho zajali?“

„Ach, prosím, nejsi teď trošinku nadbytečně obezřetný?“

„Rozhodně ne,“ odpověděl Royce.

„Koukněte!“ vykřikl najednou Myron a ukázal ke stáji.

Ostatní tři sebou při nečekaném výkřiku poděšeně trhli.

„Mají tam *hnědého* koně!“ vyhrkl mnich užasle. „Netušil jsem, že se vyskytují i hnědí!“

„U Mara, mnichu!“ Alric nevěřícně zakroutil hlavou a Royce s Hadrianem jeho výraz napodobili.

„No, opravdu jsem to netušil,“ pravil Myron rozpačitě. Ale vzrušení na něm bylo stále patrné, když dodal: „Jaké ještě mohou mít barvy? Jsou i zelení koně? Modří? Tak rád bych viděl modrého.“

Royce vešel dovnitř a za pár minut se vrátil. „Všechno se zdá v pořádku. Je tam trochu plno, ale nic mimořádného jsem neviděl. Alricu, nechte si na hlavě kápi a prsten otočte tak, aby kámen zůstal ukryt v dlani, nebo si ho raději sundejte, než dorazíte domů.“

Do hostince se vstupovalo malou kamennou předsíní, kde na věšácích na stěnách viselo několik pláštíků a kabátů. V postranní přihrádce ležely hole různých tvarů a

velikostí. Na poličce nahoře spočíval pestrý výběr otrhaných klobouků a rukavic.

Myron se hned za dveřmi zastavil a s otevřenými ústy si obhlížel okolí. „Četl jsem o hostincích,“ řekl. „Ve *Výprávění poutníků* tráví skupina pocestných noc v hostinci a každý vykládá příběh o své cestě. Uzavřou sázku o nejlepší příběh. Je to má oblíbená kniha, i když opat nebyl právě nadšený, že jsem ji přečetl. Byly tam poněkud košilaté historky. V textu se našlo několik zmínek o ženách, a ne všechny byly mravně nezávadné.“ Podíval se po ostatních. „Jsou tam nějaké ženy?“

„Ne,“ odpověděl smutně Hadrian.

„Aha. Doufal jsem, že nějakou uvidím. Drží je zamčené jako poklad?“

Hadrian a ostatní se jen zasmáli.

Myron na ně upřel zmatený pohled, pak pokrčil rameny. „Stejně je to úžasné. Je tady toho tolik k vidění! Co to tu páchne? To jistě není jídlo.“

„Kouř z dýmky,“ vysvětloval Hadrian. „V opatství asi kouření nebylo moc oblíbené.“

V malé místnosti stálo půl tuctu stolů. Jedné stěně vévodil poněkud křivý krb se stříbrnými korbely zavěšenými nad krbovou římsou. Hned vedle se nacházel bar, vyrobený ze tří hrubě opracovaných kmenů i s kůrou. Ve výčepu sedělo nějakých patnáct hostů a jen hrstka projevila o příchozí mírný zájem. Převážně to byli drsní muži, dřevorubci, dělníci a dráteníci. Kouř z dýmek přicházel od skupinky hrubě vyhlížejících mužů nedaleko baru a tvořil oblak, jenž se vznášel ve výši očí po celé místnosti a vydával zemitý pach, který se mísil s hořícím dřevem v krbu a nasládlou vůní pekoucího se chleba. Royce je zavedl ke kulatému stolu u okna, odkud měli výhled na koně.

„Něco nám objednáme,“ přihlásil se Hadrian.

„Tohle je překrásné místo,“ ozval se Myron a těkal očima po výčepu. „Tolik se tu toho děje, tolik lidí spolu hovoří. V opatství nebylo při jídle dovoleno mluvit, takže tam vždy vládlo naprosté ticho. My jsme ten zákaz pochopitelně obcházel a používali jsme znakovou řeč. Opat to dohánělo k šílenství, neboť jsme se správně měli soustředit na Maribora, jenomže někdy nastanou chvíle, kdy člověk prostě musí souseda požádat o sůl.“

Hadrian sotva došel k baru, když ucítil, jak se na něj kdosi výhrůžně přitiskl.

„Měl bys být opatrnější, příteli,“ pravil tiše muž v zelené kápi.

Hadrian se pomalu otočil a potichu se zasmál, když viděl, kdo to je. „Nemusím, Alberte. Mám stín, který mi hlídá záda.“ Ukázal na Royce, který se nenápadně přitočil k vikomtovi Winslowovi.

Albert ve špinavém, potřhaném plášti s kápí přetaženou přes hlavu se obrátil k zamračenému Royceovi. „Jen jsem žertoval.“

„Co tu děláš?“ zašeptal Royce.

„Schovávám se...“ začal Albert, ale ztichl, když se k nim přiblížil hostinský se džbánem pěnivého piva a čtyřmi sklenicemi.

„Už jsi jedl?“ zeptal se ho Hadrian.

„Ne.“ Albert toužebně pohlédl na džbán.

„Mohl bych dostat ještě jednu sklenici a další talíř s večeří?“ požádal Hadrian statného muže za pultem.

„Jasná věc,“ odvětil hostinský a přidal další sklenici. „Jídlo donesu, jak bude hotové.“

Vrátili se ke stolu, vikomt je následoval. Albert si chvíli zvědavě prohlížel Myrona a Alrica.

„To je Albert Winslow, náš dobrý známý,“ představil nově příchozího Hadrian. Albert si k jejich stolu přitáhl židli. „A toto jsou...“

„Klienti,“ ut'al ho Royce kvapně. „Takže žádné řeči o práci, Alberte.“

„Byli jsme pár dní... na cestách. Mimo město,“ řekl Hadrian. „Je v Medfordu něco nového?“

„Spousta věcí,“ odpověděl Albert tiše, zatímco Hadrian naléval pivo. „Král Amrath je mrtev.“

„Vážně?“ Hadrian předstíral údiv.

„Růže a trn má zavřeno. Dolní čtvrtí se přehnali vojáci. Sebrali kupu lidí a zavřeli je do vězení. Essendonský hrad a vchody do města hlídá malá armáda. Unikl jsem z města právě včas.“

„Armáda kolem hradu? Kvůli čemu?“ ozval se Alric.

Royce mu pokynem naznačil, aby se uklidnil. „Co je s Gwen?“

„Ta je v pořádku, aspoň myslím.“ Albert se zvědavě díval na Alrica. „Tedy, byla v pořádku, když jsem odjížděl. Vyslýchali ji a pěkně zmlátili pár jejích děvčat, ale nic horšího. Dělal si o vás starosti. Mám dojem, že očekávala váš návrat... z cest... už před pár dny.“

„Kdo byli ti, co vyslýchali a mlátili děvčata?“ Royceův hlas o několik stupňů ochladl.

„No, většinou byli z královské gardy, ale měli s sebou spoustu kamarádů. Pamatujete na ty cizince ve městě, jak jsme se o nich onehdy bavili? Ti v tom jeli s nimi. Pochodovali s členy královské gardy, takže nejspíš pracovali pro korunního prince.“ Albert znovu šlehl pohledem po Alricovi. „Pročesávali celé město a vyptávali se na dvojici zlodějů, kteří mají základnu v Dolní čtvrti. A to už jsem se radši vypařil. Vypadl jsem z města a zamířil k západu. Všude jsem ale viděl to samé, hlídky na každém rohu. Vrazili do kdejaké hospody a krčmy, vytahovali lidi na ulici. Zatím jsem se držel krok před nimi. Poslední, co jsem slyšel, bylo, že v Medfordu vyhlásili zákaz vycházení po setmění.“

„Takže jsi prostě pořád mířil na západ?“ přeptal se Hadrian.

„Až jsem dorazil sem. Tohle je první místo, kam jsem došel, které ještě neobrátili naruby.“

„To by vysvětlovalo ten velký obrat,“ mínil Hadrian. „Krysy opouštějí loď.“

„Ano, dost lidí usoudilo, že už jim to v Medfordu nesvědčí,“ přitakal Albert. „Počítal jsem, že se tu pár dní zdržím, než se obrátím nazpět a obhlédnu situaci.“

„Povídá se mezi lidmi něco o princí a princezně?“ zeptal se Alric.

„Nic zvláštního,“ odpověděl vikomt. Sáhł po svém nápoji, očima ale prodléval na princí.

Otevřely se zadní dveře hostince a vstoupila štíhlá osoba. Nově příchozí byl špinavý, v cárech a v klobouku, podobném spíš pytlí. Tiskl si k hrudi malý váček. Na okamžik se zastavil, přešel místnost neklidným pohledem. Pak rychle zašel dozadu za bar, kde mu hostinský výměnou za váček naplnil pytel jídlem.

„Co to tady máme?“ ozval se hřmotný chlap od jednoho stolu a začal se zvedat. „Sundej ten klobouk, elfe. Ukaž nám uši.“

Otrhaný žebrák pevně sevřel svůj pytel a zalétl očima ke dveřím. Další muž to postřehl a zahradil mu cestu.

„Povídám, sundej to!“ nařídil hřmotný muž.

„Nech ho být, Drakeu,“ mírnil ho hostinský. „Jen si přišel pro trochu jídla. Nebude jíst tady uvnitř.“

„Nemůžu uvěřit, že *jim* prodáváš jídlo, Halle. Copak jsi neslyšel, že zabíjejí lidi v Dunmoru? Špinavci.“ Drake natáhl ruku, aby chudákovi stáhl klobouk, ale ten mu hbitě uhnul. „Vidíš, co jsou zač? Ty mrňavé potvory se umí pěkně rychle pohnout, když chtějí, ale jak po nich chceš práci, hned jsou z nich lenoši. Nekouká z nich nic než potíže. Pustíš je sem, a jednou tě bodnou do zad a okradou tě.“

„On nic nekrade,“ bránil se Hall. „Přichází jednou týdně a nakupuje jídlo a pár věci pro rodinu. Má družku a dítě. Ti chudáci se tak tak drží při životě. Žijou v lese, protože je před měsícem městská garda vyhnala z Medfordu.“

„Jo?“ protáhl Drake. „Jestli žije v lese, kde bere peníze na nákupy? Ty je kradeš, co, hochu? Olupuješ slušné lidi? Vykrádáš farmy? Proto je strážníci vyhánějí z měst, protože jsou to samí zloději a ožralové. Medfordská stráž je nechce u nich na ulicích, a já je zase nechci tady!“

Chlapík, který stál za tulákem, chňapl elfovi po čapce a odhalil špinavé černé vlasy a špičaté uši.

„Špinavý malý elf,“ pravil Drake. „Kdes vzal ty peníze?“

„Povídám nech ho, Drakeu,“ trval na svém Hall.

„Řek' bych, že je někde šlohnul.“ Drake vytáhl od pasu dýku.

Neozbrojený elf stál bez pohnutí, oči mu vyděšeně těkaly od dvou mužů, kteří ho ohrožovali, ke dveřím hostince.

„Drakeu?“ promluvil Hall tišším, vážným tónem. „Nech ho být, nebo přísahám, že už tě tady neobsloužím.“

Drake se podíval na Halla, který byl znatelně mohutnější než on a držel řeznický nůž.

„Jestli si na něj počíháš v lese, to je tvoje věc. Ale tady nechci žádné rvačky.“ Drake schoval dýku. „Běž, vypadni,“ pobídl Hall elfa, ten opatrně obešel oba muže a

vyklouzl ze dveří.

„Tohle byl opravdu *elf*.“ zeptal se ohromeně Myron.

„Jsou to míšenci,“ odpověděl Hadrian. „Lidé už obvykle nevěří, že by ještě někde zbývali čistokrevní elfové.“

„Vlastně je mi jich líto,“ podotkl Albert. „V dobách Říše bývali otroky. Věděli jste to?“

„No, já totiž...“ začal Myron, ale zarazil se, když postřehl Royceův výraz a nenápadné zavrtění hlavou.

„Proč je litovat?“ zeptal se Alric. „Nevedlo se jim o nic hůř než nevolníkům a dnešním poddaným. A teď jsou svobodní, což je víc, než o sobě může říct většina poddaných.“

„Poddaní jsou připoutáni k půdě, jistě, ale nejsou to otroci,“ opravil ho Albert. „Nikdo je nemůže prodávat a kupovat, roztrhnout jejich rodiny, ani je nemůže chovat jako dobytek v ohradách a zabíjet pro zábavu. Slyšel jsem, že s elfy to dělávali, a jistě, teď jsou svobodní, ale nemohou se začlenit do společnosti. Nenajdou práci, a tady vidíte, čím musí projít, jen aby sehnali něco k jídlu.“

Royceův výraz ochladl víc, než u něj bylo běžné, a Hadrian poznal, že je načase změnit téma. „Není to na něm sice znát,“ řekl, „ale tady Albert je šlechtic, vikomt.“

„Vikomt Winslow?“ přeptal se Alric. „Kde má své pozemky?“

„Je to smutné, ale nikde,“ odvětil Albert a zhluboka se napil. „Můj děd, Harlan Winslow, přišel o veškerou půdu, když upadl v nemilost u krále Warricu. Ovšem popravdě si nemyslím, že by kdy bylo čím se chlubit. Podle toho, co jsem slyšel, šlo o kamenitý pruh hlíny u řeky Bernum. Shrábl ji před pár lety král Ethelred z Warricu. Ach, všechny ty historky, co mi otec vykládal o dědových soudech a soužení, když musel žít s hanbou bezzemka. Otec po něm zdědil trochu peněz, jenže i to málo promarnil, protože se snažil předstírat, že je stále bohatý. Mně samotnému nikdy nečinilo potíže spolknout svou pýchu výměnou za plný žaludek.“ Zašilhal po Alricovi. „Vypadáte povědomě, neviděli jsme se už někde?“

„Pokud ano, tak jistě jen letmo,“ řekl Alric.

Přinesli jim jídlo a rozhovor nahradilo žvýkání. Na jídle nebylo nic zvláštního: porce poněkud převařené šunky, vařené brambory, kapusta, cibule a bochník starého chleba. Ovšem po několika dnech, kdy měli jen pár brambor, to Hadrianovi připadalo jako skutečná hostina.

Venku se stmívalo a chlapec z hospody začal zapalovat na stolech svíce. Využili toho k objednání dalšího džbánu.

Hadrian pohodlně seděl a odpočíval, ale všiml si, že Royce co chvíli vyhlíží oknem. Při třetím takovém pohledu se naklonil k němu, aby viděl, co je tam tak zajímavého. Ale venku byla tma a okno se chovalo jako zrcadlo; odrážela se v něm jen jeho vlastní tvář.

„Kdy vpadli do Růže a trnu?“ ozval se Royce.

Albert pokrčil rameny. „Tak před dvěma třemi dny.“

„Myslím v kterou denní dobu.“

„Aha. Večer. Při západu slunce, nebo těsně po něm. Nejspíš chtěli zastihnout společnost při večeři.“ Albert se odmlčel, náhle se vsedě narovnal a jeho spokojený výraz se změnil v ustaraný. „Ach... Nesnáším, když musím po jídle utíkat, ale pokud vám to, pánové, nevadí, zdekuju se.“ Vstal a rychle se vytratil zadními dveřmi. Royce znovu vyhlédl ven. Zdál se silně znepokojen.

„Co se děje?“ zeptal se Alric.

„Máme společnost. Zůstaňte v klidu sedět, dokud nezjistíme, odkud vítr vane.“

Dveře Stříbrného džbánu se rozletěly a dovnitř vtrhlo osm mužů v drátěných košilích a tabardech s melengarským sokolem. Převrátili pár stolů u dveří, rozházeli pití a jídlo všude kolem. Začali se ohánět meči a vrhali na zákazníky hostince nasupené pohledy. Nikdo v místnosti se ani nepohnul.

„Jménem krále tento hostinec a všechny přítomné prohledáme. Každý, kdo bude klást odpor nebo se pokusí o útěk, bude na místě popraven!“

Vojáci se rozdělili do skupin. První vyťahovala lidi od stolů a hrubě je postrkovala ke zdi, kde je řadili. Druhá se vyřítla po schodech nahoru do podkroví, třetí seběhla do sklepa.

„Já tady provozuju poctivé obchody!“ bránil se Hall, když ho přitlačili ke stěně spolu s ostatními.

„Drž hubu, nebo ti to tady podpálíme,“ okřikl ho muž, jenž právě vešel. Nebyl ve zbroji, neměl ani znak Melengaru. Byl oblečen do jemných, ale praktických šatů v různých odstínech šedi.

„Vaše společnost mě neobyčejně těšila,“ oslovil Alric všechny u stolu, „ale zdá se, že můj doprovod dorazil.“

„Buďte opatrný,“ radil mu Hadrian, když viděl, jak princ vstává.

Alric přešel do středu místnosti, stáhl si kápi a zůstal vzpřímeně stát se zdviženou bradou.

„Co hledáte, dobří mužové z Melengaru?“ zvolal jasným, pevným hlasem, jímž upoutal všechny přítomné.

Muž v šedém se prudce otočil, a když spatřil Alricovu tvář, předvedl překvapený úsměv. „No tohle! Hledáme vás, Vaše Výsosti,“ pravil s ladnou úklonou. „Bylo nám řečeno, že jste unesen, dost možná mrtev.“

„Jak vidíte, nejsem ani to ani ono. Teď propusťte tyhle dobré lidi.“

Vojáci jako by krátce zaváhali, ale muž v šedém pokývl a vojáci si stoupli do pozoru. Muž v šedém hbitě přistoupil k Alricovi. Změřil si prince s tázavým výrazem. „Vaše volba oděvu je poněkud netradiční, Vaše Veličenstvo.“

„Do mého oděvu vám nic není, pane...?“

„Jsem baron, Výsosti, baron Trumbul. Potřebují vás na Essendonském hradě. Arcivévoda Percy Braga mi nařídil najít vás a poskytnout vám doprovod. Vzhledem k

nedávným událostem si dělal starosti o vaše bezpečí.“

„Náhodou mám namířeno právě tam. Tudíž mě i arcivévodu bude váš doprovod těšit.“

„Výborně, můj pane. Cestujete sám?“ Trumbul pohlédl na jeho společníky, kteří dosud seděli u stolu.

„Ne,“ odvětil Alric. „Tento mnich jde se mnou a míří také do Medfordu. Myrone, rozluč se s těmi dobrými lidmi a připoj se k nám.“ Myron vstal a s úsměvem pokynul Royceovi s Hadrianem.

„To je vše? Jen ten jeden?“ Baron zalétl pohledem ke zbytku společnosti.

„Ano, jen on.“

„Jste si tím jist? Podle pověstí, které kolovaly ve městě, vás zajali dva muži.“

„Můj drahý barone,“ pravil Alric přísně, „myslím, že něco takového bych si pamatoval. A až se příště pokusíte vyslychat svého krále, mohlo by to být už naposled. Máte štěstí, že mám právě dobrou náladu, jelikož jsem se dobře najedl, a jsem příliš znaven, abych se urážel. Teď dejte hostinskému zlatý tenent za mou večeři a vaše vyrušení.“

Chvíli se nikdo ani nepohnul, a pak baron řekl: „Ovšem, Vaše Veličenstvo. Promiňte mi mou opovážlivost.“ Pokynul vojákovi, ten vytáhl z váčku minci a hodil ji Hallovi. „A teď, Výsosti, můžeme vyrazit?“

„Ano,“ přisvědčil Alric. „Doufám, že pro mě máte kočár. Jízdy na koni jsem si užil až dost a rád bych zbytek cesty zpět prospal.“

„Lituji, Veličenstvo, ale nemáme. Jakmile dorazíme do nejbližší vesnice, nějaký zabavíme, a k tomu i lepší šaty pro vás.“

„Bude to muset stačit.“

Alric, Myron, Trumbul a vojáci opustili hostinec. Venku při nasedání na koně došlo ke krátké debatě, kterou bylo dveřmi slyšet jen zčásti. Brzy se zvuk kopyt vytratil do noci.

„To byl princ Alric Essendon?“ Hall přistoupil k jejich stolu a pokoušel se něco zahlédnout oknem. Royce ani Hadrian neodpověděli.

Když se Hall vrátil za bar, Hadrian se zeptal: „Myslíš, že bychom je měli sledovat?“

„No tak, nezačínej s tím zase. Svůj dobrý skutek měsíce už jsme splnili, vlastně spíš dva, pokud počítáš DeWitta. Mně docela vyhovuje posedět si tu a odpočívat.“

Hadrian přikývl a dopil pivo. Seděli v tichosti, ale Hadrian se díval z okna a neklidně bubnoval prsty o stůl.

„Co je?“

„Nevšiml sis náhodou zbraní, jaké měla ta hlídka?“

„Proč?“ zeptal se podrážděně Royce.

„No, měli Tilinerovy rapíry místo běžných krátkých mečů, jaké nosí Medfordská královská garda. Ty rapíry mají ocelové stopky místo obyčejných, a neoznačené jílce. Buďto Královská zbrojnice změnila předpisy, nebo to byli najatí žoldnéři, nejspíš z

východního Warricu. To není právě ten druh lidí, jaké by sis najal jako posilu oddílů pátrajících po ztraceném králi. A jestli se nepletu, Trumbul je jméno toho chlapíka, který Gwen připadal podezřelý ještě té noci před vraždou u Růže a trnu.“

„Vidíš,“ řekl Royce rozčileně, „to je ta potíž s tvými dobrými skutky; neberou konce.“

VI

Právě vycházel měsíc. Arista položila dýku na okenní římsu. Ještě chvíli potrvá, než na ni dopadnou měsíční paprsky, ale všechno ostatní už měla nachystáno. Strávila přípravou kouzla celý den. Ráno nasbírala potřebné byliny na zahradě, jiné vzala z kuchyně. Zabralo jí skoro dvě hodiny, než našla kořen mandragory správné velikosti. Ovšem nejtěžší pro ni bylo vklouznout do márnice a ustříhnout z otcovy hlavy pramen vlasů. Večer směs rozdrtila v hmoždíři a šeptala přitom zaklínání, jež mělo spoutat živly. Vzniklým jemným práškem pak pokropila zkrvavenou čepel dýky a odříkala poslední slova kouzla. Teď už potřebovala jen měsíční světlo.

Polekaně vyskočila, když se ozvalo zaklepaní na dveře. „Vaše Výsosti? Aristo?“ zavolal arcivévoda.

„Copak je, strýčku?“

„Mohl bych s tebou mluvit, drahá?“

„Jistě, za okamžik.“ Arista zatáhla závěs a skryla dýku na římse. Hmoždíř s paličkou schovala do truhly a zamkla ji. Oprášila si ruce, v zrcadle si prohlédla vlasy. Došla ke dveřím a odemkla je dotekem náhrdelníku.

Vstoupil arcivévoda, stále oděný v černém dubletu, s palci za opaskem. Těžký řetěz jeho úřadu se třpytil ve světle ohně z Aristina krbu. Káravě si obhlédl její ložnici. „Tvůj otec nikdy nesouhlasil s tím, abys bydlela tady. Vždycky si přál, abys byla dole s ostatními členy rodiny. Vlastně si myslím, že se ho trochu dotklo, když ses rozhodla takhle se ode všech odloučit, ale tys byla vždycky samotářka, že?“

„Má tato návštěva nějaký důvod?“ zeptala se podrážděně princezna a posadila se na postel.

„Poslední dobou se ke mně chováš velmi odměřeně, drahá. Urazil jsem tě snad něčím? Jsi má neteř, právě jsi ztratila otce a možná i bratra. Copak je tak těžké uvěřit, že mi jde o tvé dobro? Že mi dělá starosti tvůj stav mysli? Je známo, že lidé ve chvílích žalu... nebo hněvu... provádějí neočekávané věci.“

„Má mysl je zcela v pořádku.“

„Skutečně?“ Zvedl obočí. „Posledních pár dní jsi strávila převážně tady, v odloučení, což pro mladou ženu, jež právě ztratila otce, není zdravé. Čekal bych, že se budeš více zdržovat se svou rodinou.“

„Žádnou rodinu už nemám,“ pravila rázně.

„Já jsem tvá rodina, Aristo. Jsem tvůj strýc, ale ty to nechceš vědět, že? Ty ve mně chceš vidět nepřítele. Trávíš veškerý čas v této věži, a když svou pevnost opustíš, tak jen proto, abys mě napadala za snahu najít tvého bratra. Nechápu proč. Kladl jsem si také otázku, proč jsem tě neviděl plakat. Byli jste si s otcem blízcí, ne?“

Braga se přesunul k toaletnímu stolku s labutím zrcadlem a zastavil se, protože na něco šlápl. Zvedl z podlahy kartáč se stříbrnou rukojetí. „Tenhle kartáč máš od otce. Byl jsem u toho, když ho kupoval. Nechtěl, aby ho vybíral sluha. Osobně se vydal do obchodů v Dagastanu, aby našel přesně ten pravý. Popravdě si myslím, že to pro něj byl nejvýznamnější okamžik celé cesty. Měla bys s tak důležitými věcmi zacházet opatrněji.“ Položil kartáč na stolek k ostatním.

Obrátil pozornost znovu k princezně. „Aristo, vím, žes měla obavy, aby tě nenutil ke sňatku s nějakým starým, protivným králem. Chovám podezření, že tě děsí představa neviditelných stěn vězení, jímž je manželství. Ale ať už si myslíš cokoli, on tě měl opravdu rád. Proč pro něj nepláčeš?“

„Ujišť'uji tě, strýčku, že jsem úplně v pořádku. Jen se snažím něčím zaměstnávat.“

Braga dál přecházel po jejím malém pokoji a pozorně se rozhlížel. „Ještě je tu jedna věc,“ pokračoval. „Jsi velice zaměstnaná, ale nesnažíš se najít vraha tvého otce? Já bych to na tvém místě dělal.“

„A je i tohle tvá věc?“

„Je. Pracuji na tom nepřetržitě celé dny, beze spánku, tím si buď jistá. Ovšem pozornost věnuji i pátrání po tvém bratrovi v naději na záchranu jeho života. Doufám, že je ti jasné pořadí důležitosti. Ty ovšem zjevně neděláš skoro nic, až na to, že jsi *úřadující královna*, jak jsi to nazvala.“

„Přišels mě sem obvinít z lenosti?“ zeptala se Arista.

„A lenošíš? Pochybuji. Mám dojem, žes naopak poslední dny, možná týdny, tvrdě pracovala.“

„Tím chceš říct, že jsem zabila svého otce? Ptám se jen proto, že je to velmi nebezpečná domněnka.“

„Nechci se pouštět do nějakých domněnek, Vaše Výsosti. Jen se snažím pochopit, proč na tobě není vidět smutek a proč neprojevuješ zájem o osud svého bratra. Pověz mi, drahá neteři, cos dělala dnes odpoledne v dubovém háji, že ses vrátila se zakrytým košíkem? Také jsem slyšel, žes něco kutila kolem spíží.“

„Dals mě sledovat?“

„Pro tvé vlastní dobro,“ pravil vřelým, konejšivým tónem a pohládl ji po rameni. „Jak jsem řekl, dělám si starosti. Slychal jsem i zvěsti o lidech, kteří si sáhli na život, když utrpěli těžkou ztrátu. Proto tě hlídám. Ovšem v tvém případě to nebude nutné, vid'?' Vztít si život je to poslední, k čemu by ses chystala.“

„Proč si to myslíš?“

„Sbíráš kořinky a kradeš z kuchyně bylinky; to spíš vypadá, že dáváš dohromady nějaký recept. Viš, nikdy jsem nesouhlasil s tím, aby tě otec poslal na Sheridanskou

univerzitu, natož aby ti dovolil studovat pod vedením toho pošetilého mága Arcadia. Lidé by si mohli myslet, že jsi čarodějnice. Prostí lidé se většinou bojí všeho, čemu nerozumějí, a pomyšlení na to, že jejich princezna čaruje, by se mohlo stát jiskrou, z níž vzejde požár. Říkal jsem tvému otci, aby ti univerzitu zakázal, ale on na mě nedbal a nechal tě jít.“

Arcivévoda obešel postel, bezmyšlenkovitě uhladil záhyby na přehoze.

„No, jsem ráda, že ti otec nepopřál sluchu.“

„Opravdu? Nejspíš ano. Pochopitelně na tom vlastně nezáleží. Vždyť o nic tak hrozného nešlo. Arcadius je přece neškodný, co tě mohl naučit? Karetní triky? Léčení bradavic? Přinejmenším jsem si myslel, že tě učí podobné věci. Ale od jisté doby jsem se o to začal zajímat víc. Možná tě přece jen naučil něco cenného. Třeba ti prozradil jméno... *Esrhaddon*?“

Arista prudce vzhledla, pak se pokusila zakrýt údiv.

„Ano, tušil jsem to. Chtělaš vědět víc. Chtěla ses naučit skutečné magii, jenže Arcadius toho sám mnoho neznal. Zato znal někoho, kdo ví víc. Pověděl ti o Esrahaddonovi, dávném zlém čaroději ze zaniklého řádu, který ví, jak odemknout tajemství vesmíru a ovládat prapůvodní moc živlů. Dokážu si představit, jakou jsi měla radost, když jsi zjistila, že takový čaroděj je vězněn ve tvém vlastním království. Jako princezna jsi měla právo setkat se s vězněm. Nikdy jsi otce nepožádala o dovolení, že? Nikdy ses o to nepokusila, protože sis myslela, že by řekl ne. Tak, jako to téměř řekl, když jsi chtěla jít na univerzitu. Měla ses ho zeptat, Aristo. Kdybys to udělala, vysvětlil by ti, že do té věznice nesmí *nikdo*. Vysvětlil by ti to stejně, jako to církev vysvětlila jemu v den korunovace. Pověděl by ti, jak je Esrahaddon nebezpečný. Co může udělat nevinným lidem jako ty. Ten netvor tě naučil skutečné magii, co, Aristo? Naučil tě čtené magii, mám pravdu?“ Arcivévoda zúžil oči, z jeho hlasu se vytratila veškerá hraná vřelost.

Arista neodpověděla, jen mlčky seděla.

„Zajímalo by mě, co tě naučil. Jistě nešlo o žádné triky obratných rukou. Pravděpodobně ti neukázal, jak přivolat blesk nebo rozpoltit zemi, ale jsem si jist, že pár jednodušších věcí ti předvedl. Prosté, ale užitečné věci, že?“

„Nemám ponětí, o čem to mluvíš,“ řekla a vstala. Její hlas prozrazoval náznak strachu. Přála si, aby mezi nimi byla větší vzdálenost. Přešla k toaletce, uchopila kartáč a začala si pročesávat vlasy.

„Ne? Pověz mi, má drahá, co se stalo s dýkou, která zabila tvého otce a stále nese na čepeli jeho krev?“

„Už jsem ti řekla, že o tom nic nevím.“ Pozorovala ho v zrcadle.

„Ano, to jsi skutečně řekla. Ale já tomu nějak nemohu uvěřit. Jsi jediný člověk, který měl důvod tu zbraň vzít. Temný důvod. Velmi špatný důvod.“

Arista se k němu prudce otočila, ale než mohla promluvit, Braga pokračoval: „Zradilas svého otce. Zradilas svého bratra. A teď bys chtěla zradit i mě, a stále toutéž

dýkou? Opravdu mě máš za takového hlupáka?“

Arista pohlédla směrem k oknu a i skrz těžký závěs viděla, že k němu konečně dospělo měsíční světlo. Braga sledoval směr jejího pohledu a na tváři se mu objevil zmatený výraz. „Proč má jen jedno okno zatažené závěsy?“

Otočil se, chytil závěs a odhrnul ho. Odhalil dýku zalitou měsíčním světlem. Při pohledu na ni zavrával a Arista poznala, že její čarování přineslo výsledek.

Nedojeli daleko, jen pár mil. Cestovali pomalu a z nedostatku spánku spolu s plným žaludkem padla na Alrica tak silná ospalost, až se bál, že by mohl spadnout ze sedla. Myron nevypadal o mnoho lépe; seděl na koni za jedním z vojáků a hlava mu klesala. Jeli po opuštěné prašné cestě, kolem několika farem a přes nějaké lávky. Po levé straně měli sklizené kukuřičné pole, kde byly ponechány na pospas zimě pouze holé hnědé stonky. Po pravé straně se táhl temný les s duby a tsugami. Listí ze stromů už dávno rozfoukal vítr a holé větve se natahovaly nad cestu.

Začínala další mrazivá noc a Alric si v duchu přísahal, že už nikdy v životě nebude nikam vyjíždět v noci. Snil o tom, jak rád by se schoulil ve vlastní posteli u hučícího krbu, a také o sklenici svařeného vína, když vtom baron nečekaně nařídil zastavit.

Trumbul s pěti vojáky dojel k Alricovi. Dva z mužů sesedli a vzali za uzdy princova i Myronova koně. Čtyři další odjeli někam dopředu, kam Alric nedohlédl, ostatní se obrátili a vyrazili nazpět po cestě, kudy přijeli.

„Proč jsme zastavili?“ zívá Alric. „Proč se muži rozdělili?“

„Je to zrádná cesta, Vaše Veličenstvo,“ odvětil Trumbul. „Jde o pouhé bezpečnostní opatření. Musíme mít hlídku vpředu i vzadu, pokud doprovázíme někoho, jako jste vy, a zvláště v časech, jako jsou tyto. Za temných nocí hrozí na cestách všechna možná nebezpečí. Lapkové, goblini, vlci – člověk nikdy neví, na koho narazí. Zním dokonce pověst o bezhlavém duchovi, který na této cestě straší, neslyšel jste ji?“

„Ne, neslyšel,“ řekl princ. Baronův náhle nenucený tón se mu nezamlouval.

„Ach ano, povídá se, že je to duch krále, který zemřel právě na tomto místě. Pochopitelně nebyl skutečný král. Byl to korunní princ, který se mohl stát králem. Víte, podle toho vyprávění se princ jedné noci vracel domů v doprovodu statečných vojáků, když se jeden z nich rozhodl useknout tomu chudákovi hlavu a strčit ji do pytle.“ Trumbul se odmlčel a vytáhl od sedla hrubý pytel a ukázal mu ho. „Právě do takového.“

„Na co si to hrajete, Trumbule?“ zeptal se Alric neklidně.

„Vůbec si nehraju, Vaše královská Výsosti. Jen jsem si uvědomil, že vás nemusím do paláce dopravit celého. K tomu, abych dostal zapláceno, mi stačí dovézt nějakou část. Hlava bude stačit. Ušetří koni námahu, když vás nebude muset nést celou cestu, a já měl koně vždycky v oblibě. Takže kdykoli jim mohu nějak prospět, pokusím se o to.“

Alric pobídl koně ostruhami, ale muž, který držel otěže, je nepustil, a kuň se jen prudce otočil na místě. Trumbul náhlého pohybu zvířete využil a stáhl prince na zem. Alric se pokusil tasit meč, ale Trumbul ho kopl do břicha. Alric se s vyraženým dechem skrčil v blátě a namáhavě lapal po vzduchu.

Trumbul obrátil pozornost na Myrona, který zůstal sedět v sedle a s otřeseným výrazem se díval, jak se baron blíží.

„Připadáš mi povědomý,“ pravil Trumbul a hrubě Myrona stáhl z koně. Přidržel si mnichovu hlavu, aby mu měsíc svítil do tváře. „No ovšem, už si vzpomínám. Tys byl ten nepřilíš užitečný mnich v opatství, které jsme vypálili. Ty si na mě asi nepamatuješ, co? Měl jsem té noci prilbu se spuštěným hledím. My všichni jsme je měli. Náš zaměstnavatel trval na tom, abychom skrývali tváře.“ Upíral zrak na mnicha, jemuž se začaly plnit oči slzami. „Nevím, jestli tě mám zabít nebo ne. Původně mi řekli, že mám tvůj život ušetřit, abys mohl donést zprávu svému otci, ale nezdá se, že bys tam měl namířeno. Krom toho nechat tě naživu, to se týkalo té minulé záležitosti, a naneštěstí pro tebe už nám za její splnění zaplatili. Takže to vypadá, že záleží jen na mém uvážení, jak s tebou naložím.“

Myron barona bez varování kopl do kolena takovou silnou, že baronovo sevření povolilo. Mnich přeskočil padlý kmen a jako střela se hnal do temnoty plné plaskajících větviček a větších větví. Baron zaječel bolestí a zhroutil se na zem. „Chyťte ho!“ řval a dva vojáci vyrazili za Myronem.

Mezi stromy nastala mela. Alric slyšel, jak Myron křičí o pomoc, následoval zvuk meče, vytahovaného z pochvy. Další výkřik skončil stejně rychle jako začal, utáť vpůli. Znovu nastalo ticho. Trumbul se držel za nohu a proklínal mnicha. „Já toho mrňavého parchanta naučím!“

„Jste v pořádku, Trumbule?“ zeptal se muž, který držel Alricova koně.

„Mně je dobře, dejte mi jen chvílku. Zatraceně, ten mnich mě pěkně nakopl.“

„Teď už nikdy nikoho nenakopne,“ prohlásil další voják.

Baron se pomalu vyhrabal na nohy a vyzkoušel koleno. Pomalu přešel k ležícímu Alricovi a vytasil meč. „Chyťte ho za ruce a pevně držte. Hlavně ať mi nezpůsobí další zranění, hoši.“

Voják, který jel na koni s Myronem, sesedl a chytil Alricovu levou paži, druhý mu přidržel pravou. „Jen dejte pozor, ať náhodou neseknete do nás,“ ujišťoval se.

Trumbul se v měsíčním světle zazubil. „Nikdy nic nedělám náhodou. Pokud vás seknu, tak to znamená, že jste si to zasloužili.“

„Jestli mě zabijete, strýc vás dostane, ať se schováte kamkoli!“

Trumbul se na mladého prince usmál. „Tvůj strýc nám zaplatí za tvou hlavu. Chce tě vidět mrtvého.“

„Cože? Vy lžete!“

„Věř si, čemu je ti libo,“ smál se baron. „Chlapi, obraťte ho, ať se mu čistě trefím do šíje. Chci pěknou trofej. Nesnáším, když musím sekát znovu a znovu.“

Alric se zuřivě bránil, ale dva vojáci byli silnější. Zkroutili mu ruce za záda, zvedli ho na kolena a přitlačili hlavu k zemi.

Z hustého houští po straně cesty se ozvalo praskání větvíček. „Už bylo na čase, abyste vylezli,“ zavolal Trumbul na dva gardisty, kteří zabili mnicha a teď se vraceli. „Přišli jste právě na noční finále.“

Vojáci, kteří drželi Alrica, sevřeli principi ruce pevněji, aby se nemohl hýbat. Ten s nimi zápolil vši silou a do hlíny křičel: „Ne! Dost! To nemůžete! Nechte toho!“ Jeho úsilí však nebylo nic platné. Oba vojáci měli pevný stisk a léta bojů s meči a štíty proměnily jejich paže v ocel. Princ se jim nemohl vyrovnat.

Alric čekal na ránu. Místo zasvištění Trumbulovy čepele nočním vzduchem však uslyšel podivné zabublání a žuchnutí. Vojáci uvolnili sevření. Jeden ho úplně pustil a Alric zaslechl jeho rychlé kroky; muž běžel pryč. Druhý prince zvedl a držel ho zezadu. Baron ležel mrtev na zemi. Po stranách jeho těla stáli dva muži. V temnotě Alric viděl jen jejich obrysy, ale ty neodpovídaly těm, kdo se před chvilkou hnali do křoví za Myronem. Ten těsně u barona držel nůž, který v měsíčním světle vydával zvláštní záři. Vedle něj stál vyšší a mohutnější muž s meči v obou rukou.

„Pojďte sem všichni!“ vykřikl voják, který před sebou držel Alrica jako štít.

Dva strážci koní pustili otěže a chopili se mečů. Ve tvářích se jim však zračil strach.

„Vaši přátelé už neprijdou.“ Alric poznal Royceův hlas. „Jsou mrtví.“

Strážci s meči si vyměnili pohledy, načež se rozběhli jako o závod po silnici směrem ke Stříbrnému džbánu. Poslední voják, který držel prince, se divoce rozhlédl. Royce a Hadrian udělali krok k němu. Voják zaklel, pustil zajatce a jako střela se vrhl do křoví. Než ho mohl Hadrian dohonit, ozval se výkřik. Okamžik na to z houští vystoupil Myron a táhl za sebou zkrvavený meč. Byl bledý a tvářil se nešťastně. Když došel k ostatním, upustil meč, klesl na kolena a rozvzlykal se.

Alric se nedokázal přestat třást, když si stíral z obličeje hlínu se slzami. Hadrian s Roycem k němu přistoupili a pomohli mu zvednout se. Stál na nejistých nohou a díval se na ně.

„Chtěli mě zabít,“ hlesl. „Chtěli mě zabít!“ vykřikl.

Prudce odstrčil Royce a Hadriana, vytasil otcův meč a zabodl ho do Trumbulova mrtvého těla. Pak zůstal stát, kymácel se, lapal po dechu a upíral zrak na mrtvolu před sebou a na otcův meč, jenž se pohupoval tam a zpět na hrotu zabodnutém do baronových zad.

Záhy k nim po silnici došli další lidé. Většinou byli od Stříbrného džbánu a nesli si nahrubo vyrobené zbraně. Někteří byli zmáčení krví, ale nikdo se nezdál vážně zraněn. Dva vedli koně, na kterých Royce, Hadrian a Alric jeli už od Wicendova brodu. Objevil se i hubený tvor v cárech a beztvarem klobouku. Měl jen tlustý klacek.

„Kolem nás neprošel ani jeden,“ hlásil Hall a přistoupil ke skupince uprostřed. „Jeden se nám snažil vyhnout, ale našel ho tady náš míšenec. Teď už chápou, proč jste ho chtěli mít s sebou. Ten mizera vidí potmě líp než sova.“

„Jak jsem vám slíbil, můžete si nechat koně a všechno na nich,“ řekl Hadrian. „Ale ta těla pohřbete ještě teď v noci, jinak vás ráno čekají potíže.“

„Je to opravdu princ?“ zeptal se jeden z mužů a zíral na Alrica.

„Vlastně se díváte na nového melengarského krále,“ upřesnil Hadrian.

Z hloučku se ozval tichý šepot, pár lidí se dokonce obtěžovalo uklonit, přestože Alric to nevnímal. Vytáhl meč z těla a teď Trumbula prohledával.

Muži se shromáždili na cestě a zkoumali získaná zvířata, zbraně a výstroj. Hall se ujal dělení lupy a snažil se, aby bylo spravedlivé.

„Dejte tomu půlelfovi koně,“ doporučil mu Royce.

„Cože?“ Hostinský se zatvářil ohromeně. „Chceš, abychom mu dali koně? To myslíš vážně? Chci říct, hodně našich lidí nemá pořádného koně.“

Drake ho přerušil: „Hele, bojovali jsme dnes společně. Zaslouží si podíl jako každý, ale nedovolím, aby si ten všivák odvedl koně.“

„Nezabíjej ho, Royci,“ ozval se rychle Hadrian.

Princ vzhlédl a viděl, jak Drake couvá, jakmile Royce udělal krok k němu. Zlodějova tvář byla strašidelně klidná, ale v očích mu doutnalo.

„Co na to řekne král?“ zeptal se honem Drake. „Totiž – je přece král, ne? Vlastně jde o jeho koně. Jeli na nich jeho vojáci. Měli bychom ho požádat, aby rozhodl... jo?“

Nastalo ticho. Alric se napřímil a pohlédl na tlupu. Cítil se bídě. Nohy měl slabé, paže ho bolely a krvácel ze šrámů na čele, na bradě a líci, navíc byl pokrytý blátem. Octl se na pokraji smrti a ještě se z té hrůzy nevzpamatoval. Všiml si, že Hadrian se přesunul k Myronovi. Mnich ještě stále plakal a Alric věděl, že on sám k tomu nemá daleko, ale také si uvědomoval, že je král. Zaťal zuby a zvedl pohled. Tucet špinavých, zkrvavených tváří mu pohled oplatilo. Stál tam před nimi a nedokázal jasně myslet. V hlavě měl pořád Trumbula. Stále v nitru cítil vztek a pokoření. Pohlédl směrem k Royceovi a Hadrianovi, pak zpátky na tlupu.

„Udělejte, co vám tito dva muži radí,“ řekl pomalu, jasně a klidně. „Jsou to královští ochránci. Každý, kdo se jim postaví na odpor, bude popraven.“ Po jeho slovech nastalo ticho. Alric se vyhoupl na koně. „Pojeďme.“

Hadrian s Roycem si vyměnili překvapené pohledy a pomohli Myronovi vstát. Mnich už ztichl a pohyboval se jako omámený. Už se nerozhlížel; místo toho se díval na vlastní dlaně, pokryté krví. Hadrian ho zvedl do sedla za sebe.

Ještě než vyrazili po silnici, zastavil Royce koně u Halla a Drakea a tiše jim řekl: „Dohlédněte, aby ten půlelf skutečně dostal svého koně a aby mu zůstal, jinak, až se vrátím, bude se mi z toho zodpovídat každý z téhle dědiny, a tentokrát to bude podle zákona.“

Čtveřice jela nějakou dobu v tichu. Nakonec Alric sykl: „Byl to můj vlastní strýc.“ Přes veškerou snahu mu zvlhly oči.

„Napadlo mě to“ poznamenal Hadrian. „Arcivévoda má po vás a Aristě k trůnu nejbliž. Ale vzhledem k příbuzenství jsem si říkal, že představuje stejně velký cíl jako

vy. Jenže on není pokrevní strýc, že? Jmenuje se Braga, ne Essendon.“

„Oženil se s matčinou sestrou.“

„Ta ještě žije?“

„Ne, před rokem umřela, mělo to něco společného s ohněm.“ Alric udeřil pěstí do hrušky sedla. „Učil mě zacházet s mečem! Jezdit na koni! Je to můj strýc! A teď mě chce zabít.“

Dlouho nikdo nic neříkal, potom se Hadrian zeptal: „Kam vlastně jedeme?“

Alric zatřepal hlavou, jako by se probudil ze sna. „Cože? Aha. Míříme na Drondilská Pole, hrad hraběte Pickeringa. Je to... byl... jedním ze šlechticů, jimž otec nejvíc důvěřoval, skalní rojalista a nejmocnější vojenský vůdce v království. Pokud je ještě stále loajální, seberu tam vojsko a do týdne vytáhnou na Medford. A Maribor pomáhej člověku, třeba i strýci, který by se mě pokusil zastavit!“

„Tohle jsi chtěla vidět?“ zeptal se arcivévoda Aristy a zvedl dýku. Držel ji tak, že mohla přečíst jméno Percy Braga jasně napsané královou krví na čepeli. „Zdá se, že ses od Esrahaddona opravdu pár věcí naučila. Ovšem tohle nic nedokazuje. Rozhodně jsem tvého otce neprobodl. Nebyl jsem ani nikde blízko kaple, když byl zabit.“

„Ale přesto jsi to udělal. Nařídils to. Možná jsi mu nezabodl nůž do těla, ale přesto jsi vrahem mého otce.“ Arista si utřela z očí slzy. „Věřil ti. My všichni jsme ti věřili. Byl jsi členem naší rodiny!“

„Na světě jsou důležitější věci než rodina, má milá – tajemství, strašlivá tajemství, jež musí zůstat skryta za každou cenu. I když tomu stěží uvěříš, skutečně mi záleží na tobě, na tvém bratrovi a tvém...“

„Neodvažuj se to vyslovit!“ křikla na něj. „Zavraždil jsi mého otce!“

„Bylo to nezbytné. Kdybys jen věděla. Kdybys jen tušila, co vše je v sázce.“

„Esrahaddon mi všechno prozradil.“

„Esrahaddon ti řekl jen to, co se mu hodilo. Myslíš snad, že ten starý čaroděj je tvým přítelem? Využil tě, právě tak, jako se pokoušel využít nás, právě tak, jak vždycky využíval všechny. To kvůli němu musel zemřít tvůj otec a zemře i Alric.“

„A já?“

„Tři neobvyklá úmrtí působí poněkud podezřele. Jedna vražda projde, Alricovo zmizení je vlastně velmi užitečné. Mám dojem, že ho smrt potká v nějakém klidném, odlehlém koutě království, daleko odtud. Ale kdyby našli zavražděnou tebe, nu, to by se už vysvětlovalo obtížněji. Ovšem ty, má drahá, tys mi můj úkol neobyčejně usnadnila. Snadno přesvědčím ostatní, žes najala ty dva zloděje, aby zabili tvého otce a bratra. Už jsem zasel semínka podezření, že něco není v pořádku. Té noci, kdy byl král zabit, jsem nařídil Wylinovi a celé hradní posádce pohotovost. Když se ti nepodařila dvojítá

vražda, pokusila ses věci napravit a osvobodilas vrahy. Máme několik svědků, kteří potvrdí, žes té noci podnikla jistá opatření. Mělas být chytřejší a poslat služebnou, kterou bys pak otrávila. Alrica najdou mrtvého a tebe obviní z obou vražd. Původně jsem měl v úmyslu postavit tě před soud, až najdou princovo tělo, ale teď...“ Pohlédl na dýku a své jméno, třpytící se na lesklé čepeli, „... teď budu muset své načasování poněkud změnit. Oznámím tvé uvěznění okamžitě a svolám šlechtu ke dvoru. Všichni uslyší o tvé zradě a tvých zločinech. Všichni uvidí, jak z tebe vzdělání a čarodějnictví učinilo vraždící zrůdu, lačnou moci.“

„To si nedovolíš! Když mě postavíš před soud, povím všem pravdu!“

„To bude obtížné, protože ti v zájmu bezpečí šlechticů po celou dobu ponechám roubík v ústech, abys na nás nemohla seslat nějaká kouzla. Mohl bych ti dát vyříznout jazyk, ale to by vypadalo podezřele, jelikož jsem ještě nesvolal soud.“

Braga se znovu rozhlédl po pokoji a pokývl. „Mýlil jsem se. Přece jen sis vybrala svůj příbytek dobře. Kdysi jsem s tou věží měl jiné plány, ale teď si myslím, že tě tu nechám zavřít až do soudu. A vzhledem k tomu, kolik času jsi tu trávila o samotě a provozovala své řemeslo, myslím, že si nikdo ničeho nevšimne.“

Vyšel ven a dýku vzal s sebou. Když odcházel, spatřila princezna přede dveřmi vousatého trpaslíka s kladivem v ruce. Dveře se zavřely, uslyšela rány a věděla, že je tu zavřená.

ČÁST SEDMÁ

DRONDILSKÁ POLE

Čtveřice pokračovala v jízdě po větší část noci. Zastavili, až když se Myron svalil z koně, protože za Hadrianem usnul. Nechali koně osedlané a krátce se prospali v malém houští. Brzy už byli zase na cestě a projížděli sadem. Každý si utrhl jedno či dvě jablka a snědli je za jízdy. Dokud nevyšlo slunce, moc toho kolem sebe neviděli. Potom se začali objevovat venkované. Starší muž řídil povoz tažený voly, naložený mlékem a sýrem. O kousek dál potkali mladou dívku s košíkem vajec. Myron se na ni upřeně zahleděl a dívka mu věnovala nesmělý úsměv.

„Nesmíš tak zírat, Myrone,“ napomenul ho Hadrian. „Lidé by si mohli pomyslet, že se k něčemu chystáš.“

„Jsou ještě krásnější než koně.“ Mnich se ohlédl přes rameno, když dívku předjeli.

Hadrian se zasmál. „Ano, to jsou, ale neříkal bych jim to.“

Před nimi se zvedal kopec a na jeho vrcholu se tyčil hrad. Stavba se vůbec nepodobala Essendonskému hradu; tohle byla na pohled spíš pevnost než sídlo šlechtice.

„To jsou Drondilská Pole,“ ukázal Alric. Princ od těžké zkoušky uplynulé noci sotva promluvil. Nestěžoval si na dlouhou jízdu ani na studený noční vzduch. Jel mlčky, oči upřené na stezku před sebou. Jakmile se přiblížili na dohled hradu, ozval se s nádechem hrdosti a vřelosti v hlase. „Je to nejstarší a nejmohutnější pevnost Melengarů. Postavili ji z masivních žulových kusů ve tvaru pětiúhelníku, takže nelze najít slepou stěnu, kterou by bylo možno zlézt.“

Kdysi to býval domov Brodica Essendona, jenž si ve zmatcích občanské války po pádu císařství tyto země podrobil a stal se jejich vládcem. Jeho syn, Tolin Velký, zakončil dílo, které jeho otec započal. Porazil vojsko Lothomada Lysého a prohlásil se prvním králem Melengarů. To byla poslední bitva vleklé války, jež naše království vydělila z politického chaosu postimperiální éry.

Tu bitvu vybojovali právě tady, v těchto polích nalevo od kopce. Pole náležela farmáři jménem Drondil a později se tomu místu začalo říkat Drondilská Pole; tak to aspoň tvrdí pověst.

Na tomto místě také Tolin, příslušníci jeho klanu a jeho spojenci sepsali Drondilskou listinu, dělicí Melengar na sedm provincií. Věrné spojence odměnil tituly hrabat a každému věnoval kus půdy. Jakmile byl patřičně korunován, Tolin usoudil, že není správné, aby žil v takové ponuré pevnosti. Vystavěl v Medfordu Essendonský hrad, a než se tam odstěhoval, svěřil Galilin, nejrozlehlejší a nejbohatší z provincií, nejoddanějšímu generálovi Seadricu Pickilerinonovi. Krátce na to se správy provincie ujal Seadricův syn, protože jeho otec zemřel na horečku. Později si zkrátil jméno na

Pickering.

Essendonové a Pickeringové si byli vždycky blízcí. Často jsme tu trávili zimní i letní svátky. Sice mezi námi není žádné pokrevní spojení, ale jako bychom byli příbuzní. Vyrůstal jsem se syny hraběte Pickeringa, jako by byli moji bratři. Samozřejmě že ostatní šlechtě to nejde pod nos, obzvlášť to vadí těm, kdo jsou s námi skutečně spřízněni. Z jejich závisti ale nikdy nic nebylo, a vpravdě nikdo by si netroufl vyzvat kohokoli z Pickeringů. Jejich rod proslul obratností v zacházení s meči.“

„S touto drobností jsme dobře obeznámeni,“ zamumlal Hadrian, ale to principi nezabránilo pokračovat:

„Podle pověsti se Seadric naučil dávné umění Tek'chin od posledního žijícího příslušníka rytířského řádu z Fauldu, bratrstva založeného po pádu impéria, jež se snažilo zachovat alespoň část dovedností legendárních Teshlorových rytířů. Teshlor, největší bojovník, jaký kdy žil, kdysi chránil císaře sám. Jako všechno ostatní, i tihle rytíři po zániku říše zmizeli. To, co se Seadric naučil od onoho člena Fauldských rytířů, byl jen zlomek Teshlorovy techniky, ale tyto znalosti se pak předávaly v jejich rodu z otce na syna a jejich tajemství dává Pickeringům až nepřírozenou výhodu v boji.

Původně tato hora nevypadala tak jako dnes.“ Alric gestem obkroužil stromy na svahu, jejichž porost sahal až k hradním zdem. „Svahy byly holé, stromy vysekané, aby nemohly poskytnout případným útočníkům úkryt. Tenhle sad Pickeringové vysadili až před pár generacemi. Ty růžové keře a azalky jakbysmet. Drondilská Pole už nezažila válku pět staletí. Myslím, že zdejší páni na troše ovoce, stínu a květin neviděli nic špatného. Velká pevnost Seadrica Pickilerinona,“ povzdechl si Alric, „a teď je z ní venkovská usedlost.“

„Vy tam, zastavte!“ nařídil jim obtloustlý strážce brány, když se přiblížili. V jedné ruce držel kus pečiva, ve druhé pintu mléka. Zbraň si odložil vedle sebe. „Kam si myslíte, že jdete? Vjedete si sem jako domů...“

Alric si stáhl kápi a strážce upustil pečivo i mléko. „Já... omlouvám se, Vaše Výsosti!“ Zakopl, pak se rychle postavil do pozoru. „Neměl jsem potuchy, že dnes přijedete. Nikdo mi nic neřekl.“ Otřel si ruce a střepal drobečky ze stejnokroje. „Dostaví se i další členové královské rodiny?“

Alric si ho nevšímal, pokračoval dál branou a přes dřevěný most do hradu. Ostatní ho beze slova následovali a ohromený strážný za nimi jen zíral.

Podobně jako nejbližší okolí, ani vnitřní nádvoří příliš nepřipomínalo pevnost. Tvořila ho přívětivá zahrada s úhledně přistřiženými keři a tu a tam nějakým menším, pečlivě prořezaným stromkem. Po stranách vstupu do hradní budovy visely barevné zlaté a zelené prapory a vlnily se v ranním větru. Tráva vypadala upraveně, i když teď, před zimním spánkem, už z větší části zežloutla. Pod zelenou plátěnou stříškou byly umístěny vozy a káry, většinou s prázdnými objemnými koši, které pravděpodobně sloužily ke sbírání ovoce. Na dně jednoho košíku se ještě válelo pár jablek. Vedle chléva, kde už krávy volaly po ranním dojení, stála stáj. U studny z neopracovaného

kamene hryzal kost chundelatý černobílý pes, rodinka bílých kachen si poklidně vykračovala v dokonalé řadě a spokojeně kvákala. Hradní čeleď už pobíhala kolem a ujímal se svých ranních povinností, nosila vodu, štípala dříví, starala se o dobytek a co chvíli div nezakopávala o pochodující kachny.

Nedaleko přístřešku kováře, kde svalnatý chlapík bušil kladivem do žhavého kusu kovu, cvičili na volném prostranství dva mladíci s meči. Oba měli helmy a malé štíty. Třetí seděl zády ke schodům s břidlicovou tabulkou a kusem křídý a zapisoval skóre zápasu. „Zvedni ten štít výš, Fanene!“ zavolal vyšší z mladíků.

„A co moje nohy?“

„Po nohách ti nepůjdu. Nechci spustit meč níž, to bych ti poskytl výhodu. Ty ale musíš držet štít výš, abys odrazil úder dolů. Tam jsi zranitelný. Když tě udeřím plnou silou a ty nebudeš připraven, srazím tě na kolena. K čemu ti pak budou nohy?“

„Já bych ho poslechl, Fanene,“ zavolal Alric na chlapce. „Mauvin je osel, ale krýt se umí.“

„Alricu!“ Vyšší mladík odhodil helmu a běžel obejmout prince, jenž už sesedal z koně. Při zvuku Alricova jména pár sluhů na nádvoří překvapeně vzhledlo.

Mauvin byl přibližně v Alricově věku, ale vyšší a o hodně širší v ramenou. Měl hřívu rozčuchaných tmavých vlasů a oslnivě bílé zuby, které mu teď v širokém úsměvu zářily v tváři.

„Co tu děláš, a u Mara, proč jsi takhle oblečený? Vypadáš hrozně. Jel jsi celou noc? A tvůj obličej – spadl jsi?“

„Nesu pár špatných zpráv. Musím ihned mluvit s vaším otcem.“

„Nevím, jestli už je vzhůru, a když ho vzbudíš takhle brzy, bývá hrozně mrzutý.“

„Tohle nepočká.“

Mauvin zíral na prince a jeho úsměv pohasl. „Tohle není žádná běžná návštěva?“

„Ne, i když bych si přál, aby byla.“

Mauvin se obrátil k mladšímu bratrovi. „Deneku, běž vzbudit otce.“

Chlapec s tabulkou zavrtěl hlavou. „Nechci být ten, co to schytá.“

Mauvin k němu napřáhl ruku. „Běž, a okamžitě!“ zařval, až mladší hoch vyděšeně vyskočil a rozběhl se k budově.

„Co je? Co se stalo?“ Fanen odložil přilbu a štít na trávu a šel Alrica také obejmout.

„Nedonesly se k vám v posledních dnech novinky z Medfordu?“

„Nic, o čem bych věděl,“ odpověděl Mauvin a na tváři mu bylo znát znepokojení.

„Žádní jezdcí? Žádné zprávy ode dvora?“ vyptával se Alric.

„Ne, Alricu. Co má být?“

„Otec je mrtev. Byl zavražděn v hradu zrádcem.“

„Cože?!“ Mauvin o krok ustoupil. Byla to spíš zděšená reakce než otázka.

„To není možné!“ zvolal Fanen. „Král Amrath je mrtvý? Kdy se to stalo?“

„Popravdě řečeno, už ani nevím, jak je to dlouho. Dny, které následovaly po jeho smrti, byly hrozně zmatené a já ztratil pojem o čase. Jestli sem ta zpráva ještě

nedorazila, tak asi uběhlo jen pár dní.“

Všichni přítomní přerušili práci, stáli kolem a pozorně naslouchali. Ustalo i vytrvalé bušení kovářova kladiva a jediným zvukem na nádvoří bylo vzdálené bučení krav a kachní kvákání.

„Co se to tu děje?“ Hrabě Pickering vyšel z hradní budovy a stínil si rukou oči před ostrým ranním sluncem. „Chlapec přiběhl celý zadýchaný a vykládal, že je to naléhavé...“

Hrabě byl štíhlý muž středních let s dlouhým zahnutým nosem a úpravnou, předčasně zešedivělou bradkou. Přes noční košili měl přehozený nachovo-zlatý plášť. Jeho žena Belinda se držela za něj, přidržovala si roucho a neklidně vyhlížela na nádvoří. Hadrian využil Pickeringova oslnění a upřel na ni pozorný pohled. Byla opravdu tak krásná, jak tvrdila pověst, o několik let mladší než její manžel, s útlou, nádhernou postavou a dlouhými zlatými vlasy, jež se jí právě teď rozlévaly po ramenou způsobem, jaký by si nikdy nedovolila předvést na veřejnosti. Teď už Hadrian chápal, proč ji hrabě tak žárlivě střeží.

„No tohle,“ vyhrkl Myron, který se v sedle posunul, aby lépe viděl. „Když se na ni podívám, zapomínám na koně.“

Hadrian sesedl a pomohl Myronovi dolů. „Mám na to stejný názor, příteli, ale věř mi, že na tuto ženu bys opravdu neměl takhle zírat.“

„Alricu?“ vyhrkl hrabě. „Co tady pro všechno na světě děláš v tuhle hodinu?“

„Otče, král Amrath byl zavražděn,“ odpověděl mu rozechvělým hlasem Mauvin.

Pickeringovu tvář zalilo ohromení. Pomalu svěsil ruku a upřel zrak přímo na prince. „Je to pravda?“

Alric vážně přikývl. „Před několika dny. Zrádce ho bodl do zad při modlitbě.“

„Zrádce? Kdo to byl?“

„Můj strýc, arcivévoda a lord kancléř – Percy Braga.“

Ⅴ

Royce, Hadrian a Myron šli po čichu do kuchyně; Alric je opustil a uchýlil se s hrabětem Pickeringem do soukromí. V kuchyni potkali Ellu, bělovlasou kuchařku, která jim s radostí připravila vydatnou snídani, jen aby se jako první dozvěděla příslušné klepy. Jídlo na Drondilských Polích bylo nesrovnatelně lepší než to u Stříbrného džbánu. Ella jim postupně nosila další a další vejce, měkké pečivo, čerstvé máslo, plátky masa, slaninu, buchty, pepřené brambory a omáčku, a k tomu jablečný mošt a jablečný koláč s javorovým sirupem.

Najedli se v kuchyni v poměrném klidu. Hadrian zopakoval jen o málo víc, než už předtím prozradil Alric na nádvoří, navíc se ještě zmínil, že Myron prožil celý život v odloučení kláštera. Ellu to zjevně ohromilo a začala mnicha nemilosrdně vyslýchat.

„Takže tys nikdy předtím neviděl ženu, zlato?“ vyptávala se Myrona, který právě dojídal koláč. Jedl s náramnou chutí a pusou měl od jablek.

„Jste první, se kterou jsem promluvil,“ odvětil Myron, jako by na to byl hrdý.

„No teda,“ Ella se zapýřila. „Jaká čest pro mě. Už celá léta jsem nebyla něčí první.“ Zasmála se, ale Myron na ni hleděl nechápavě.

„Máte krásný domov,“ řekl jí. „Vypadá velmi... bytelně.“

Znovu se zasmála. „Mně to tu nepatří, chlapče, jen tu pracuju. Jako všechny hezké domy i tenhle náleží šlechticům. My obyčejní lidé žijeme v malých domech a chatrčích a pereme se o to, co oni odhodí. Jsme tak trochu jako psi, víš? Já si teda nestěžuju. Pickeringové nejsou špatní. Nejsou tak nafoukaní jako někteří šlechtici, co si myslí, že slunce vychází a zapadá jenom kvůli nim. Hrabě ani nemá komorníka. Nedovolí, aby mu někdo pomáhal s oblékáním. Dokonce jsem ho viděla, jak si sám nese vodu, a ne jen jednou. Je v tomhle úplně praštěný. A jeho kluci jsou po něm. Poznává se to už podle toho, že si sami sedlají koně. A Fanen, toho jsem jednou zahlédla, jak se ohání kovářským kladivem. Přiměl Verna, aby mu ukázal, jak si má opravit meč. Tak se vás ptám, kolik šlechticů vidíte, jak se snaží naučit práci kováře? Chtěl by někdo ještě sklenici moštu?“

Všichni zavrtěli hlavou a postupně zazívali.

„Ovšem Lenare, ta se vyvedla po matce. To je vám teda dvojka. Obě krásné jako růžičky a taky tak sladce voní, ale mají své trny. Ta jejich vznětlivá povaha, to je někdy až hrůza. A dcera je horší než matka. Vždycky cvičila s bratry a Fanena pokaždé úplně vyřídila, ale pak zjistila, že je dáma a že dámy takové věci nedělají.“

Myronovi se zavřely oči, hlava mu klesla a najednou se s ním překotila židle a mnich se z ní skulil. Leknutím se probudil a vyhrabal se na kolena. „Ach, strašně se omlouvám, nechtěl jsem...“

Ella se tak smála, že ani nemohla odpovědět, jen na něj mávla. „Měli jste dlouhou noc, zlato,“ podařilo se jí konečně vyslovit. „Pojď, usadím tě, než tě ta židle zase shodí.“

Myron svěsil hlavu a tiše řekl: „A přesně takové potíže mám s koňmi.“

U snídaně Alric vyprávěl Pickeringům svůj příběh. Jakmile skončil, hrabě vyhnal syny ven, přivolal své velitele a nařídil jim plnou mobilizaci Galilinu. Zatímco Pickering vydával rozkazy, Alric opustil velkou síň a potloukal se po hradu. Poprvé od otcovy smrti se octl o samotě. Přihodilo se toho tolik, že až dosud neměl vůbec čas se zamyslet. Připadal si, jako by ho zachytil mocný říční proud; právě tak ho vlekly a postrkovaly události, jež se kolem něj odvíjely. Teď nastal čas vzít osud do vlastních rukou.

V chodbách potkával jen málo lidí. Kromě nějakého brnění nebo malby na stěně ho tu nemělo co rozptylovat. Drondilská Pole byl menší hrad než Essendon, ale zdál se rozlehlejší díky svému horizontálnímu uspořádání – zabíral téměř celý vrcholek kopce. Zatímco hrad Essendon měl několik věží a komnaty s vysokými stropy a vypínal se do výše mnoha pater, Drondilská Pole měla v nejvyšším místě jen čtyři podlaží. U každé pevnosti záleží na tom, jak je ohnivzdorná, takže střecha byla z kamene, nikoli ze dřeva, a stavba tudíž vyžadovala mohutné stěny, jež by unesly její váhu. Protože okna byla malá a hluboká, pronikalo dovnitř málo světla a vnitřek hradu se podobal jeskyni.

Vzpomínal, jak jako kluk běhal po těchto chodbách a honil Mauvina a Fanena. Sváděli spolu bitvy, v nichž Pickeringové vždycky zvítězili. Pokaždé jim pak připomněl, že on bude jednou králem. Ve věku dvanácti let mu připadalo báječné dobírat si kamaráda, který ho právě v něčem překonal: „Jistě, ale já budu králem. Budeš se mi muset klanět a dělat, co ti řeknu.“ Nikdy ho nenapadlo, že jeho otec bude muset zemřít, aby se on mohl stát králem. Ani netušil, co to obnáší být králem.

Ted' tedy jsem král.

Vždycky mu připadalo, že ta vyhlídka leží někde daleko před ním, ve vzdálené budoucnosti. Jeho otec byl silný muž, ne o mnoho starší než Pickering. Alric se mohl těšit na spoustu let, která stráví jako princ této říše. Ještě před pár měsíci si s Mauvinem na letní slavnosti dělali plány, jak vyrazí na celoroční pouť po všech koutech Apeladornu. Chystali se navštívit Delgos, Calis, Trent, dokonce měli v úmyslu pátrat po slavných troskách Percepliquisu. Objevit a prozkoumat dávné hlavní město Novronské říše byl jejich dětský sen. Toužili po dobrodružství a hledání pokladů ztraceného města. Mauvin choval naději, že najde zbytky umění Teshlorových rytířů, Alric chtěl najít starou Novronovu korunu. Když o tom výletu mluvili před otcí, žádný z nich se nezmínil o Percepliquisu. Dobře věděli, že takovou cestu by jim nedovolili. Procházet se po slavných síních Percepliquisu pravděpodobně patřilo k chlapeckým snům každého mladíka z Apeladornu. Ovšem Alricovo dětství i dospívání už skončilo.

Ted' jsem král.

Snění o nekonečných dnech lehkomyšlných dobrodružství, průzkumu pohraničí a pití mizerného piva, spaní pod širým nebem a milování s bezejmennými ženami, to vše teď odvál vítr, rozfoukal to jako kouř. Místo toho nastoupily představy kamenných místností plných starých mužů s rozzlobenými tvářemi. Dosud jen příležitostně přihlížel zasedáním královského dvora, poslouchal, jak se církev a šlechta dožadují nižších daní a více půdy. Jeden hrabě se dokonce domáhal popravy jistého vévody a správy jeho pozemků kvůli ztrátě cenné krávy. Alricův otec seděl – podle jeho názoru – v netečném zoufalství a poslouchal, jak dvorní sekretář předčítá petice a stížnosti, které musel jako vládce rozhodnout. Jako dítě si myslel, že být králem znamená, že si může dělat, co se mu líbí. Ale během let postupně začal chápat, co to znamená doopravdy: ústupky a usmiřování. Král nemohl vládnout bez podpory své šlechty, a šlechtici nebyli nikdy spokojeni. Vždycky něco chtěli a očekávali, že jim to král poskytne.

Ted' jsem tedy král.

Pro Alrica to teď představovalo něco jako být odsouzen do vězení. Zbytek života stráví službou svým lidem, svým šlechticům a své rodině, právě tak jako otec. Uvažoval, jestli se Amrath také tak cítil, když zemřel jeho otec. Nikdy dřív o tom nepřemýšlel. Pomyslet na Amratha jako na člověka a na jeho sny, jichž se musel vzdát, to bylo Alricovi až dosud zcela cizí. Zajímalo by ho, jestli byl otec šťastný. Když na něj teď vzpomínal, viděl před sebou jeho hustý rozčuchaný vous a jasné, usměvavé oči. Jeho otec se usmíval často. Alric by rád věděl, jestli se mu tolik líbilo být králem, nebo jestli mu chvíle strávené se synem dávaly tak potřebný odpočinek od státních záležitostí. Nenadále pocítil silnou touhu ještě jednou se s otcem setkat. Přál si, aby si býval udělal čas sednout a promluvit si s ním jako muž s mužem, požádat ho o radu a vedení jako přípravu na tento den. Připadal si naprosto osamocen a nebyl si jist, jestli dokáže dostat úkolům, které má před sebou. Víc než cokoli jiného si přál, aby mohl ode všeho utéct.

Ⅴ

Hadriana vzbudilo ostré řinčení kovu. Po snídani od Elly se chvíli toulal po nádvoří. Zřetelně se ochlazovalo, ale našel si měkký trávník, na který svítilo slunce, aby se trochu prospal. Připadalo mu, že jen na okamžik zamhouřil oči, ale když je otevřel, bylo už hodně po poledni. Pickeringovi chlapi už zase cvičili s meči.

„Tak pojď, zaútoč na mě, Fanene,“ přikázal Mauvin hlasem ztlumeným přílbou.

„Proč? Beztak mě zase porazíš!“

„Musíš se učit.“

„To teda nevím proč!“ bránil se Fanen. „Nechci přece vstoupit do armády nebo trávit život na turnajích. Jsem druhý syn. Skončím v nějakém klášteře, kde budu leda tak přerovnávat knihy.“

„Druhorození nechodí do kláštera, to dělají třetí synové.“ Mauvin zvedl hlavu a zazubil se na Deneka. „Druhý syn je záložník. Musíš být vycvičen a připraven pro případ, že bych zemřel na nějakou vzácnou nemoc. A jestli neumřu, budeš putovat po světě jako potulný rytíř a starat se sám o sebe. To znamená, že se musíš živit jako žoldnér nebo jezdit po turnajích. Nebo když budeš mít štěstí, uchytíš se jako šerif nebo velitel stráže u nějakého hraběte či vévody. V dnešní době je to skoro stejně výhodné jako mít titul a k tomu půdu. Ovšem žádné z těch zaměstnání nezískáš ani jako žoldnér či šermíř dlouho neobstojíš, když nebudeš umět bojovat. Tak pojď, zaútoč na mě, a tentokrát hezky otočka, krok, výpad.“

Hadrian přešel k bojujícím chlapcům, sedl si na trávu vedle Deneka a přihlížel. Denek, jemuž bylo teprve dvanáct, na něj zvědavě zašilhal. „Kdo jste?“

„Jmenuju se Hadrian,“ představil se a natáhl ruku. Chlapec ji stiskl, silněji, než bylo

potřeba. „Ty jsi Denek, vid’? Třetí syn Pickeringových? Možná by sis mohl promluvit s mým přítelem Myronem, když jsi tedy určen pro klášter.“

„Nejsem!“ vykřikl chlapec. „Totiž, nepůjdu do žádného kláštera! Umím bojovat stejně jako Fanen.“

„To by mě ani nepřekvapilo,“ poznamenal Hadrian. „Fanen je neohrabaný a nemá smysl pro rovnováhu. Asi se ani moc nezlepší, protože ho učí Mauvin, a ten dává přednost pravé ruce a pokaždé se zhoupne dozadu na levé noze.“

Denek se na Hadriana uculil a obrátil se k bratrům. „Hadrian povídá, že se bijete jako holky!“

„Co že povídal?“ Mauvin odrazil Fanenův nevalný útok.

„Ale nic,“ zapíral chvatně Hadrian a vrhl hněvivý pohled na Deneka, jenž se dál vesele zubil. „To ti teda děkuju,“ sykl na chlapce.

„Takže myslíš, že bys mě v souboji porazil?“ zeptal se Mauvin.

„Ne, o to nejde, jen jsem... vysvětloval, že podle mě Denek nepatří do kláštera.“

„Protože se bijeme jako holky,“ doplnil Fanen.

„Ne, ne, nic takového.“

„Dej mu svůj meč,“ vybídl Mauvin Fanena.

Fanen hodil meč směrem k Hadrianovi. Zbraň se zabořila do drnu asi stopu od jeho nohou. Jílec se kymácel tam a zpátky, jako když se kůň houpe v běhu.

„Ty jsi jeden z těch zlodějů, o kterých nám Alric vyprávěl, že?“ Mauvin švihl mečem do vzduchu se zručností, kterou při hře s bratrem nepředvedl. „Přes všechna ta dobrodružství, co jste prožili, si nevzpomínám, že by se Alric zmínil o nějaké tvé mimořádné obratnosti s mečem.“

„No, možná na to zapomněl,“ odvětil žertem Hadrian.

„Znáš legendu, co se vypráví o pickeringových šermířích?“

„O vaší rodině je známo, že se v ní dědí zručnost v zacházení s meči.“

„Takže jsi to přece jen slyšel? Můj otec je druhý nejlepší šermíř v Avrynu.“

„Je nejlepší!“ vyštěkl Denek. „Býval by arcivévodu porazil, kdyby měl svůj meč, jenomže musel bojovat s náhradním, a ten byl moc těžký a nešikovný do ruky.“

„Deneku, kolikrát ti mám vysvětlovat, že pokud jde o tvou pověst, tak když prohraješ v souboji, výmluvy nepomůžou. Arcivévoda v tom utkání zvítězil. S tou skutečností se musíš vyrovnat,“ pokáral ho Mauvin. Pak se obrátil zpátky k Hadrianovi. „Když už mluvíme o soubojích, měl bys zvednout ten meč a já ti předvedu Tek’chin.“

Hadrian uchopil meč a vstoupil do vyšlapaného kruhu, kde chlapci cvičili. Provedl klamný výpad, který Mauvin snadno odrazil.

„Zkus to znovu,“ pobídl ho Mauvin.

Hadrian zkusil trochu složitější útok. Rozmáchl se doprava, následovala otočka doleva a úder směrem vzhůru mířící na stehno. Mauvin se pohyboval s naprostou precizností. Předvídal klamný úder a znovu jeho čepel odrazil.

„Biješ se jako pouliční rváč,“ ocenil ho Mauvin.

„Protože přesně to také je,“ ujistil ho Royce, který se k nim přiblížil od hradní budovy. „Velký, tupý pouliční grázl. Jednou jsem viděl, jak ho nějaká stařena omráčila máselnicí.“ Pak oslovil Hadriana. „Do čeho ses to zase dostal? Vypadá to, že ti to ten kluk nandá.“

Mauvin strnul a hněvivě se na Royce zamračil. „Připomínám ti, že jsem syn hraběte, takže mě budeš oslovovat *lorde* nebo aspoň *pane*, ale rozhodně mi neříkej *kluk*.“

„Dávej si pozor, Royci, nebo se příště pustí do tebe,“ poznamenal Hadrian a kroužil kolem soupeře, hledaje mezeru v jeho obraně. Zkusil další útok, ale i ten byl odražen.

Mauvin rychle vyrazil proti němu. Jílce jejich zbraní se srazily, chlapec natáhl nohu za protivníka a shodil ho na zem.

„Jsi na mě moc dobrý,“ připustil Hadrian, když mu Mauvin podal ruku, aby mu pomohl na nohy.

„Zkus to ještě!“ křikl Royce.

Hadrian na něj podrážděně koukl a vtom si všiml mladé ženy, jež právě vyšla na nádvoří. Byla to Lenare, oblečená v dlouhých šatech z měkké zlatavé látky, která měla téměř stejný odstín jako její vlasy. Byla právě tak krásná jako její matka. Přistoupila ke skupince.

„Kdo je to?“ ukázala na Hadriana.

„Hadrian Blackwater,“ uklonil se.

„Nu, pane Blackwatere, zdá se, že vás můj bratr porazil.“

„Už to tak vypadá,“ přisvědčil Hadrian a dál se oprašoval.

„Za to se nemusíte stydět. Můj bratr je skvělý šermíř – vlastně až příliš. Má ošklivý sklon odhánět mi všechny případné ctitele.“

„S těmihle se nezahazuj, Lenare,“ řekl Mauvin.

„Zkus to ještě,“ opakoval Royce a v jeho hlase zřetelně zazníval potměšilý tón.

„Odvetu?“ zeptal se zdvořile Mauvin a uklonil se.

„Ano, prosím pěkně!“ povzbuzovala ho Lenare a potěšeně tleskala. „Nebojte se, nezabije vás. Otec nemá rád, když někomu skutečně ublíží.“

Hadrian věnoval Royceovi zlomyslný úšklebek a obrátil se k Mauvinovi. Tentokrát se ani nepokusil o obranu. Stál zcela klidně a meč držel nízko.

„Aspoň si stoupni do střežku, ty moulo,“ radil mu Mauvin. „Aspoň se pokus!“

Hadrian pomalu zvedl meč, víc jako odpověď na Mauvinův požadavek než k obraně. Mauvin zahájil rychlým kmitnutím čepele, jež mělo protivníka vychýlit z rovnováhy. Pak se kolem většího muže otočil a pokusil se mu znovu podrazit nohy. Hadrian ovšem také provedl otočku, švihl nohou, zasáhl Mauvina zezadu do kolen a srazil ho na zem.

Mauvin na něj teď hleděl zvědavěji, když mu Hadrian pomáhal vstát. „Náš pouliční rváč má v zásobě pár překvapení,“ zamumlal s úsměvem.

Napodruhé Mauvin zaútočil rychlým sledem švihů, z nichž žádný nezasáhl nic než vzduch, jak Hadrian uhýbal. Mauvin se změnil v rozmazanou šmouhu, jeho čepel se pohybovala rychleji, než oko stačilo zachytit. Teď už řinčela ocel, Hadrian každý úder

zachytil vlastní čepelí a vykryl.

„Mauvine, opatrně!“ zvolala Lenare.

Boj se překotně měnil z přátelského cvičení ve vážnou bitvu. Údery byly rychlejší, tvrdší a víc na tělo. Pronikavé řinčení čepelí se odráželo od hradních zdí. Vrčení a kletby bojujících zněly drsněji. Souboj už probíhal nějakou dobu, protivníci bojovali z bezprostřední blízkosti. Náhle Mauvin provedl skvělý manévr. Předstíral úder zleva, švihl mečem doprava, sám následoval směr úderu a provedl úplnou otočku, čímž si odkryl záda. Hadrian zareagoval, jak se přímo nabízelo, ale Mauvin zázračně zachytil jeho čepel, aniž by ji viděl. Pak se znovu otočil a zaútočil na Hadrianův nechráněný bok. Ovšem než mohl ránu dokončit, Hadrian skočil až k němu a Mauvinův meč prosvístěl vzduchem za jeho zády. Hadrian zachytil jeho paži s mečem pod svou a zvedl vlastní meč k chlapcovu hrdlu. Od Mauvinových sourozenců se ozval hlasitý vzdech. Royce se jen zlověstně pochechtával.

„Když je Vishinova vlna provedena správně, a já ji provedl správně, není proti ní obrana!“

Hadrian pokrčil rameny. „Tak teď už je.“ Hodil meč zpátky Fanenovi. Zbraň přistála hrotem napřed chlapci mezi nohama. Tentokrát se ale zanořila do hlíny ostřím, takže se jílec ani nezhoupl.

Denek se otočil a s pohledem upřeným na Hadriana a výrazem obdivu ve tváři poznamenal: „To teda musela být vážně hodně zlá stará dáma a pořádně velká máselnice.“

VI

„Alricu?“

Princ se zatoulal do jednoho z hradních skladů a seděl v hlubokém okně s valenou klenbou, odkud vyhlížel mezi kopce na západě. Hlas přítele ho vytrhl z hlubokého zamyšlení a teprve teď zjistil, že plakal.

„Nechtěl jsem tušit,“ řekl Mauvin, „ale otec tě hledá. Začali se sjíždět místní šlechtici. Myslím, že si přeje, abys k nim promluvil.“

„V pořádku.“ Alric si utřel tváře a ještě jednou toužebně vyhlédl oknem k zapadajícímu slunci. „Seděl jsem tu déle, než jsem myslel. Ztratil jsem pojem o čase.“

„To se tady stane lehce.“ Mauvin přešel přes místnost a vzal z bedny láhev vína. „Pamatuješ, jak jsme se sem jednou v noci proplížili a vypili jsme tři láhve?“

Alric kývl. „To mi bylo opravdu špatně.“

„Mně taky, a přece jsme den na to zvládli lov na jelena.“

„Nesměli jsme se prozradit, že jsme pili.“

„Připadalo mi, že určitě umřu, a když jsme se vrátili z lovu, vyšlo najevo, že nás Arista, Lenare a Fanen prozradili ještě v noci.“

„Pamatuju si to.“

Mauvin se na přítele pozorně zahleděl. „Bude z tebe dobrý král, Alricu. Otec by na tebe byl jistě pyšný.“

Alric chvílku nic neříkal. Zvedl láhev z bedny a potěžkal ji. „Raději půjdu. Mám teď povinnosti. Nemůžu se tady schovávat a popíjet jako kdysi.“

„Mohli bychom to udělat, kdybys o to doopravdy stál.“ Mauvin se d'ábelsky zašklíbil.

Alric se usmál a objal ho. „Jsi dobrý přítel. Je mi líto, že už se nikdy nevypravíme do Percepliquisu.“

„To nic. A kromě toho, jeden nikdy neví. Třeba se tam ještě někdy dostaneme.“

Když opouštěli sklad, Alric si oprášil ruce, které si zašpinil, když Mauvina objímal. „To už se Fanen tak zlepšil, že tě shodil do bláta?“

„Ne, to byl ten zloděj, kterého jsi přivedl s sebou, ten větší. Zachází s mečem tak, že jsem to ještě nikdy neviděl. Opravdu mimořádně.“

„Vážně? Od Pickeringa je to vskutku vysoké ocenění.“

„Obávám se, že s takovou ta pickeringovská pověst dlouho nevydrží. Otce porazil Percy Braga, a teď mě srazí na zem nějaký obyčejný rváč. Jak dlouho potrvá, než nás někdo z neohrožených šlechticů vyzve k boji o půdu a titul?“

„Kdyby toho dne tvůj otec měl vlastní meč...“ Alric se odmlčel. „Proč neměl svůj meč?“

„Někam ho založil,“ odvětil Mauvin. „Byl si jist, že ho má ve svém pokoji, ale ráno byl pryč. Později toho dne ho objevil sluha na nějakém nezvyklém místě.“

„No, se svým mečem nebo ne, já ti povídám, že tvůj otec je pořád nejlepší v celém království.“

Royce, Hadrian a Myron si i nadále užívali pohostinnosti Pickeringů při vydatném obědě a následně večeři v teplém pohodlí Elliny kuchyně. Větší část dne strávili podřimováním, doháněli zameškaný spánek z předchozích dní. Až kvečeru se začínali cítit ve své kůži.

Hadrian teď měl nový stín, protože Denek ho následoval, ať se vydal kamkoli. Po večeři chlapec všechny tři pozval, ať se jdou z jeho oblíbeného stanoviště podívat, jak se shromažďuje vojsko. Zavedl je na ohoz nad hlavní branou. Odtud viděli jak za hradby, tak na nádvoří, aniž by jim hrozilo ušlapání.

Lidé se začali sjíždět časně zvečera. Malé skupinky rytířů, baronů a statkářů, vojáků a vesničanů se trousily ke hradu a budovaly si tábory. Na nádvoří přibývalo dlouhých tyčí s prapory různých šlechtických domů, hlásajícími, že se příslušní pánové dostavili, jak jim velela jejich přísaha. Než vyšel měsíc, shromáždilo se na nádvoří osm praporů

a v táborech kolem ohňů kolem tří stovek mužů. Stany postupně zaplňovaly svahy, stály už i v sadech.

Vern spolu s pěti dalšími kováři z různých vesnic pracovali až do noci, střídali se u výhně a kovadliny, aby splnili poslední požadavky. Na nádvoří svítily všechny lampy a bylo tu rušno. Sedláři upravovali sedla a třmeny, jiní zase přilby. Šípaři vyráběli svazky šípů a skládali je jako dříví ke stěně stáje. Tesaři tvořili velké pravoúhlé štíty pro lučištníky. I řezníci a pekaři pilně pracovali na přípravě zásob uzeného masa, chleba, cibule a tuřínu.

„Ta zelená zástava s kladivem patří lordu Jerlovi,“ vykládal Denek. Venku se už zase silně ochladilo a chlapcův dech se měnil v mrazivé obláčky mlhy. „Před dvěma lety jsem na jejich statku strávil léto. Mají pozemky těsně na kraji Lanksterského lesa a strašně rádi loví. Mají tak tučet loveckých psů, nejlepších v celém království. Naučil jsem se tam střílet z luku. Určitě umíš dobře střílet z luku, že, Hadriane?“

„Říká se o mně, že občas trefím les, když stojím v poli.“

„Vsadím se, že bys porazil všechny Jerlovy syny. Má jich šest, a každý z nich si myslí, že je nejlepší střelec v celé provincii. Otec nás nikdy neučil střílet z luku. Povídal, že to není k ničemu, protože nikdy nebudeme bojovat jako řadoví vojáci. Podle něj se máme soustředit na meč. Ačkoli vlastně nevím, nač mi to bude, když mě pošlou do kláštera. A tam nebudu moct dělat vůbec nic, jen celé dny číst.“

„V takovém opatství se ve skutečnosti dá dělat mnohem víc věcí,“ vysvětloval mu Myron a přitáhl si deku kolem ramen. „Na jaře trávíme většinu času prací na zahradě a na podzim se sklízí, zavařuje a nakládá. V zimě přijde na řadu úklid a různé zašívání a spravování. Pochopitelně nejvíc času zaberou modlitby, buď společné v kapli nebo tiché v cele. Potom...“

„Myslím, že bych se radši stal vojákem,“ vzdychl Denek a zatvářil se kysele. „Nebo bych se mohl přidat k vám dvěma a stát se zlodějem! Určitě je to hrozně vzrušující, jezdit po světě a plnit nebezpečné úkoly v zájmu krále a vlasti.“

„Takhle by sis to představoval?“ zamumlal tiše Hadrian.

Pod nimi chvátal k přední bráně osamělý jezdec.

„Není to prapor Essendonů?“ ukázal Royce na prapor se sokolem, který jezdec nesl.

„No jo,“ vyhrkl překvapeně Denek, „to je královská standarta. Je to posel z Medfordu.“

Vyměnili si zmatené pohledy, když posel vjel do hradu a nevynořil se. Dál si povídali s Myronem, který se marně snažil přesvědčit Deneka, že život v klášteře není vůbec tak zlý, když vtom k nim po látce přiběhl Fanen.

„Tady jste!“ zakřičel na ně. „Otec obrátil půlku hradu vzhůru nohama, jak vás hledal.“

„Nás?“ zeptal se Hadrian.

„Ano,“ přikývl Fanen. „Chce vás dva zloděje ve svých komnatách, hned teď.“

„Neukradls tady nějaké stříbro, že ne, Royci?“ otočil se Hadrian k druhovi.

„Vsadil bych se, že to má spíš něco společného s tím tvým odpoledním laškováním s Lenare nebo s tím, jak jsi děsil Mauvina, jen aby ses předvedl,“ odpálil ho Royce.

„To byla tvoje vina.“ Hadrian mu zabodl prst do hrudi.

„O nic takového nejde,“ přerušil je Fanen. „Princezna Arista má být zítra ráno popravena pro vlastizradu!“

Ⅴ

Kdysi před dávnými lety bývala hlavní síň Drondilských Polí místem, kde se scházel první královský dvůr Melengaru. Tady král Tolin navrhl a podepsal Drondilskou smlouvu, čímž oficiálně založil království. Nyní tento starý a vybledlý pergamen visel na čestném místě na stěně. Po stranách ho lemovaly těžké vínově rudé závěsy, stažené zlatými pásy s hedvábnými třásněmi. Dnes síň sloužila jako poradní místnost hraběte Pickeringa; Royce a Hadrian do ní vstupovali váhavě.

Kolem dlouhého stolu se rozesadil asi tucet mužů, oděných se šlechtickou okázalostí. Hadrian většinu z nich poznal a u těch, které neznal, si dokázal udělat věrohodný odhad. Byli tu baroni, šerifové, hrabata, vojenští velitelé; před sebou měl nejvyšší vůdce východního Melengaru. V čele stolu seděl Alric a po jeho pravici hrabě Pickering. Za otcem stál Mauvin, a když vešli Hadrian s Roycem, zaujal postavení vedle bratra i Fanen. Alric měl na sobě krásné šaty, nepochybně vypůjčené od někoho z Pickeringů. Od chvíle, kdy prince viděl naposled, uplynul sotva den, ale teď Hadrianovi připadal o mnoho starší, než jak si ho pamatoval.

„Pověděls jim, proč sem byli povoláni?“ zeptal se hrabě Pickering syna.

„Řekl jsem jim, že princezna má být popravena,“ odvětil Fanen. „Nic víc.“

„Dostal jsem vzkaz od arcivévody Percyho Bragy,“ vysvětlil hrabě Pickering a ukázal list. „Mám se hlásit v Essendonském hradu jako svědek okamžitého soudu s princeznou Aristou, obviněnou z čarodějnictví, velezrady a vraždy. Obvinil ji nejen ze zabití Amratha, ale i Alrica.“ Štítivě upustil pergamen a znechuceně udeřil pěstí do stolu. „Ten ničema se chce zmocnit království!“

„Je to ještě horší, než jsem se obával,“ shrnul Alric situaci kvůli nově příchozím. „Strýc měl v plánu zabít otce i mě a pak z obou vražd obvinít Aristu. Popraví ji a sám se zmocní trůnu. Nikdo ho neodhalí. Všechny přesvědčí, že právě on je velký ochránce království. Jsem si jist, že jeho plán vyjde, vždyť i já ji před pár dny podezíral.“

„To je pravda. Už dávno se povídá, že Arista koketuje s tajným uměním,“ potvrdil Pickering. „Bragovi nedá mnoho práce usvědčit ji. Lidé se obávají všeho, čemu nerozumějí. Představa ženy s magickou mocí připadá mužům na teplých místečkách děsivá. I beze strachu z čarodějnictví se mnoha šlechticům nezamlouvá pomyšlení na ženu na trůně. Verdikt bude potvrzen. A bezodkladně vykonán.“

„Ale kdyby přijel princ,“ ozval se baron Enild, „a tudíž předvedl, že žije...“

„Přesně o to Bragovi jde,“ prohlásil sir Ecton. „Nemůže Alrica najít. Pátrá po něm celé dny a nepodařilo se mu zjistit, kde se skrývá. Chce ho vylákat z úkrytu, dřív než proti němu Alric stačí sebrat vojsko. Sází na princovo mládí a nedostatek zkušeností. Chce ho přimět, aby reagoval, jak mu velí srdce, nikoli rozum. Když ho nemůže najít, přiláká ho lstí.“

„Zatím jsme dali dohromady necelou polovinu našich sil,“ zabručel nešťastně Pickering. Přešel k velké mapě Melengarů, jež visela naproti prastaré smlouvě, a klepl na její západní část. „Naši nejmocnější rytíři mají svá sídla nejdál odtud, a protože musí sebrat nejvíc mužů, bude jim trvat nejdéle, než se přihlásí. Neočekávám, že by se dostavili dřív než za osm hodin, možná až za šestnáct.“

I kdybychom se spokojili pouze se silami Galilinu, nebudeme schopni zaútočit dřív než zítra večer. To už bude Arista mrtvá. Mohl bych vytáhnout s vojáky, které tu mám, a pro ostatní tu zanechat rozkazy, aby se vydali za námi, ale to bych riskoval rozdělení sil. Nemůžeme ohrozit říši kvůli záchraně jedné ženy, i kdyby to byla princezna.“

„Soudě podle těch vojáků, na které jsme narazili v hospodě,“ promluvil Alric, „chovám podezření, že arcivévoda útok předpokládá a že své vojsko posílil najatými žoldnéři, kteří jsou věrní pouze jemu.“

„Jistě bude mít připraveny zvědy a přepadení ze zálohy,“ mínil sir Ecton. „Jakmile zjistí, že jsme vytáhli, oznámí šlechticům, shromážděným kvůli soudu, že jsme na Aristině straně a že jejich povinností je bránit Essendon před námi. Nemůžeme prostě vyrazit na cestu, dokud nemáme pohromadě celé vojsko.“

„Čekání,“ pravil smutně Alric, „zcela jistě přivede Aristu ke kůlu, kde bude upálena. Teď se víc než kdy jindy cítím provinile, že jsem jí nedůvěřoval. Zachránila mi život. Nyní je ohrožen její, a já s tím nemůžu nic dělat.“ Pohlédl na Hadriana a Royce. „Nedokážu tady jen tak sedět a nechat ji zemřít! Jenže konat předčasně by bylo šílenství.“

Princ vstal a přešel ke zlodějům. „Od našeho příjezdu jsem o vás leccos vypátral. Dost jste mi toho zatajili. Myslel jsem, že jste obyčejní zloději. Představte si mé překvapení, když jsem zjistil, že vy dva jste docela slavní.“ Rozhlédl se po šlechticích kolem stolu. „Podle pověsti máte být mimořádně nadaní agenti, kteří se ujímají obtížných, někdy téměř neproveditelných úkolů jako sabotáže, špionáž, zvláštní krádeže, vzácně i nájemné vraždy. Nesnažte se to popírat. Mnozí zde v místnosti se mi už svěřili, že někdy v minulosti využili vašich služeb.“

Hadrian se podíval na Royce a potom do tváří mužů kolem stolu. Stísněně přikývl. Nejen že někteří z přítomných byli jejich bývalí klienti; našli se tu i takoví, kteří byli jejich terči.

„Sdělili mi, že si zachovávejte nezávislost a nejste ve spojení se žádnou zavedenou gildou. Není právě snadné udržet si takovou autonomii. Za pár hodin jsem se tu o vás dozvěděl víc než za celé dny putování s vámi. Ovšem jedno vím určitě, jelikož jsem to sám zažil, a to, že jste mi dvakrát zachránili život, jednou kvůli slibu, danému mé

sestře, a podruhé bez jasného důvodu. Včera v noci jste se postavili moci lorda kancléře Melengaru a přišli jste mi na pomoc proti přesile cvičených zabijáků. Nikdo vás o to nežádal, nikdo by vás nemohl z mé smrti obviňovat. Nemohli jste očekávat žádnou odměnu, a přece jste to udělali. Proč?“

Hadrian znovu pohlédl na Royce, který byl potichu. „No,“ začal s očima upřenýma na podlahu. „Nejspíš... asi jsme si vás tak trochu oblíbili.“

Alric se usmál a oslovil všechny v místnosti. „Život melengarského prince – možná budoucího krále – byl zachráněn nikoli jeho vojskem, ne oddanou stráží ani mocnou pevností, avšak dvěma nebezpečnými, opovážlivými zloději, kteří neměli dost rozumu, aby utekli.“

Princ postoupil kupředu a položil jim ruce na ramena. „Už teď jsem vaším velkým dlužníkem, ale musím vás poprosit, abyste ještě jednou projevíli stejný nedostatek zdravého úsudku a zachránili mou sestru. Prosím, ukradněte ji z Bragových spárů, a pak si řekněte o cokoli, co si budete přát.“

VI

„Další dobrý skutek, a ke všemu na poslední chvíli,“ bručel Royce při nakládání zásob do sedlových brašen.

„Pravda,“ souhlasil Hadrian a přehodil si řemen s mečem přes rameno, „ale tentokrát je to aspoň placená práce.“

„Měls jim vysvětlit pravý důvod, proč jsme ho zachránili před Trumbulem – že bychom jinak nikdy nedostali těch sto tenentů.“

„To byl tvůj důvod. Krom toho, jak často dostáváme zakázky od králů? Jestli se to roznese, budeme si moct účtovat nejvyšší ceny.“

„Jestli se to roznese, pověsí nás.“

„Jo, na tom něco je. Ale vzpomeň si, že nám zachránila kůži. Kdyby nám Arista nepomohla z té kobky, byly by z nás touhle dobou ozdoby pro podzimní slavnosti.“

Royce chvíli mlčel, pak vzdychl. „Neříkal jsem, že to neuděláme, ne? Říkal jsem snad něco takového? Ne. Slíbil jsem princi, že do toho jdeme. Ale nečekej, že z toho budu mít kdovíjakou radost.“

„Jen jsem chtěl, aby tě to rozhodnutí tolik nemrzelo,“ řekl Hadrian. Royce ho probodl pohledem. „Dobře, dobře, jdu se postarat o koně.“ Chytil svou výstroj a zamířil do dvora, kde právě začal padat jemný sníh.

Pickering zlodějům poskytl dva ze svých nejrychlejších hřebců a všechno potřebné, Ella jim připravila pozdní svačinu a pořádné jídlo na cestu. Proti chladu si vzali těžké vlněné kabáty a k nim tmavé šály, které si omotali kolem dolní části obličeje, aby se chránili před ledovým větrem.

„Doufám, že se brzy znovu setkáme,“ loučil se s nimi Myron, když sedlali koně. „Vy

dva jste nejzajímavější lidé, jaké jsem kdy poznal, ačkoli to asi moc neznamená, že?“

„Ale ten nápad, to je to, co se počítá,“ řekl Hadrian a sevřel mnicha v medvědíh objetí, což drobného muže zaskočilo. Pak se vyhoupli do sedel. Myron sklonil hlavu a zašeptal tichou modlitbu.

„Hele,“ sykl Hadrian k Royceovi, „máme Maribora na své straně. Tak buď v klidu.“

„Vlastně,“ pravil Myron rozpačitě, „jsem se modlil za koně. Ale určitě se pomodlím i za vás,“ dodal chvatně.

Alric a Pickeringové vyšli na nádvoří, aby je vyprovodili. Objevila se i Lenare, zahalená do bílého kožešinového pláště. Nadýchanou šálu měla ovinutou kolem ramen a šíje, takže jí zakrývala dolní část tváře, jen oči jí koukaly.

„Pokud ji nebudete moci dostat ven z hradu,“ řekl Pickering, „snažte se nějak zdržet popravu, než dorazí naše síly. Ovšem jakmile k tomu dojde, musíte princeznu odvést do bezpečí. Jsem si jist, že by ji Braga ze zoufalství zabil. A ještě jedna věc. Nepokoušejte se s Bragou bít. Je to nejlepší šermíř Melengarů. Nechte ho mně.“ Hrabě si poklepal na elegantní rapír, který měl po boku. „Tentokrát se mu postavím s vlastním mečem a arcivévoda pocítí jeho ostří.“

„Povedu útok na Essendon,“ oznámil jim Alric. „Je to má povinnost jako vládce země. Takže pokud byste se k mé sestře dostali a já padl před koncem bitvy, vyřid'te jí, jak moc lituji, že jsem jí nedůvěřoval. Povězte jí...“ Zajíkl se. „Povězte jí, že jsem ji miloval a jsem si jist, že z ní bude skvělá královna.“

„To jí povíte sám, Vaše Veličenstvo,“ ujistil ho Hadrian.

Alric přikývl a pak dodal: „A lituju toho, co jsem vám kdy předtím řekl. Vy dva jste nejlepší královští ochránci, v jaké jsem kdy mohl doufat. A teď jed'te. Zachraňte mou sestru, nebo vás dám hodit zpátky do žaláře!“

Uctivě se v sedlech uklonili, obrátili koně a pobídlí je, a pak tryskem vyjeli branou do chladu černé noci.

ČÁST OSMÁ

SOUDY

Ráno, kdy měla být Arista Essendonová souzena, s sebou přineslo první sníh. Přestože vůbec nespál, Percy Braga se ani v nejmenším necítil unaven. Předchozího rána uvedl věci do pohybu, když rozeslal oznámení o soudu, a od té doby se naskytlá nejméně stovka podrobností, vyžadujících jeho osobní dohled. Právě znovu kontroloval seznam svědků, když se ozvalo zaklepání na dveře jeho pracovny a vstoupil sluha.

„Omlouvám se, že vás vyrušuji, pane,“ uklonil se. „Dostavil se biskup Saldur. Prý jste s ním chtěl mluvit.“

„Ovšem, ovšem, pošli ho dál,“ odvětil arcivévoda.

Postarší duchovní vstoupil, oblečen v černočerveném rouchu. Braga přešel místnost, sklonil se a políbil jeho prsten. „Díky, že jste mě navštívil tak brzy, Vaše Milosti. Máte hlad? Mám vám nechat přinést snídani?“

„Ne, děkuji, už jsem jedl. V mém věku se člověk budí časně, ať chce nebo nechce. Kvůli čemu jste mě vlastně chtěl vidět?“

„Jen jsem se chtěl ujistit, jestli nemáte nějaké otázky týkající se vašeho zítřejšího svědectví. Můžeme to projít už teď, chcete-li. Vyšetřil jsem si v rozvrhu trochu času.“

„Aha, chápu,“ přikývl biskup pomalu. „Nemyslím, že je to nutné. Mám dosti přesnou představu, co se ode mě žádá.“

„Výborně, pak je tedy vše v pořádku.“

„Skvěle,“ pravil biskup a pohlédl směrem ke karafě na stole. „Je tohle snad brandy?“

„Ano, dal byste si trochu?“

„Za běžných okolností bych si nedopřával takhle časně, ale tohle je zvláštní příležitost.“

„Nepochybně, Vaše Milosti.“

Biskup se posadil ke krbu, Braga nalil dvě sklenky brandy a jednu mu podal. „Na novou melengarskou vládu,“ navrhl přípitek. Křišťál cinkl jako zvonky, když se jejich sklenky setkaly. Potom se oba zhluboka napili.

„Na troše brandy v zasněženém dni opravdu něco je,“ poznamenal Saldur spokojeným tónem. Duchovní měl bílé vlasy a něžný výraz v očích. Jak tak seděl v záři ohně a ve vrásčitých rukou nenuceně držel sklenku, jevil se jako dokonalý obraz laskavého dědečka. Braga ho však znal lépe. Nedosáhl by svého postavení, kdyby neuměl jednat tvrdě a nemilosrdně. Jako biskup patřil Saldur k nejvyšším hodnostářům Nymphronské církve a k nejvlivnějšímu kněžstvu Melengarů. Sídlil a pracoval ve velké Mareské katedrále, budově právě tak impozantní a zajisté milovanější než Essendonský hrad. Co se týkalo vlivu, Braga odhadoval, že z devatenácti biskupů, kteří

představovali vůdce věrných, by se Saldur zaručeně umístil mezi prvními třemi.

„Kolik času ještě zbývá do soudu?“ zeptal se Saldur.

„Začneme asi za hodinu.“

„Musím říct, že jste to zaonačil velmi obratně, Percy,“ usmál se biskup. „Církev je potěšena. Investovali jsme do vás značnou sumu, ale zdá se, že jsme volili moudře. Když jde o takto dlouhodobý časový plán, je těžké odhadnout, zda jsme postavili správné lidi na správná místa. Musíme se při získávání vlivu chovat obezřetně. Nemůžeme připustit, aby kdokoli pojal podezření, že bychom snad mohli postupovat nepoctivě, jako to skutečně děláme. Až přijde čas, musí to vypadat, jako by všechna království dobrovolně přijala vytvoření Nové říše. Musím připustit, že o vás jsem měl jisté pochybnosti.“

Braga zvedl jedno obočí. „Překvapuje mě, že mi to říkáte.“

„Nu, když jsme připravovali váš sňatek s Amrathovou sestrou, nepůsobil jste jako materiál na krále. Byl jste vychrtlý, namyšlený malý...“

„To bylo před dvaceti lety,“ bránil se Braga.

„Pravda. Ovšem v té době jsem si na vás všiml pouze vaší obratnosti s mečem a názorů skalního přívržence Říše. Měl jsem jistě obavy; byl jste tak mladý – kdo mohl vědět, jestli zůstanete věrný, ale dokázal jste mi, že jsem se mýlil. Vyrostl z vás vynikající správce a vaše schopnost přizpůsobit se nečekaným událostem, jako například tento posun v našem časovém rozvrhu, který zapříčinila Arista, dokazuje, že zvládnete efektivní řešení nejrůznějších problémů.“

„Hm, připouštím, že nešlo vše tak, jak jsem si to naplánoval. Alricův útěk mě zaskočil. Zjevně jsem princeznu podcenil, ale přinejmenším mi poskytla pohodlný důvod k obvinění.“

„A co tedy máte v plánu udělat s Aristiným bratříčkem? Víte, kde se právě teď nachází?“

„Ano, je na Drondilských Polích. Přišlo mi několik zpráv o mobilizaci Galilinu. Vojáci se shromažďují v Pickeringově hradu.“

„A nejste tím znepokojen?“

„Řekněme, že jsem si přál chytit toho spratka dřív, než dorazí k Pickeringovi. Ale budu se mu věnovat, jakmile skončuju s jeho sestrou. Doufám, že se o něj postarám dřív, než získá pevnější postavení a podporu. Zdál se zcela nepolapitelný. Proklouzl mi mezi prsty u Wicendova brodu. Nejen že unikl, ale ještě mým lidem sebral koně. Myslel jsem, že najít ho bude snadné, vždyť jsem rozestavil po tuctu mužů na každou cestu, do každého údolí nebo vesnice, ale on na několik dní prostě zmizel.“

„A tehdy pronikl až k Pickeringovi?“

„Kdepak,“ řekl Braga. „Podařilo se mi ho chytit. Hlídka ho zajala u Stříbrného džbánu.“

„Tomu nerozumím. Proč tu tedy není?“

„Protože ta hlídka se nikdy nevrátila. Posel mi přinesl zprávu, že je Alric zajat, ale

zbytek hlídky prostě zmizel. Trochu jsem zapátral a donesly se mi ohromující zvěsti. Podle těch zpráv dva muži, kteří cestovali s princem, sebrali místní lidi a ze zálohy přepadli hlídku s Alricem.“

„Víte, kdo byli ti dva muži, kteří přišli Alricovi na pomoc?“

„Neznám jejich jména, ale princ jim říkal královští ochránci. Ovšem jsem si jist, že to jsou titíž dva zloději, které jsem hodlal obvinít z Amrathovy smrti. Princovi se nějak podařilo zajistit si jejich služby. Musel jim nabídnout pěkné bohatství, možná i půdu a tituly. Ten hoch je chytřejší, než jsem myslel. Ale to nic, učinil jsem ohledně něj a jeho přátel patriční opatření. V posledních týdnech jsem posiloval melengarskou armádu žoldnéri, kteří jsou věrni mým penězům. Amrath o tom neměl ani tušení. Jednou z výhod postavení lorda kancléře je, že nepotřebuji na každý rozkaz královskou pečeť.“

Ozvalo se další zaklepání na dveře, znovu vstoupil sluha. „Přišel za vámi hrabě z Chadwicku, můj pane.“

„Archibald Ballentyne? Co ten tu dělá? Zbav se ho.“

„Ne, počkat,“ zakročil biskup. „Já ho požádal, aby se sem dostavil. Pošli ho sem, prosím.“

„Byl bych raději, kdybyste to nejprve probral se mnou,“ zamračil se Braga. „Promiňte, Vaše Milosti, ale dnes toho mám tolik na práci, že mi nezbývá čas bavit nějakého šlechtice ze sousedství.“

„Ano, jistě. Víím, že máte napilno, ale církev má také své záležitosti, na něž musí dohlédnout. Jak dobře víte, vaše království není jediné, na které dohlízíme. Hrabě z Chadwicku má pro nás jistý význam. Je mladý, ctižádostivý, velice mu záleží na úspěchu. Prospěje mu, když na vlastní oči uvidí, jaké věci lze vykonat s těmi správnými přáteli. Kromě toho, spojenec na jižní hranici se hodí i vám.“

„Navrhujete mi snad, abych ho přebral králi Ethelredovi?“

„Ethelred je věrný stoupenec císařství, to připouštím, ale císař může být jen jeden. Není důvod, proč byste to nemohl být vy, tedy za předpokladu, že se budete i nadále snažit, abyste toho byl hoden. Ballentyne se může projevit jako značný přínos v našem podnikání.“

„Ještě nejsem ani králem, a vy už hovoříte o císaři?“

„Církev by se neudržela po tři tisíce let, kdyby neuměla myslet dopředu. Aha, tady ho máme. Pojd'te dál, jen pojd'te, Archibalde.“

Archibald Ballentyne vstoupil, oprášil si z pláště sníh a zadupal nohama.

„Hod'te někam ten plášť a honem k ohni. V kočáru vám jistě bylo zima.“

Archibald přešel místnost a políbil prsten sedícího biskupa. „Dobré ráno, Vaše Milosti,“ pozdravil, pak se otočil a zdvořile se uklonil arcivévodovi. „Můj pane.“

Shodil plášť a opatrně ho vyklepal, načež se překvapeně rozhlédl. „Váš sluha zmizel, dřív než mi vzal plášť.“

„Prostě ho někam hod'te,“ doporučil mu Braga.

Hrabě na něj ohromeně pohlédl. „Tohle je damašek z dovozu a je vyšívaný zlatem.“

Právě v té chvíli se sluha vrátil s velkým pohodlným křeslem. „Aha, tady je. Vezmi to, a prosím pro Mariborovu spásu, nevěš ho na věšák.“ Podal plášť sluhovi, ten se uklonil a odešel.

„Brandy?“ zeptal se Braga.

„Ach, dobrý bože, jistě,“ odvětil Archibald. Braga mu podal sklenici, v níž byla na dně nalita kouřově jantarová tekutina.

„Cením si toho, že jste přišel, Archibalde,“ pravil biskup. „Obávám se, že nemáme moc času na povídání, v Melengaru teď vypukl pořádný zmatek. Ale jak jsem už říkal, Brago, napadlo mě, že by bylo užitečné, abychom si my tři krátce promluvili.“

„Jsem vám vždy k službám, Vaše Milosti. A s povděkem přijímám každou příležitost setkat se s vámi a novým králem Melengaru,“ řekl Archibald nenuceně. Saldur a Braga si vyměnili pohledy. „No tak, vždyť to dávno není žádné tajemství. Jste arcivévoda a lord kancléř. Když jsou král Amrath i princ mrtvi a Arista bude popravena, koruna bude patřit vám. To bylo skutečně úhledně provedeno, opravdu vás obdivuji. Vražda za bílého dne, přímo před zraky šlechty – a ještě vám provolají slávu, až budete krást jejich korunu.“

Braga ztuhl. „Obviňujete mě snad...“

„Ovšemže ne,“ přerušil ho hrabě. „Neobviňuji nikoho. Mně přece nesejde na melengarských záležitostech. Mým pánem je Ethelred z Warricu. Co se stane s vaším královstvím, do toho mi nic není. Jen jsem vám chtěl upřímně poblahopřát,“ pozvedl sklenici a kývl biskupovi. „Vám oběma.“

„Máte pro tuto hru nějaké jméno, Ballentyne?“ zeptal se nejistě Braga a spolu se Saldurem si mladého hraběte pozorně prohlížel.

Archibald se znovu usmál. „Drazí pánové, já žádnou hru nehraju. Mluvím pravdu, když říkám, že se před vámi v úctě skláním. Tím víc, že jsem nedávno sám utrpěl porážku. Víte, pokusil jsem se o riskantní hru, abych vylepšil své postavení, ale nebyl jsem tak docela úspěšný.“

Braga zjistil, že mu ten upjatě oděný hrabě připadá zábavný. Už chápal, co na něm biskup viděl, a začínal být zvědavý. „To je mi líto, že jste měl potíže. Oč jste se vlastně pokoušel?“

„Nu, dostalo se mi do rukou pár dopisů a zkusil jsem vydíráním přimět markýze z Gloustonu, aby mi dal svou dceru za ženu. Šlo mi o získání Rilanského údolí. Měl jsem ty pergameny v sejfě ve své soukromé věži a byl jsem připraven ukázat je Victorovi osobně. Všechno se zdálo dokonalé, ale... frnk!“ Archibald doprovodil výraz příslušným gestem. „Dopisy zmizely. Jako kouzlem.“

„Co se s nimi stalo?“ zeptal se Saldur.

„Byly ukradeny. Zloději vyřízli pilou díru ve střeše mé věže a pak, během pár minut, vklouzli dovnitř a sebrali mi je přímo pod nosem.“

„Působivé,“ mínil Saldur.

„Pro mě to bylo dosti skličující. Díky nim jsem vypadal jako hlupák.“

„Dopadl jste ty zloděje?“ zajímal se Braga.

Archibald zavrtěl hlavou. „Bohužel ne, ale nakonec jsem přišel na to, o koho šlo. Trvalo mi několik dní, než jsem si dal dvě a dvě dohromady. Nikomu jsem nevykládal, že ty dopisy mám. Takže jediné titíž zloději, které jsem najal původně. Mazaní prevíti. Říkají si Riyria. Nevím jistě, proč je ukradli, možná si chtěli nechat zaplatit dvakrát. Ovšem to potěšení bych jim nedopřál. Najmu si někoho jiného, aby zachytil další dávku z Větrného opatství.“

„Ty dopisy tedy obsahovaly korespondenci markýze z Gloustonu s Lidovým hnutím?“ zeptal se Saldur.

Archibald vrhl na biskupa překvapený pohled. „To je úžasně přesný odhad, Vaše Milosti. Jste velmi blízko. Ne, byly to milostné dopisy mezi jeho dcerou a jejím milencem Gauntem, vůdcem Lidového hnutí. Měl jsem v úmyslu přimět Alendu, aby se raději provdala za mě, čímž bych Victora ušetřil ostudy kvůli dceřiným pletkám s neurozeným mužem.“

Saldur se uchechtl.

„Řekl jsem snad něco směšného?“

„Měl jste v rukou mnohem víc, než jste tušil,“ sdělil mu biskup. „Nebyly to žádné milostné dopisy, ale zašifrované zprávy od Victora Lanaklina, které Alenda předávala Gauntovi. Markýz z Gloustonu je zrádce svého krále i věci obnovení Říše. Takový poklad by vám vynesl celý Glouston a Victorovu hlavu jako svatební dar.“

Archibald na okamžik strnul a pak polkl jediným douškem zbytek brandy.

„Jenomže další listy už nezískáte. Další schůzky ve Větrném opatství už nebudou. Naneštěstí jsem byl nucen požádat arcivévodu, aby dal mnichům řádnou lekci za to, že poskytovali útočiště takovým setkáním. Opatství bylo vypáleno i s mnichy.“

„Vy jste povraždili pastýře Mariborova stáda?“ vyhrkl Archibald.

„Maribor nám přece poslal Novrona jako válečníka, jenž zničí naše nepřátele. Náš bůh není přecitlivělý při pohledu na prolitou krev; ostatně často je nutné prořezávat větve, odstraňovat ty slabé, aby strom zůstal silný. Zabití mnichů bylo nezbytné, ale jednoho jsem ušetřil: Lanaklinova syna, aby se mohl vrátit domů a oznámit otcí, že za všechny ty mrtvé nese zodpovědnost. Nemůžeme přece dopustit, aby se z Monarchistů a Lidového hnutí stali spojenci, že?“ Postarší duchovní se usmál, usrkl ze svého nápoje, chvíle upřímnosti pominula a Braga znovu spatřil laskavého, počestného dědečka.

„Takže vám šlo o Glouston, Archibalde?“ Braga hraběti znovu naplnil sklenku. „Patrně jsem se ve vás mýlil. Povězte mi, drahý hrabě, vadilo vám víc ztratit tu půdu, nebo Alendu?“

Archibald mávl rukou ve vzduchu, jako by odháněl mouchu. „Ona měla být jen příjemný přídavek. Záleželo mi na té půdě.“

„Ovšem.“ Braga pohlédl na Saldura, ten s úsměvem přikývl. „Můžete ji ještě získat,“ pokračoval Braga ke hraběti. „Až budu sedět na melengarském trůnu, budu potřebovat silného spojence z řad stoupenců císařství na jižní hranici s Warricem.“

„Král Ethelred to nazve vlastizradou.“

„A jak byste to nazval vy?“

Archibald s pousmáním zabubnoval nehty o krásně broušený královský pohár brandy a vyloudil z něj lahodné zacinkání. „Příležitost.“

Braga se pohodlně opřel a natáhl nohy k ohni. „Když vám pomohu získat od Lanaklina pohraničí a vy mi odpřisáhnete věrnost, Melengar se stane nejmocnějším královstvím Avrynu místo Warricu. A větší Chadwick bude jeho nejmocnější provincií.“

„Za předpokladu, že Ethelred nevytáhne do války,“ upozornil ho Archibald. „Králové se obvykle mračí, když mají ztratit čtvrtinu své říše, a Ethelred není typ muže, který by na takový čin neodpověděl odplatou. Má války rád. Co víc, je schopný vojevůdce. Má teď nejlepší vojsko v Avrynu.“

„Pravda,“ přiznal Braga, „zato ale nemá žádné schopné generály, kteří by jeho vojsku veleli. Nemá nikoho, kdo by byť vzdáleně dosahoval kvalit vašeho sira Brecktona. Ten muž má neobyčejné nadání vést lidi. Když se odtrhnete od Warricu, můžete se spolehnout na jeho věrnost?“

„Brecktonova oddanost je zcela neochvějná. Jeho otec, lord Belstrad, je skutečný rytíř jako z dávných dob. Své zásady vtloukl i do synů. Breckton ani jeho bratr – jak se jmenuje ten mladší z Belstradových chlapců, který se vydal na moře – aha, Wesley, by se nezneuctili tím, že by se postavili proti muži, jemuž přísahali věrnost. Ovšem připouštím, že jejich smysl pro čest by se mohl ukázat jako nepohodlný. Vzpomínám si, jak kdysi sluha upustil můj nový barchetový klobouk do bláta a já přikázal Brecktonovi, aby tomu nemotornému hňupovi za trest usekl ruku, a on odmítl a místo toho mi dvacet minut vysvětloval rytířské zásady. Ó ano, můj pane, skutečně je oddán domu Ballentynů, ale dal bych přednost méně oddanému muži, který by mě prostě bez ptaní poslechl. Je docela dobře možné, že by Breckton v případě války s Warricem mohl odmítnout bojovat. Já osobně bych si však dělal starosti spíše se samotným Ethelredem. Je sám o sobě skvělý velitel.“

„Znovu máte pravdu,“ přitakal Braga, „ale já také. Přivítal bych, kdyby mě přiměl postavit se mu osobně. Mám už pohromadě vojsko veteránů a slušný počet žoldnéřů. Budu s to sebrat ještě početnější vojsko, pokud to bude nutné. Výsledkem bude jediné to, že ztratí celý Warric, což mi připadá jako klíče ke zbytku Avrynu a možná k celému Apeladornu.“

Tentokrát se uchechtl zase Archibald. „Opravdu oceňuji vaši schopnost uvažovat ve velkém měřítku. Vidím, že spojení s vámi by mi přineslo mnohé výhody. Skutečně už pošilháváte po trůnu Imperátora?“

„Proč ne? Budu-li připraven na dobývání, patriarcha se mnou nanejvýš ochotně uzavře spojenectví, právě tak jako to církev udělala v Glenmorganu. Pokud slíbím církvi určitá práva, třeba mě dokonce prohlásí za Dědice. Pak už se proti mně nikdo nepostaví. Ovšem tohle je rozhodně záležitost pro příští dny. Předbíháme sami sebe.“

Braga obrátil pozornost k biskupovi. „Rád bych vám poděkoval, Vaše Milosti, že jste zařídil toto setkání. Bylo velmi poučné. Ale teď už uplynula téměř polovina dopoledne a já myslím, že je načase zahájit proces s Aristou. Velmi bych uvítal, kdybyste se zdržel déle, Archibalde. Zdá se, že vám mohu nabídnout dar, abych vám jako novému příteli Melengarů ukázal svou oddanost.“

„Jsem polichocen, můj pane. Vítám příležitost strávit nějaký čas ve vaší společnosti a jsem si jist, že jakýkoli dar, který byste mi věnoval, by byl velkorysý.“

„Zmínil jste se o těch zlodějích, kteří vám zhatili plány s markýzem Lanaklinem, o těch Riyria?“

„Ano, zmínil. Proč se ptáte?“

„Nu, zdá se, že co se týče těchto dvou darebáků, máme podobné zájmy. Pro mě jsou také něco jako trn v patě. Jak jste už sám zjistil, neprojevují žádné uznání vůči těm, kdo si je najali, a jsou s to obrátit se proti svým zaměstnavatelům. I já je najal na jistý úkol, a teď vidím, že pracují proti mně. Mám důvod domnívat se, že sem dnes dorazí, a už jsem dal do pohybu plán na jejich polapení. Pokud se skutečně ukážou, budu je soudit společně s Aristou. Je dost možné, že večer budou hořet u kůlu všichni tři.“

„To je od vás vskutku velkorysý, můj pane,“ odvětil Archibald s pokývnutím hlavy a úsměvem na rtech.

„Myslel jsem si, že by vás to potěšilo. Při svém příjezdu jste se také zmínil, že Alric je mrtev, a je pravda, že tuto verzi jsem pustil do oběhu já sám. Naneštěstí tomu tak není... to jest, zatím. Arista zařídila, aby ti dva zloději Alrica té noci, kdy zemřel Amrath, propašovali z hradu. Věřím, že si je najal a oni že se tudíž pokusí Aristu osvobodit. Důkazy svědčí o tom, že se z hradu dostali stokami, a proto jsem učinil zvláštní opatření. Mříž na odpadu v kuchyni jsem dal zamknout a Wylin, velitel hradní stráže, čeká v úkrytu se svými lidmi, aby za nimi zamkl mříž v ústí kanálu do řeky. Dokonce jsem tam ani nepostavil stráže, abych je vlákal dovnitř. S trochou štěstí si náš pošetilý princ bude chtít zahrát na hrdinu a přijde s nimi. Pokud to udělá – šach mat!“

Archibald přikývl se zjevným potěšením. „Velmi jste na mě zapůsobil.“

Braga zvedl sklenici k přípitku: „Na mě.“

„Na vás.“ Archibald mu připil na zdraví.

Vtom kdosi hlasitě zabušil na dveře. „Vstupte!“ zvolal Braga podrážděně.

„Lorde kancléři!“ Jeden z Bragových najatých žoldnéřů vrazil do místnosti. Tváře i nos mu zčervenaly, ze zbroje mu kapalo. Na hlavě a ramenou mu ještě neroztál sníh.

„Ano? Co je?“

„Stráž na hradbách právě ohlásila stopy ve sněhu. Vedou k řece nedaleko ústí kanálu, můj pane.“

„Výborně.“ Braga dopil sklenici. „Vezměte osm mužů a běžte Wylinovi na pomoc. Budete hlídkovat na řece. Nechci, aby nám unikli. Pamatujte si, kdyby s nimi byl princ, okamžitě ho zabijte. Nedovolte, aby vám v tom Wylin zabránil. Ty zloděje chci ovšem živé. Zamkněte je do žaláře a dejte jim roubíky jako poslední. Použiju je jako další

důkaz proti Aristě a upálím je všechny.“

Voják se uklonil a kvapně odešel.

„Teď se tedy, pánové, připojíme k sudím a ostatním šlechticům, jak už jsem řekl. Už se toho soudu nemohu dočkat.“

Společně se zvedli a všichni tři bok po boku vyšli širokými dvojitými dveřmi.

Ⅴ

Ranní slunce, posílené odrazem od sněhu, vyslalo za mříž u řeky své chladné bílé světlo. Zimní záře se roztránila podél lesknoucího se stropu podzemní chodby a odhalila prastarý kámen, povleklý plísní a mechem. Světlo se zrcadlilo na zmrzlých vlhkých stěnách stoky, odráželo se tam a zpátky, až se nakonec rozplynulo ve tmě, jež ho pohltila. Vojáci se krčili v hustém šeru, celí prochladlí. Stáli po kotníky ve špinavé studené vodě, jež jim proudila mezi nohama z hradních stok do řeky. Téměř čtyři hodiny tu setrvali v tichu, ale teď slyšeli, jak se blíží kroky. Šplíchání špinavé vody se rozléhalo mezi stěnami tunelů a na kameni bylo vidět hru vzdálených stínů.

Wylin pokynem ruky nařídil svým vojákům zůstat na místech a zachovat ticho. Chtěl mít jistotu, že stráž vzadu je ve střehu a že se kořist octne na dohled, dřív než se vojáci dají do pohybu. V kanálech se našla spousta odboček, kudy by dva muži mohli uprchnout a skrýt se ve tmě. Netoužil honit je v tomhle bludišti jako krysy. Nejenže se tu necítil právě příjemně; věděl také, že arcivévoda chce zloděje na ranní oslavu a zdržení by ho nepotěšilo.

Brzy se objevili na dohled od stráží. Dva muži, jeden vysoký a mohutný, druhý menší a štíhlejší, oba oblečení v teplých zimních pláštích s kápěmi na hlavách pomalu vyšli zpoza rohu. Co chvíli se zastavovali a rozhlíželi se.

„Připomeň mi, abych Jeho Veličenstvu poblahopřál ke kvalitě jeho stok,“ ozval se jeden z nich posměšně.

„Aspoň je ten sliz teplejší než řeka,“ odušil druhý.

„Jo, je to otrava, že se to semlelo zrovna v nejchladnější den roku. Proč se to nemohlo stát v létě?“

„Bylo by sice tepleji, ale představ si ten zápach.“

„Když jsme u toho zápachu, myslíš, že už se blížíme ke kuchyni?“

„Ty nás vedeš, já vůbec nic nevidím.“

Wylin mávl rukou. „*Vpřed! Chyťte je!*“

Hradní stráž vyběhla ze svých stanovišť v přílehlých tunelech a vrhla se na dvojici. Zezadu se k nim řítily další vojáci a odřízli jim ústupovou cestu. Obklopili vetřelce s tasenými meči a připravenými štíty.

„Opatrně,“ přikazoval Wylin. „Arcivévoda tvrdil, že by nás mohli leccím překvapit.“

„Já vám ukážu překvapení,“ prohlásil jakýsi voják zezadu, vystoupil, udeřil vysokého muže jílcem meče a srazil ho do bláta. Další použil štít, a druhý z mužů padl v bezvědomí.

Wylin vzdychl a vrhl hněvivý pohled do vlastních řad. „Měl jsem v úmyslu nechat je jít po svých, ale takhle to také půjde. Svažte je, dejte jim roubíky a odtáhněte je do žaláře. A pro Mariborovu spásu, zvedněte jim hlavy, než se nám utopí. Braga je chce živé.“

Vojáci přikývli a dali se do práce.

Ⅴ

„Toto jednání Nejvyššího dvorního soudu Melengarského bylo svoláno podle práva, aby přezkoumalo obvinění, jež vznesl proti princezně Aristě Essendonové lord kancléř, arcivévoda Melengarský Percy Braga.“ Mocný hlas hlavního soudního úředníka se nesl sálem. „Princezna Arista je náležitě obviněna z velezrady, spiknutí proti koruně, vraždy otce a bratra a provozování čarodějnictví.“

Soudní síň, nejrozlehlejší místnost celého hradu, měla vysoký strop jako katedrála, vitrážová okna a stěny lemované erby vznešených rodů království. Lavice a balkóny přetékal obecnostem. Nacpali se sem šlechtici i vlivní kupci, aby mohli přihlížet královskému soudu s princeznou. Venku se už od rozednění začali shromažďovat prostí lidé a čekali ve sněhu na zprávy běžců. Ve vstupu dovnitř bránila davu stěna vojáků v plné zbroji.

Samotný soudní dvůr tvořily řady sedadel, sestávající z terasovitě uspořádaných křesel, v nichž seděli nejvyšší šlechtici království. Několik křesel zůstalo prázdných, ale i tak se dostavilo dost lidí, aby to Bragovi stačilo. V síni ještě přetrvával ranní chlad a přítomní se halili do kožešin a čekali, až rozdělají oheň v obrovském krbu a prostor se trochu prohřeje. Vpředu před křesly stál prázdný trůn a jeho prázdnota vévodila celému dvoru jako přízrak a neurčitá hrozba. V této chvíli sloužil jako neúprosná připomínka závažnosti a rozměru tohoto procesu. Verdikt rozhodne, kdo se na trůn posadí a uchopí otěže království.

„Tento soudní dvůr, složený z mužů vysokého postavení a zdravého rozumu, nyní vyslechne obvinění a důkazy. Nechť jim Maribor dá moudrost v rozhodování.“

Hlavní úředník zaujal své místo a místo něho promluvil mohutně stavěný muž s krátkým vousem, věčným malá ústa. Byl oděn do drahého roucha, jež se kolem něj vlnilo, když kráčel ke šlechticům v roli soudců a pozorně si jednoho po druhém prohlížel.

„Pánové sudí,“ začal královský žalobce a dramatickým mávnutím paže zahrnul do oslovení všechny lavice. „Jako významné osobnosti království jste již touto dobou obeznámeni se situací. Náš dobrý král Amrath byl před sedmi dny zavražděn přímo v

tomto hradu. Pravděpodobně je vám též známo, že postrádáme prince Alrica, jenž byl patrně unesen a rovněž zavražděn. Jak se však mohlo něco takového stát přímo uvnitř těchto zdí? Král jistě může být zabit, princ může být unesen, ale oba téže noci? Jak je to možné?“

Přítomní se ztišili, jak se snažili, aby jim neuniklo ani slovo.

„Jak je možné, že dva vrazi nepozorovaně vnikli do hradu, a přestože byli následně polapeni a zamčeni do žaláře, dokázali uniknout? Samo o sobě je to neuvěřitelné, neboť kobka, kde byli uvězněni, byla střežena zkušenými strážci. A vrazi nebyli pouze zamčeni, ale v řetězech, takže viseli za zápěstí a kotníky na stěně. Co však přesahuje chápání, je, že po svém zázračném osvobození ti dva neutekli! Vskutku nikoli. Přestože je během uvěznění seznámili s průběhem poprav za jejich odporný zločin – natahování a čtvrcení, což je jistě ta nejstrašnější a nejbolestivější smrt – tito dva zabijáci zůstali v hradu, kde se pohybovaly stovky vojáků, připravených uvrhnout je zpět do cely. Místo aby utíkali o život, vyhledali prince, nejstřeženější osobu v hradu, a unesli ho!

Znovu se ptám, jak je tohle možné? Cožpak strážce usnuly? Byli snad tito vojáci tak dokonale neschopní, že nechali vrahy odejít i s princem? Nebo měli nájemní zabijáci pomocníka uvnitř?

Mohl patřit ke stráži? Šlo o cizího špióna? Nebo dokonce o důvěryhodného barona či hraběte? Ne! Nikdo z uvedených neměl pravomoc vstoupit do žaláře, aby se na vrahy podíval, natož aby je mohl osvobodit. Nikoli, vzácní pánové, v hradu té noci nepobýval nikdo, koho by tak snadno vpustili do vězení, až na jedinou osobu – princeznu Aristu. Jelikož byla dcerou oběti, kdo by jí odmítl právo plivnout do tváře mužům, kteří brutálně zavraždili jejího otce? Jenomže ona tam nešla proto, aby na ně plivla, ona přišla, aby jim pomohla dokončit práci, kterou sama naplánovala!“

V davu se ozval šepot.

„To je nehoráznost!“ vykřikl starší muž z lavic. „Obvinit tu ubohou dívku z otcovy smrti! Měl byste se stydět! Kde teď je? Proč není přítomna, aby mohla ta obvinění vyvrátit?“

„Lorde Valine,“ oslovil ho žalobce, „pokládáme si za čest, že vás zde dnes můžeme přivítat. Tento soud princeznu záhy povolá. Není přítomna, neboť předkládání skutečností je záležitost nezáživná a nepříjemná a tento soud si nepřeje, aby to obžalovaná musela snášet. Rovněž ti, koho soud předvolal jako svědky, mohou hovořit volně, bez přítomnosti své budoucí královny, v případě, že by byla shledána nevinou. A jsou pro to i další, ještě nepříjemnější důvody, které podrobněji rozvinu v příslušnou dobu.“

Nezdálo se, že by lord Valin po této řeči změnil názor, ale už dále neprotestoval a znovu si sedl.

„Královský soudní dvůr Melengarů povolává Reubena Hilfreda, aby podal svědectví.“

Žalobce se odmlčel, dokud mohutný voják v kroužkové zbroji a tabardu se sokolem

nestal před soudem. Muž se držel zpříma, hrdě, ale jeho výraz nepůsobil právě nadšeně.

„Hilfrede,“ oslovil ho žalobce, „jaké je vaše postavení zde na Essendonském hradě?“

„Jsem osobní strážce princezny Aristy,“ odpověděl voják jasně a zřetelně.

„Povězte nám, Reubene, jakou máte hodnost?“

„Jsem seržant.“

„To je dost vysoká hodnost, že?“

„Dostatečně uznávaná.“

„Jak jste jí dosáhl?“

„Byl jsem z nějakého důvodu vybrán.“

„Z nějakého důvodu? Z nějakého důvodu?“ opakoval žalobce s živým úsměvem. „Není snad pravda, že vás doporučil k povýšení kapitán Wylin za dlouhá léta neochvějně oddanosti a služby koruně? Co víc, není snad pravda, že sám král vás určil za osobního strážce své dcery, poté co jste nasadil život, abyste Aristu zachránil před ohněm, v němž zahynula její matka královna? Cožpak vás králi nedoporučili pro statečnost? Nejsou snad tyhle věci pravdivé?“

„Jsou, pane.“

„Cítím vaši neochotu svědčit, Reubene. Nemýlím se?“

„Ne, pane.“

„Je to jistě tím, že jste princezně oddán a nechcete se stát součástí něčeho, co by jí uškodilo. To je samozřejmě obdivuhodné. Ovšem jste také čestný člověk, a jako takový musíte při svém svědectví mluvit pravdu. Povězte nám tedy, Reubene, co se stalo té noci, kdy byl král zavražděn?“

Hilfred neklidně přešlápl, nadechl se a spustil: „Bylo už pozdě a princezna spala ve své posteli. Držel jsem stráž u schodů do věže, když našli královo tělo. Kapitán Wylin mě poslal, abych se podíval, jestli je princezna v pořádku. Než jsem dorazil ke dveřím, vyšla sama ven, vylekaná hlukem.“

„Jak byla oblečena?“ zeptal se žalobce.

„V šatech, nejsem si jist v jakých.“

„Ale byla oblečena nebo ne? Neměla noční roucho nebo jiný noční oděv?“

„Byla oblečená.“

„Strávil jste léta jako Aristin strážce. Zažil jste někdy, že by se uložila ke spánku v šatech?“

„Ne.“

„Nikdy?“

„Nikdy.“

„Předpokládám, že jste jistě stával u jejích dveří, když se oblékala k večeři nebo se převlékala po dlouhé cestě. Má služby, které jí pomáhají s oblékáním?“

„Ano.“

„Kolik?“

„Tři.“

„A kolik času jí to oblékání přinejmenším zabere?“

„Nejsem si jistý.“

„Stačí odhad, soud netrvá na přesné době.“

„Snad dvacet minut.“

„Dvacet minut s třemi služebními. To je vlastně dosti rychlé, když vezmeme v úvahu všechny ty šňůrky, stužky a přezky, které u většiny dámských šatů patří ke šněrování. A teď, jak dlouhá doba uplynula mezi nalezením králova těla a chvílí, kdy princezna vyšla z pokoje?“

Hilfred zaváhal.

„Jak dlouho?“ trval na svém žalobce.

„Snad deset minut.“

„Deset minut, říkáte? A když vyšla, kolik služebných s ní bylo?“

„Neviděl jsem žádnou.“

„Úžasné! Princezna se nečekaně probudí ve tmě a během deseti minut si dokáže obléknout bohatý šat, a bez pomoci jediné služky!“

Žalobce se prošel po podlaze, hlavu skloněnou v zamyšlení, prstem si poklepával na rty. Zastavil se zády k Hilfredovi. Pak, jako by ho náhle něco napadlo, se prudce otočil.

„Povězte nám, jak přijala zprávu o otcově smrti?“

„Byla ohromena.“

„Plakala?“

„Jsem si jist, že ano.“

„Ale viděl jste ji přitom?“

„Ne.“

„A co se dělo pak?“

„Vydala se do pokojů prince Alrica a byla překvapena, že tam není. Potom...“

„Teď prosím pomalu. Vydala se do Alricových komnat? Dozví se, že její otec je zavražděn, a ona nejdřív ze všeho vyrazí do bratrova pokoje? Nepřipadalo vám divné, že hned nespěchala k otci? Vždyť přece nikdo neoznámil, že by se něco stalo Alricovi, ne?“

„Ne.“

„Co bylo dál?“

„Šla se podívat na otcovo tělo a tam také dorazil Alric.“

„Poté, co princ odsoudil zajatce k smrti, co princezna udělala?“

„Nechápu, co tím myslíte,“ odvětil Hilfred.

„Je pravda, že je šla navštívit?“ upřesnil žalobce.

„Ano, šla.“

„Byl jste s ní?“

„Požádala mě, abych zůstal venku za dveřmi celý.“

„Proč?“

„Nevím.“

„Stávalo se často, že by vás nechala čekat venku, když rozmlouvala s lidmi?“

„Občas.“

„Často?“

„Ne moc často.“

„Co bylo potom?“

„Potom poslala pro mnichy, aby poskytli vrahům poslední útěchu.“

„Poslala pro mnichy?“ opakoval žalobce s jasnou nedůvěrou v hlase. „Její otec je zavražděn, a ona si dělá starosti o duše vrahů? Proč poslala pro dva mnichy? Nestačil by jeden pro oba? A když už jsme u toho, proč nezavolala hradního kněze?“

„To nevím.“

„A nařídila, aby vrahům sňali okovy?“

„Ano, aby mohli pokleknout.“

„Když mniši vstoupili do cely, šel jste s nimi?“

„Ne, znovu mě požádala, abych zůstal venku.“

„Takže mniši vejít mohli, a její věrný strážce nikoli? Ani když vrazi jejího otce nebyli spoutáni řetězy a byli volní? A co dál?“

„Vyšla z cely. Řekla mi, abych ještě zůstal a po posledním pomazání ukázal mnichům, kde je kuchyň.“

„Proč?“

„To neřekla.“

„Ptal jste se?“

„Ne, pane. Mně jako vojákovi nepřísluší zpochybňovat rozkazy člena královské rodiny.“

„Chápu, ale povězte, byl jste s těmi rozkazy spokojen?“

„Ne.“

„Proč?“

„Měl jsem obavy, že by se po hradu mohlo pohybovat víc vrahů, a nechtěl jsem princeznu spouštět z očí.“

„Nebyl tou dobou kapitán Wylín zaměstnán prohledáváním hradu kvůli vyloučení dalšího nebezpečí? Nedal snad všem na vědomí, že na hradě není bezpečno?“

„Jistěže dal.“

„Vysvětlila vám princezna, kam jde, abyste ji po splnění úkolu, týkajícího se mnichů, mohl najít?“

„Ne.“

„Rozumím. Jak jste mohl vědět, že ti dva, které jste doprovodil do kuchyně, byli skutečně mniši? Viděl jste jejich tváře?“

„Měli na hlavách kápě.“

„A měli je, když vstupovali do cely?“

Hilfred se krátce zamyslel a pak zakroutil hlavou. „Myslím, že neměli.“

„Takže, princezna v noci, kdy je zavražděn její otec, nařídí osobnímu strážci, aby ji nechal bez ochrany a doprovodil dva mnichy do prázdné kuchyně – dva mnichy, kteří se náhle rozhodli zvednout si kápě a skrýt tváře. Co věci těch vrahů? Kde ty zůstaly?“

„Ty měli v úschově dozorcí.“

„Řekla o nich něco dozorcům?“

„Že je mají dát mnichům pro chudé.“

„A oni si je vzali?“

„Ano.“

Žalobce promluvil vlídnějším tónem. „Reubene, na mě nepůsobíte dojmem hlupáka. Hlupáci nebývají povýšeni a nedosáhnou takové hodnosti jako vy. Když jste slyšel, že vrazi uprchli a mniši byli připoutáni řetězy na jejich místě, nenapadlo vás, že to možná zařídila princezna?“

„Domníval jsem se, že vrazi zaútočili na mnichy, až když princezna celu opustila.“

„Neodpověděl jste mi na otázku,“ pravil žalobce. „Ptal jsem se, jestli vás to nenapadlo.“

Reuben nic neříkal.

„Napadlo?“

„Snad, ale jen letmo.“

„Obrat' me tedy pozornost k čerstvějším událostem. Byl jste přítomen při rozhovoru Aristy se strýcem v jeho pracovně?“

„Ano, ale požádali mě, abych zůstal venku.“

„Abyste počkal těsně přede dveřmi?“

„Ano.“

„Tudíž jste slyšel, co se dělo uvnitř?“

„Ano.“

„Je pravda, že princezna vstoupila do arcivévodovy pracovny, kde pilně pracoval na nalezení prince, a sdělila mu, že princ Alric je nepochybně mrtev a že žádné pátrání není třeba? Že by lépe využil času, kdyby...“ odmlčel se a obrátil se ke šlechticům, „kdyby začal s přípravami na její korunovaci?“

Z obecnstva se ozval jednoznačně nevlídný šepot a mumlání, i několik členů soudního dvora si mezi sebou začalo šeptat a pokyvovat.

„Nevzpomínám si, že by použila tato slova.“

„Naznačila či nenaznačila arcivévodovi, aby Alrica přestal hledat?“

„Ano.“

„A vyhrožovala arcivévodovi s poukazem na svou brzkou korunovaci, že jakmile se stane královnou, mohl by zjistit, že už není lordem kancléřem?“

„Mám dojem, že něco v tom smyslu řekla, ale byla rozzlobená...“

„To je vše, seržante; víc už po vás nechci. Můžete odstoupit.“

Hilfred už pouštěl svědeckou lavici, když žalobce znovu promluvil. „Ach,

omlouvám se. Přece jen ještě jedna věc. Viděl jste někdy nebo slyšel princeznu plakat nad ztrátou otce či bratra?“

„Velmi si hlídá své soukromí.“

„Ano či ne?“

Hilfred zaváhal. „Ne, neslyšel.“

„Jsem připraven povolat vězeňského dozorce, aby potvrdil Hilfredovo svědectví, pokud přítomní pánové mají pocit, že jeho popis událostí není věrohodný,“ obrátil se žalobce k sudím. Ti se chvíli šeptem radili, načež hlavní soudní úředník odpověděl: „To nebude nutné; výpověď seržanta Hilfreda jsme posoudili a naznali, že je pravdivá. Nebudeme ji zpochybňovat. Můžete pokračovat.“

„Jsem si jist, že cítíte stejný zmatek a úžas jako já,“ prohlásil žalobce směrem k soudcovským lavicím. „Mnozí obžalovanou znáte. Jak by mohla ta líbezná dívka napadnout vlastního otce a bratra? Jen proto, aby se zmocnila trůnu? To se jí nepodobá, že? Žádám vás o chvíli strpení. Důvod se za okamžik vyjasní. Soud žádá o svědectví biskupa Saldura.“

Všechny pohledy z galerie přejely místnost, než se dopátraly duchovního. Starý muž pomalu vstal a vstoupil do svědecké lavice.

„Vaše Milosti, navštěvoval jste tento hrad při různých příležitostech. Velice dobře znáte královskou rodinu. Můžete nějak objasnit motivaci Její Výsosti?“

„Pánové,“ promluvil biskup Saldur k soudnímu dvoru svým známým vřelým a přirozeným tónem. „Bděl jsem nad královskou rodinou po dlouhá léta a nedávnou tragédií shledávám srdcervoucí a strašlivou. Obvinění, které arcivévoda vznesl proti princezně, vnímám velmi bolestně, jelikož jsem tu dívku měl rád jako vnučku. Nemohu však skrývat pravdu, a totiž tu, že je nebezpečná.“

To vyvolalo mezi posluchači vlnu šepotu.

„Mohu vás všechny ujistit, že už není tím sladkým nevinným dítětem, které jsem kdysi choval na rukou. Viděl jsem ji, mluvil jsem s ní, sledoval jsem projevy jejího žalu, či spíše naprostý nedostatek žalu, pro otce a bratra. Mohu vám popravdě říci, že její touha po vědění a moci ji přivedla do spárů zla.“ Biskup se odmlčel, sklonil hlavu a truchlivě jí potřásl. Pak vzhlédl s výrazem lítosti ve tváři a pokračoval: „K takovým výsledkům vede, když je ženě umožněno vzdělání a v Aristině případě navíc přístup k zlovolným silám černé magie.“

Z davu se ozval společný zděšený vzdech.

„Král Amrath nebral zřetel na mé rady a dovolil jí navštěvovat univerzitu, kde studovala magii. Otevřela se silám temnoty, a ty v ní probudily touhu po moci. Vzdělání do ní vložilo semínko zla, a to vykvetlo ve strašnou smrt jejího otce a bratra. Není již princeznou této říše, je to čarodějka. Svědčí pro to i skutečnost, že po otcově smrti neuronila jedinou slzu. Totiž, jako učený biskup Církve to vím – čarodějky nemohou plakat.“

Dav znovu vydechl. Braga zaslechl, jak na galerii kdosi zvolal: „Já to věděl!“

Žalobce povolal hraběnku Amrilovou, která dosvědčila, že ji Arista před dvěma lety začarovala, protože prozradila tomu hezkému zemanovi Davensovi, že se princezně líbí. Podrobně popsala, jak následkem kletby dlouhé dny trpěla nevolnostmi a vředy.

Pak svědčili mniši, kteří podobně jako hraběnka Amrilová ochotně vyprávěli, jak je princezna zneužila. Jak trvala na tom, že vězňové nesmí být v řetězech i přes jejich ujištění, že to není nezbytné, a vysvětlili, jak je dotyční vrazi napadli, jen co opustila celu.

Obecenstvo se chovalo stále hlučněji, dokonce i lord Valin vypadal ztrápeně.

Percy Braga s uspokojením sledoval ze svého místa za sudími náladu v davu. Obličej drobných šlechticů se plnil hněvem. Podařilo se mu úspěšně rozdmýchat z jiskry plamen, a brzy bude celá místnost sálat žářem.

Zahlédl Wylina, jak se k němu blíží podél stěny.

„Máme je, můj pane,“ oznámil Wylin šeptem. „Mají roubíky a jsou zamčeni v žaláři. Moji přespříliš horliví chlapi je trochu praštili, ale jsou naživu.“

„Výborně. A co na silnicích, zaznamenali jste nějaký pohyb? Nějaké známky toho, že by mohlo dojít k útoku šlechty, oddané Aristě?“

„Ještě nevím, pane. Přišel jsem rovnou ze stok.“

„Dobře, tak běžte k bráně a zadujte do rohu, pokud zahlédnete cokoli podezřelého. Dělán si starosti, jestli nás nenapadne Pickering z Drondilských Polí. A kdybyste viděl toho mizerného trpaslíka, povězte mu, že je čas přivést princeznu dolů.“

„Ovšem, Vaše Lordstvo.“ Wylin vytáhl z tabardu pergamen stočený do roličky. „Cestou sem mi předali tento vzkaz. Právě ho donesl posel přímo pro vás.“ Braga si dopis vzal a velitel Wylin se s úklonou vzdálil.

Braga se spokojeně ušklíbl, jak snadno se vše dařilo. Zauvažoval, jestli princezna ve svém vězním vězení už vycítila svou blížící se smrt. Její milovaní poddaní o ni začnou co nevidět škemrat – dokonce budou její popravu vyžadovat. Ještě musel předvést správce skladu, který potvrdí, že ukradená dýka je tatáž, jež byla později nalezena v Aristině vlastnictví. A potom tu samozřejmě jsou ti zloději. Nechá si je na konec a nechá je přivléct v řetězech a s roubíky. Shromáždění urození sudí nebudou mít na vybranou, nezbude jim než hlasovat proti Aristě a zajistit mu trůn.

Bude se muset nějak vyrovnat s možností Alricova útoku, ale tomu prozatím nemůže zabránit. Byl si jist, že Alrica porazí. Několik nespokojených východních pánů mu už slíbilo spojenectví, jakmile bude korunován. Ke korunovaci dojde po skončení soudu a po Aristině smrti. Zítra bude tomuto království vládnout. Alric přestane být princem a stane se uprchlíkem.

„Soud povolává skladníka Klinea Druesse,“ oznamoval žalobce, „který měl na starosti nůž, použitý při vraždě krále.“

Další usvědčující důkaz, pomyslel si Braga a rozvinul svitek, který mu předal Wylin. Neměl pečeť, nebyl na něm žádný šlechtický erb, byl jen převázán tenkou stužkou. Přečetl si zprávu, stejně prostou jako její obal:

V kanálech jsi nás minul.

Ted' máme princeznu.

Tvůj čas se krátí.

Arcivévoda zmačkal list v pěsti a přešel hněvivým pohledem tváře v davu. Uvažoval, jestli ho ten, kdo tohle napsal, teď pozoruje. Srdce se mu rozběhlo rychleji, ale vstával pomalu, aby neupoutal pozornost.

Žalobce jeho pohyb zachytil a věnoval mu zvědavý pohled. Braga jeho starost zamítl nenápadným mávnutím ruky. Opustil soudní síň, přiměl se kráčet zvolna a klidně. Jakmile vyšel ven, mimo dohled shromážděných diváků, dal se do klusu chodbami hradu, až za ním kápě vlála. V pěsti stále drtil zprávu.

To přece není možné, přemítal, to se nemohlo stát! Zaslechl kroky, jež se k němu zezadu rychle blížily, zastavil se, prudce se otočil a tasil meč.

„Děje se něco, Brago?“ vyptával se Archibald Ballentyne. Držel ruce zdvižené v obranném gestu před hrotem arcivévodova meče. Braga mu mlčky hodil zmačkaný lístek a pokračoval v chůzi k žaláři.

„To jsou ti zloději, ti zatracení zloději!“ zvolal hrabě z Chadwicku a hnál se za ním. „Jsou jako démoni! Jsou jako kouř, objevují se a mizí, jak se jim zachce.“

Dohonil Bragu a spolu sestoupili po schodišti do vězení. Stráž u dveří před arcivévodou uhnula právě včas. Braga zkusil dveře, a když zjistil, že jsou zamčené, zabušil na ně. Strážce hbitě vstal od svého stolu a donesl zrudlému arcivévodovi klíče.

„Můj pane, já...“

„Otevři celou vězňů, které právě přivedli Wylinovi muži. Okamžitě!“

„Ano, můj pane.“ Dozorci si pospíšili do chodby s kobkami a přehraboval přitom velký kruh s klíči. Po obou stranách dveří stáli hradní strážci, kteří při Bragově příchodu ihned ustoupili stranou.

„Vý dva, jste tu celou dobu od chvíle, kdy sem byli vězňové přivedeni?“ zeptal se Braga.

„Jistě, můj pane,“ odpověděl strážce vlevo. „Kapitán Wylin nám nařídil, abychom tu hlídali a nedovolili vstoupit nikomu kromě něho nebo vás.“

„Výborně,“ řekl arcivévoda. Pak přikázal dozorcům: „Otevři.“

Dozorci odemkli dveře a všichni vstoupili do cely. Uvnitř Braga spatřil dva muže připoutané řetězy ke stěně, do pasu svlečené a s roubíky v ústech. Nebyli to titíž muži, které viděl v noci, kdy byl zavražděn král.

„Sundejte jim roubíky!“ zavelel Braga. „Kdo jste? Co tady děláte?“

„J-já jsem Bendent, Vaše Lordstvo. Zametám ulice, žiju v Přístavní... My jsme nic neudělali!“

„Co jste vy dva hledávali v kanálech pod hradem?“

„Chytali krysy, pane,“ ozval se druhý.

„Krysy?“

„Ano, pane, čestně. Řekli nám, že se ráno na hradě koná důležité jednání a že si z kuchyně stěžovali na krysy. Že vylézají z kanálů. To je tou zimou, pane. Prý nám zaplatí za každou zabitou krysou stříbrný tenent, jenomže...“

„Jenomže co?“

„Jenomže jsme žádné krysy neulovili, Vaše Lordstvo.“

„Než jsme mohli nějakou najít, ti vojáci nás praštili a dotáhli sem.“

„Vidíte? Co jsem vám říkal?“ obrátil se Archibald k Bragovi. „Už ji odvedli. Ukradli vám ji rovnou pod nosem, přesně jako ty moje dopisy.“

„To nemohli dokázat. Nahoru do Aristiny věže se nikdo nedostane. Je to příliš vysoko, ta věž patří k nejvyšším v celém hradu.“

„Vždyť vám povídám, Brago, že tihle hoši jsou náramně šikovní. Zlezli i moji Šedou věž, a ta je jedna z nejvyšších v zemi.“

„Věřte mi, Archibalde, že na Aristinu věž vyšplhat nelze.“

„Oni to ale udělali,“ trval na svém Ballentyne. „Když ten kousek provedli mně, také jsem nevěřil, že je to možné, dokud jsem neotevřel sejf a nezjistil, že moje drahocenné vlastnictví je pryč. Teď je pryč i váš poklad. Co si teď počnete s tím davem venku, když nemáte žádnou princeznu na upálení?“

„Ne, to prostě není možné,“ opakoval Braga a odstrčil ho z cesty. „Vy dva,“ přikázal strážcům u dveří, když vyšel z cely. „Půjďte se mnou. Vezměte jeden z těch roubíků. Je čas přivést princeznu dolů a předvést ji soudnímu dvoru.“

Vedl je hradními chodbami a šest pater nahoru do obytných prostor hradu. Chodby tu byly prázdné. Všechno služebnictvo se shromáždilo venku a spolu s ostatními poslouchalo, co jim hlasatelé oznamovali o průběhu jednání.

Minuli královskou kapli a pokračovali k vedlejší dveřím. „Magnusi!“ křikl Braga a rozrazil dveře. Uvnitř ležel na lůžku trpaslík s hnědým plnovousem, zapleteným do copu, a širokým plochým nosem. Měl na sobě modrou koženou vestu, velké černé boty a jasně oranžovou košili s nabranými rukávy, v níž jeho ramena vypadala mohutně.

„Už je čas?“ zeptal se trpaslík. Vyskočil z postele, zívln a protřel si oči.

„Je nějaká možnost, že by se někdo dostal do princezniny věže a vězeňkyni odtud unesl?“ houkl na něj Braga.

„Ani náhodou,“ pravil trpaslík s naprostou jistotou. Braga přenesl pohled z Ballentyňa na trpaslíka, zamračil se.

„Musím se o tom přesvědčit. Stejně ji musíme dopravit dolů kvůli upálení a já se musím vrátit k soudu. Archibalde, zajděte pro Wylina, mého velitele stráže. Stojí na stráži u hradní brány. Povězte mu, ať přijde do královského křídla a pomůže se střežením princezny. Ta dívka musí být neustále pod dozorem.“ Obrátil se k trpaslíkovi. „Musíš ji přivést. Vezmi s sebou tyhle strážce. Jeden z nich má u sebe roubík. Zajistěte, aby jí ho nasadili, než ji povedou dolů.“ Ke strážcům pak dodal: „Princezna se zapletla s černou magií; je to čarodějka a mohla by ovlivnit vaši mysl, takže jí nesmíte dovolit, aby na vás promluvila. Vezměte ji a doved'te před soud.“ Strážci přikývnuli a v čele s

trpaslíkem vyrazili směrem k věži.

„Udělám, co si přejete, Percy, ale jsem si jist, že ta dívka už je pryč,“ pravil Archibald. „Tihle bastardi jsou neuvěřitelní. Jsou to přízraky a vůbec neznají strach. Pracují vám přímo pod nosem, oberou vás o všechno a ještě mají tu drzost a pošlou vám zprávu o tom, co provedli!“

Braga se zamyslel. „Ano, proč by to dělali?“ promluvil jakoby sám k sobě. „Když ji odvedli, proč by mi dávali vědět? A jestli to neudělali, jistě čekají, že to půjdu okamžitě prověřit...“ Ohlédl se přes rameno tam, kam odešel trpaslík. „Sežeňte Wylina, hned!“ zařval na hraběte a postrčil ho správným směrem.

Sám se rozběhl chodbou za trpaslíkem a dvěma strážci. Právě odbočovali do severní chodby, jež vedla přímo k věži, když je dohonal.

„Zůstaňte stát!“

Trpaslík se obrátil s nechápavým výrazem v obličeji. Strážci zareagovali odlišně. Mohutnější z nich se otočil, tasil meč a zastoupil arcivévodovi cestu.

Ⅴ

„Je čas dát se do toho, Royci,“ řekl Hadrian a odhodil přilbu. Běžný meč melengarských vojáků mu připadal těžký a nemotorný.

Royce si také sundal přilbu, protáhl se kolem trpaslíka a běžel dál chodbou.

„Zastav ho, pitomče!“ křikl Braga na trpaslíka, ale ten měl příliš pomalé reakce. Zloděj už byl daleko, když se malý trpaslík dal do běhu za ním. Braga tasil vlastní meč a obrátil svou pozornost na Hadriana.

„Víš, kdo jsem? Víš, že jsme se nedávno setkali v žaláři, když jsi tam visel v řetězech, ale uvědomuješ si, jakou mám pověst? Jsem arcivévoda Percy Braga, lord kancléř Melengaru, a co je důležitější, vítěz Velkého turnaje mistrů meče, a to pět let po sobě. Získals také nějaké tituly? Vydobyl sis nějaké stuhy? Někaké významné ceny? Máš doma na policích nějaké trofeje? Zvítězil jsem nad těmi nejlepšími z nejlepších v Avrynu, dokonce jsem překonal slavného Pickeringa a jeho magický rapír.“

„Já to slyšel tak, že v den souboje svůj meč neměl.“

Braga se zasmál. „Ta historka o meči je... prostě jen taková zkazka. Používá ji jako výmluvu, jako vysvětlení svých porážek, nebo když má strach ze soupeře. Jeho meč je obyčejná zbraň se zdobným jílcem.“

Braga se vrhl kupředu a rozmáchl se na Hadriana v útoku tak divokém a prudkém, že ho zahnal dozadu. Vzápětí udeřil znovu a Hadrian musel znovu uskočit nazad, aby unikl ráně do prsou.

„Jsi rychlý. To je dobře, aspoň se lépe pobavíme. Víš, pane zloději, jsem si jist, že jsi úplně špatně pochopil situaci. Nejspíš žiješ v představě, že mě držíš v šachu, zatímco tvůj přítel chvátá zachránit dívku v nesnázích. Jak ušlechtilé u prostého muže

jako ty. Nejspíš tajně sníš o tom, že jsi rytířem, jinak bys nemohl být tak naivní.“ Braga udělal výpad, sklonil se a sekl. Hadrian znovu ustoupil, a ještě jednou. Braga se mu vysmíval. „Pravda je, že nedržíš ty mě, ale já tebe!“

Arcivévoda naznačil klamný výpad doleva a krátkým úderem t'al po Hadrianovi. Ten uhnul, ale útok ho vychýlil z rovnováhy a zaměstnal jeho pozornost. Bragův úder mečem ho sice minul, ale arcivévoda využil příležitosti a vrazil mu jílec meče do tváře tak tvrdě, až ho odhodil ke stěně chodby. Hadrianovi začal krváčet ret. Braga okamžitě švihl svou zbraní, ale Hadrian se pohnul a meč narazil do stěny, až z ní vykřísł jiskry.

„Tohle asi bolelo.“

„Už jsem schytal i horší.“ Hadrian rychle oddechoval, jeho hlas zněl méně sebejistě.

„Musím přiznat, že vy dva jste na mě docela udělali dojem. Svou pověst si skutečně zasloužíte. To bylo mazané, vklouznout do stok těsně za těmi lovci krys a použít je jako návnadu. Chytré bylo i to, jak jste mi poslali vzkaz, abyste mě přiměli vyrazit rovnou k princezně, ale tady vaše skvělé nápady končí. Jak vidíš, mohu tě zabít, kdykoli se mi zachce, jenže já tě chci živého. Potřebuju popravít aspoň jednoho člověka. Dav na tom bude trvat. Za chvíli sem dorazí Wylín a tucet vojáků ze stráže, a pak tě odtáhnou ke kůlu. Mezitím se tvůj přítel, který teď nepochybně osvobozuje Aristu, stane nástrojem její smrti – i své vlastní. Mohl by ses rozběhnout za ním a varovat ho, ale... Vždyť mě tady držíš v šachu, není-liž pravda?“

Braga se zle zachechtal a znovu zaútočil.

Royce dorazil ke dveřím na konci chodby a nebyl nijak překvapený, když zjistil, že jsou zamčené. Vytáhl nástroje, které nosil u pasu. Byl to běžný zámek, odemkl ho bez potíží. Dveře se rozlétly, ale Royce okamžitě věděl, že tady je něco špatně. Spíš ucítil než uslyšel cvaknutí, když se veřej odklonila dozadu. Jeho instinkty mu říkaly, že cosi není v pořádku. Pohlédl nahoru na točité schodiště, jež mizelo za zaoblením věže. Vypadalo jako každé jiné, ale letité zkušenosti mu naznačovaly něco jiného.

Váhavě položil nohu na první stupeň, nic se nestalo. Stoupl na druhý, na třetí, po krůčcích postupoval nahoru. Napínal uši, jestli neuslyší nějaký podezřelý zvuk, zrakem pátral po nastražených drátech, pákách nebo uvolněných dlaždicích. Všechno se zdálo bezpečné. V chodbě za ním se ozývaly vzdálené údery mečů, jak Hadrian bavil arcivévodu. Musel si pospíšet.

Postoupil na pátý schod. Ve stěnách byla malá okénka, necelé tři stopy vysoká a jen stopu široká, dost na to, aby jimi pronikalo světlo, ale nic víc. Ostré zimní slunce vrhalo na schodiště svůj bezbarvý svit. Hladké kamenné zdi držela pohromadě spíš váha než malta. Jednotlivé stupně tvořily kamenné kvádry, díky dokonalé řemeslné práci do sebe zapadající tak těsně, že by se škvírami nedal protáhnout ani list

pergamenu.

Royce došlápl na šestý schod, a když přesunul váhu na vyšší stupeň, věž se zatřásla. Bezděčně začal sestupovat zpátky, a vtom se to stalo. Předchozích pět schodů se propadlo. Rozpoltily se a zřítily do propasti pod ním. Royce znovu přesunul váhu dopředu, právě včas, aby se vyhnul smrtelnému pádu, a udělal další nevyvážený krok vzhůru. Jakmile došlápl, předchozí stupeň se také rozlomil a spadl dolů. Věž znovu zahučela.

„Tvá první chyba byla, žes odemkl ten zámek,“ sdělil mu Magnus.

Royce jeho hlas uslyšel od spodních dveří. Když se otočil, viděl trpaslíka za dveřmi v hradní chodbě. Stál tam, kroužil klíčem na šňůrce, navíjel si ho na ukazováček a zase ho pouštěl. Nepřítomně si hladil vousy.

„Když odemkneš dveře bez použití klíče, spustí se past,“ vysvětlil Magnus s úšklebkem.

Pak začal zvolna přecházet před otevřenými dveřmi jako učitel, oslovující třídu. „Tu díru už sem zpátky nepřeskočíš, je to moc daleko. A pokud tě to zajímá, dno propasti je hodně hluboko. Začal jsi stoupat do věže na úrovni šestého patra hradu a sklep pod věží sahá až do skalního podloží pod základy. Ještě jsem tam přidal spoustu ostrých kamenů, jen tak pro legraci.“

„Tos udělal ty?“ zeptal se Royce.

„Jistě... Tedy, věž ne, ta už tady stála. Posledního půl roku jsem strávil tím, že jsem ji zevnitř hlodal jako nějaký kamenožrout.“ Trpaslík se zazubil a v očích se mu zablesklo. „Zbylo tu jen velmi málo kamene. Všechny ty napohled pevné kvádry jsou ve skutečnosti tenké jako papír. Nechal jsem na místě jen přesně odměřenou část stavby. Vnitřek vypadá jako pavučina z kamene namísto vláken. Tenké kamenné žilky jako krajkoví krystalické struktury, dost pevné, aby věž udržely, ale neobyčejně křehké, je-li porušeno určité vlákno.“

„Pokud tomu správně rozumím, tak kdykoli postoupím o schod nahoru, ten předchozí se zřítí?“

Trpaslíkův úšklebek se rozšířil. „Překrásné, že? Nemůžeš jít dolů, ale jestli zamíříš nahoru, dostaneš se do ještě větších potíží. Schody tvoří horizontální oporu pro vertikální plochy. Bez schodů, které stavbě dodávají stabilitu, se věž zkroutí sama do sebe a spadne. Než se dostaneš nahoru, celá stavba se zhroutí – jelikož ji zbavíš většiny opor. Nenech se ale uklidnit mými řečmi o dutých stěnách. Pořád je to kámen, a celková váha této věže je obrovská. Snadno rozdrtí tebe i tu dámu nahoře, pokud by samotný pád a ostré kamení na dně nestačily. Slyším to s vanoucím větrem, to jemné praskání a chvění, každý kámen vydává své zvuky, když roste, scvrkává se, kroučí se či zvětrává; je to řeč, které dobře rozumím. Vypráví mi příběhy z minulých dob i z budoucna, a právě teď tato věž zpívá.“

„Nenávidím trpaslíky,“ zamumlal Royce.

ČÁST DEVÁTÁ

ZACHRÁNCI

Džbán na vodu a umyvadlo dopadly na podlahu a roztříštily se. Arista sebou šklubla a posadila se na posteli, zmatená a vylekaná. Celý pokoj se otřásal. Už v létě se ve věži cítila divně, ale něco takového ještě nezažila. Zatajila dech, čekala. Nic se nedělo. Věž se přestala hýbat.

Obezřetně sklouzla z postele a váhavě se plížila k oknům, aby vyhlédla ven. Neviděla nic, co by vysvětlovalo to chvění. Svět venku pokryla vrstva čerstvého sněhu, jenž ještě stále padal. *Že by to bylo tím?* Pohlédla na věžní okapy. *Že by to vyvolal sníh, který klouže ze střechy?* Připadalo jí to nepravděpodobné... a nezáleželo na tom. *Kolik času mi zbývá?*

Podívala se dolů. Dav stále obcházel kolem hlavní hradní brány. Přešlapovala tam dobrá stovka lidí a všichni čekali na zprávy z jejího soudu. Kolem hradu hlídkovalo trojnásobné množství vojáků v plné zbroji. Strýc nehodlal nic ponechat náhodě. Myslel si snad, že lidé z města proti němu povstanou, jen aby neviděli svou princeznu hořet u kůlu? Ona věděla své. Nikomu nezáleželo na tom, jestli bude žít či zemře. Přestože znala všechny pány, hrabata a barony jménem a víc než tucetkrát s nimi seděla u stolu při jídle, dobře věděla, že mezi nimi nemá přítele. Žádné přátele neměla. Braga měl pravdu; trávila příliš mnoho času ve své věži. Nikdo ji doopravdy neznal. Žila osaměle, ale tentokrát se poprvé cítila skutečně sama.

Celou noc se snažila najít ta pravá slova, která by měla použít před soudem. Nakonec usoudila, že může říci jen velmi málo. Mohla by obvinít Bragu z vraždy svého otce, ale neměla žádný důkaz. To jemu všechny důkazy hrály do ruky. Vždyť přece osvobodila ty dva zloděje a byla zodpovědná za Alricovo zmizení. A k čemu to všechno bylo?

Co jsem si vůbec myslela?

Předala svého bratra dvěma neznámým zločincům. Alric jim osobně sdělil svůj záměr umučit je k smrti, a ona jim ho vydala na milost! Jakou měl pravděpodobnost přežití? Co pro zloděje znamená slib? Kdykoli jen pomyslela na to, jak se jí vysmívají a ubohého Alrica topí v řece, zmocnila se jí nevolnost. Teď už jsou nejspíš v půli cesty do Calis nebo Delgosu a přou se o prsten s melengarskou pečetí. Když se zvědové vrátili s Alricovým rouchem, byla si jista, že je mrtev, ale kde zůstalo jeho tělo?

Je možné, že by Alric byl ještě naživu?

Ne, uvažovala, mnohem pravděpodobnější je, že Braga jeho tělo schovává. Kdyby ho předložil soudu, mohla by žádat o trůn. Ale až bude po všem, až ji prohlásí vinnou a upálí, Braga ho jako zázrakem najde. Dost možná zamkl tělo jejího bratra v některém z pater pod ní nebo v nějaké kryptě.

Všechno to byla její vina. Kdyby se do toho nepletla, snad by se Alric ujal pátrání a objevil by Bragovu zradu. Snad je mohl zachránit oba. Možná se opravdu chovala jako nerozumná dívka. Aspoň že její smrtí skončí všechny ty otázky a výčitky, jež ji stravují. Zavřela oči a znovu pocítila nejistotu světa kolem sebe.

Ⅴ

Galilinské vojsko, jež nyní čítalo plných pět set mužů, pochodovalo zimní krajinou. Šedesát rytířů v plné zbroji neslo kopí s dlouhými dvojcípými zástavami, jež ve znečitlivujícím větru šlehalo jako hadí jazyky. Myron ještě na Drondilských Polích zaslechl, jak se Alric pře s ostatními šlechtici, kteří se domnívali, že se vydávají na pochod příliš brzy. Očividně ještě postrádali vojáky několika pánů, a vyrazit bez nich představovalo zvýšení rizika. Pickering se nakonec podvolil Alricovu naléhání a přesvědčil ostatní, jakmile dorazili baroni Himbolt a Rendon s dalším tuctem rytířů. Myronovi taková síla připadala velice působivá i tak.

V čele jeli princ Alric, Myron, hrabě Pickering a jeho dva nejstarší synové, a také významnější šlechtici – největší majitelé půdy. Následovali rytíři v řadách po čtyřech, po nich pak doprovod, sestávající ze zemanů, pážat a pěších. Za nimi pochodovaly řady prostých vojáků: silní, podsadití, hrubí muži v kroužkových košilích a obyčejných helmách, s plechovými chrániči holení a bot. Každý z nich byl ozbrojen krátkým širokým mečem, hranatým štítem a dlouhým kopím. Za nimi šli lučištníci v kožených kazajkách a vlněných pláštích, jež skrývaly toulce. Při pochodu drželi luky bez tětív, jako by to byly obyčejné hole. Až úplně na konci se drželi řemeslníci; kováři, felčaři a kuchaři s vozy, jež vezly zásoby pro vojsko.

Myron se cítil hloupě. I po hodinách na cestě měl stále potíže udržet koně rovně, aby stále nevrážel do Fanenova valacha. Už začínal přicházet na to, jak zacházet s třmeny, ale pořád se měl co učit. Chráníč prstů, který jeho nohám bránil spočinout na chodidlech, mu překážel. Pickeringovi chlapani se ho ujali a vysvětlili mu, jak se má o třmen opírat jen polštářkem pod prsty. Umožňuje to lepší ovládání a noha se mu tak při pádu nezachytí. Také mu předvedli, jak pevné třmeny pomáhají přitisknout kolena k bokům koně. Všichni Pickeringovi koně byli vycvičeni, aby je bylo možno ovládat nohama, koleny a stehny. Cvičili je tak, aby rytíři mohli bojovat s mečem nebo kopím v jedné ruce a štítem ve druhé. Myron se nyní pokoušel tuto techniku zvládnout, tiskl koně stehny a snažil se ho řídit doprava, ale k ničemu to nevedlo. Čím víc tlačil levým kolenem, tím víc tlačilo i pravé, aby sílu vyrovnalo. Výsledkem bylo zmatené zvíře, které znovu sešlo z přímé cesty a oťrelo se o Fanenova koně.

„Musíš na ni přísně,“ řekl Fanen. „Ukaž jí, kdo tady velí.“

„To ona už dobře ví – samozřejmě že ona,“ odvětil Myron žalostně. „Myslím, že bych to měl zkusit s otěžemi. V nadcházející bitvě přece nebudu třímat meč nebo tak

něco.“

„To nikdy nevíš,“ mínil Fanen. „Dávni mniši bývali zvyklí bojovat až moc, a Alric povídal, žeš mu zachránil život, když jsi zabil jednoho z těch žoldnéřů, kteří vás přepadli. Takže máš přede mnou náskok o jednoho. Já vlastně ještě nikdy nikoho nezabil.“

Myron se zachmuřil a sklopil zrak. „Byl bych raději, kdyby o tom nikomu nevykládal.“

„Ach, za to se nemusíš stydět. Zabití darebáka ve službě králi, to je přece základ legend, tak vznikají hrdinové.“

„Mně to hrdinské nepřipadalo. Bylo mi z toho zle. Ani nevím, proč jsem... ne, to bych lhal. Opravdu s tím musím skoncovat.“

„S čím?“

„Se lhaním. Opat mi jednou řekl, že lež je zrada na sobě samém. Je to důkaz toho, že si sám sebe hnusím. Víš, když se hanbíš za své činy, myšlenky nebo záměry, raději lžeš, abys je skryl, než abys sám sebe přijal takového, jaký opravdu jsi. To, jak tě vidí jiní, se pro tebe stane důležitějším než tvá skutečná osobnost. Jako když muž raději zemře, než by dopustil, aby ho považovali za zbabělce. Vlastní život pro něj není tak důležitý jako jeho pověst. A kdo je nakonec statečnější? Ten, kdo raději zemře, než by byl za zbabělce, nebo ten, kdo žije dál s vědomím, jaký je?“

„Omlouvám se, nějak jsem se v tom ztratil,“ pravil Fanen zmateně.

„Na tom nezáleží. Kromě toho mě princ vzal s sebou jako kronikáře, a ne jako bojovníka. Myslím, že chce, abych dnešní události zapsal do knihy.“

„Hm, jestli budeš všechno zapisovat, tak prosím vynech ten Denekův záchvat, když mu otec nedovolil jet. Vrhlo by to špatné světlo na naši rodinu.“

Pro Myrona bylo všechno, co cestou míjeli, zcela nové. Jistěže už viděl sníh, ale jen na nádvoří kláštera. Nikdy neviděl, jak sedá na les a třpytí se na březích řek a potoků. Teď už putovali obydleným krajem, projížděli vesnicemi, z nichž každá byla o něco větší než předchozí. Myron jen užasle zíral na množství různých druhů obydlí, zvířat i lidí, jež potkávali. Kdykoli dojeli do nějakého městečka, lidé vybíhali a zvědavě si je prohlíželi. Z domů je vylákalo hrozivé dunění kopyt a pochodujících vojenských bot. Někteří sebrali odvahu a ptali se, kam vojsko pochoduje, ale muži měli přísně nakázáno zachovat mlčení a nic jim neřekli.

Děti běžely až ke kraji cesty, rodiče je rychle chytali a táhli zpátky. Myron nikdy neviděl dítě, tedy od dob, kdy jím byl sám. Nebylo nic zvláštního, když chlapce poslali do kláštera ve věku deseti či dvanácti let, ale jen vzácně tam přišlo dítě mladší osmi let. Nejmenší děti Myrona fascinovaly a užasle si je prohlížel. Podobali se malým opilým lidem, byly hluché a obvykle špinavé, ale přitom překvapivě roztomilé a hleděly na něj velmi podobně jako on na ně. Mávaly a Myron si nemohl pomoci a mával jim také, přestože se domníval, že to není právě vojenské chování.

Vojenský houfec postupoval nečekaně rychle. Peší vojáci se jako jeden řídili rozkazy

a střídali poklus s volnějším krokem, který byl jen o málo pomalejší. Všichni měli zachmuřené tváře bez úsměvu.

Pochodovali celé hodiny. Nikdo se jim nepostavil do cesty. Nikde nenarazili na žádné léčky nebo oddíly, číhající v záloze. Myronovi celá výprava připadala spíš jako vzrušující přehlídka než příprava na osudovou bitvu. Konečně spatřil v dálce Medford. Fanen mu ukázal mohutnou věž Mareské katedrály se zvonem a vysoké věže Essendonského hradu, kde nevlál žádný prapor.

Předvoj vyjel kupředu a posel se vrátil se zprávou, že kolem města leží velká vojenská síla. Velitelé nařídili svým oddílům utvořit řady. Prapory předávaly povely, lučištníci si napínali na luky tětivy, vojsko se rozdělilo a vytvořilo čtverce. V dlouhých řadách po třech se muži pohybovali jako jeden. Lučištníci byli vysláni dopředu a přesouvali se těsně za pěšími.

Myron a Fanen dostali rozkaz držet se vzadu, a tak jeli s kuchaři a pozorovali a naslouchali. Ze svého nového postavení Myron viděl, jak se část vojska oddělila od hlavního voje a postupuje k pravé straně města. Když řady vojáků vystoupily na mírný svah, takže už na ně bylo z města vidět, zazněl v dálce obrovský roh.

Hradnímu rohu odpověděl jeden z jejich vlastních a galilínští lučištníci vypustili na obránce salvu šípů. Šípy vzlétly a chvíli se zdálo, jako by visely ve vzduchu, podobné temnému mraku. Když dorazily k cíli, zaslechl Myron vzdálené výkřiky. Napjatě sledoval, jak se rytíři na koních dělí na tři skupiny. Jedna pokračovala po cestě, ostatní zaujaly postavení po jejích bocích. Hlavní řada zrychlila krok.

VI

Když uslyšeli roh, Mason Grumon a Dixon Taft vyrazili v čele davu po Svěhlavé ulici, čímž prakticky vyprázdnili Dolní čtvrť. Šlo o znamení, na které měli podle Royce a Hadriana čekat; tohle byl signál k útoku.

Od chvíle, kdy je zloději probudili uprostřed noci, oba dva usilovně pracovali na vyvolání vzpoury v medfordské Dolní čtvrti. Šířili zvěsti o zavraždění Amratha arcivévodou, o princeznině nevině a princově návratu. Ti, komu spravedlnost nebo oddanost nic neříkaly, se dali zlákat příležitostmi pomstít se velkým pánům. Nebylo obtížné přesvědčit chudinu, aby pozvedla zbraně proti vojákům, kteří na obyvatele Dolní čtvrti vždycky dohlíželi. Navíc se našli i lidé, nadšení představou trochy rabování nebo i odměnou ze strany koruny, pokud zvítězí.

Vyzbrojili se vidlemi, sekerami a obušky. Náhražkové brnění si vyrobili z kdejakého kusu plechu, který si přivázali pod šaty. Většinou kvůli tomu zabavili manželkám plech na pečení. Bylo jich značné množství, ale celkově působili uboze. Gwen vzbouřila i lidi z Řemeslnické ulice, jež poskytla nejen silné muže, ale i pár mečů, luků a částí zbroje. Jelikož městské strážě většinou hlídkovaly kolem města a většina obyvatel

Šlechtické čtvrti se účastnila soudu, nebylo nikoho, kdo by jim zabránil otevřeně se shromažďovat.

Mason s Dixonem po boku pochodoval v čele s kovářským kladivem v jedné ruce a hrubým štítem, který si ráno vyrobil, ve druhé. Léta roztrpčení a vzdoru v něm vybublala na povrch a kovář si rázně vykračoval kupředu. Zloba, zrozená ze života, jenž mu byl odepřen, ho zcela pohltila. Když nemohl zaplatit daně z dílny po otci, přišel na něj městský šerif a jeho zřízenci. Když odmítl odejít, zmlátili ho do bezvědomí a hodili ho do stoky u Svěhlavé ulice. Mason strážce obviňoval z většiny svého životního neštěstí. Krutý výprask mu tehdy oslabil ramena, a mávání kladivem pro něj bylo celá léta tak bolestivé, že vydržel pracovat jen pár hodin denně. To ho spolu s vášní pro sázení udržovalo v chudobě. Sázení ovšem nikdy nepovažoval za hlavní příčinu; podle něj za vše mohly městské strážce. Nezáleželo mu na tom, že dotyčný šerif a vojáci, kteří ho zbili, už ve stráži dávno neslouží. Dnes měl možnost vrátit jim úder, splatit jim bolest, kterou musel snášet.

Ani on ani Dixon nebyli právě svalnatí bojovníci, ale oba byli velcí chlapi se širokými rameny a mohutnými šijemi, a dav je následoval, skoro jako by obyvatelé Dolní čtvrti orali město se dvěma voly pod jařmem. Zabočili na Svěhlavou ulici, a aniž by jim v tom někdo bránil, pokračovali do Šlechtické čtvrti. V porovnání s Dolní jako by šlo o jiný svět. Ulice byly dlážděny ozdobnými kameny a lemovány kovovými sloupky na uvázání koní. Podél široké cesty stály pouliční svítlny a kryté stoky doplňovaly dojem pohodlí pro privilegované. Uprostřed Šlechtické čtvrti se rozkládalo rozlehlé, prostorné náměstí. Vévodila mu mohutná Essendonská fontána se sochou Tolina na vzpínajícím se koni nad tryskající vodou. Naproti se tyčila Mareská katedrála. V jejích věžích ve výšce hlasitě odbíjely zvony. Dav se hrnul kolem nádherných třípatrových domů z kamene a cihel, se železnými ploty a ozdobnými branami. Masonovi neuniklo, že zdejší stáje vypadají lépe než dům, v němž žije. Výlet na náměstí jen dodal palivo do ohně, který se nyní hnal městem.

Když dorazili na Hlavní třídu, spatřili nepřítele.

Zvuk rohu znovu přitáhl Aristu k oknu. To, co spatřila, ji ohromilo. V dálce, na hranici její rozlišovací schopnosti, se nad holými stromy zvedaly prapory. Přicházel hrabě Pickering, a nebyl sám. Asi dvacet praporů představovalo téměř všechny pány ze západních provincií. Pickering táhl na Medford s vojskem.

Dělá to kvůli mně? Zvažovala tu otázku a výsledkem jejích úvah bylo – ne. Ze všech šlechticů znala Pickeringa nejlépe, ale pochybovala, že by se vydal na pochod kvůli ní. Určitě k němu dorazily novinky o Alricově smrti, a on se teď chystal vyzvat Bragu kvůli koruně. Její neutěšené postavení ho nejspíš ani nezajímalo. Hrabě Pickering prostě

spatřil příležitost a sahá po ní. Skutečnost, že princezna možná ještě žije, to byla jen drobnost. Nikdo by nechtěl, aby království vládla žena. Když zvítězí, donutí ji abdikovat ve svůj prospěch, nebo možná ve prospěch Mauvina. Pošlou ji pryč. Snad nebude uvězněna, ale nikdy nebude úplně volná. Ale přinejmenším nebude na trůně sedět Braga – jenže může Pickering zvítězit? Nevyznala se v taktice, nebyla žádný generál, ovšem i tak viděla, že vojsko, postupující po silnici, zdaleka není dost početné na obléhání hradu. Braga své síly nechal dobře rozmístit a zakopat. Když pohlédla na nádvoří pod sebou, najednou si uvědomila, že útok znamená odvrácení pozornosti. Kdyby tak mohla nějak uniknout.

Třeba to tentokrát dopadne jinak.

Chvatně přiskočila ke dveřím a odemkla je dotekem náhrdelníku. Hmátla po západce a zatlačila. Jako obvykle se nechtěly pohnout. „K čertu s tím trpaslíkem,“ řekla nahlas. Zuřivě se opřela do dveří, celou vahou, veškerou silou. Dveře nepovolily.

Ozval se další rachot, pokoj se znovu otřásl. Z trámů pod stropem se sypal prach. *Co se to děje?* Princezna zavravorala, protože věž se zhoupla jako loď na moři. Neměla ponětí, co teď. Vyděšená a zmatená se znovu uchýlila do klamného bezpečí postele. Seděla tam, objímala si rukama kolena, skoro se bála dýchat a očima těkala kolem sebe při každém, i tom nejslabším zvuku. Blížil se konec. Ať tak či onak, byla si jistá, že nastane velmi brzy.

VI

Princ byl v opravdovém boji nováčkem a nebyl si jist, co má vlastně očekávat. Doufal, že postačí sebrat pořádné vojsko, a obránci města se vzdají. Skutečnost však byla naprosto odlišná. Když dorazili k Medfordu, našli před hradbami zákopy plné kopiníků. Jeho lučištníci už vystřelili tři salvy šípů, obránci však zůstávali neochvějně na svých místech. Jejich štíty většinu šípů zachytily a zabránily větším škodám.

Kdo vlastně jsou? přemítal Alric. Jsou to moji vlastní vojáci, a teď stojí mezi mnou a mým domovem. Jaké lži Braga rozšířil ve vojsku? Nebo to jsou všechno najatí žoldnéři? Zaplatil za tyto řady ostré oceli mým zlatem?

Alric seděl na jednom z Pickeringových koní s čabrakou narychlo ozdobenou obrazem melengarského sokola. Zvíře bylo stejně neklidné jako jezdec, šouvalo kopyty a odfrkávalo oblaky mrazivé mlhy. Alric držel otěže pravou rukou, levou si přitahoval vlněný plášť těsně ke krku. Zvedl pohled nad hlavy kopiníků a podíval se na své rodné město. V padajícím sněhu se hradby a věže Medfordu zdály matné a vybledlé jako sen. Celý obraz postupně pokrývala bílá barva a svět zahalilo tajuplné mlčení.

„Vaše Veličenstvo,“ porušil ticho hrabě Pickering.

„Další šípy?“ navrhl Alric.

„Luky vaše město nedobudou.“

Alric vážně přikývl. „Tak tedy rytíři, pošlete rytíře, ať prolomí jejich obrannou linii.“

„Šikovatel!“ křikl hrabě. „Předejte rytířům rozkaz k prolomení obrany!“

Udatní muži v zářivé zbroji pobídlí oře a vyrazili kupředu s prapory vlajícími nad hlavami. Až do nebe vzlétl sníh, zvířený jejich koňmi, a zcela je zahalil a skryl. Zmizeli všem z očí, ale Alric stále slyšel dunění kopyt.

Střetnutí bylo děsivé. Alric ho nejen slyšel, ale přímo i cítil. Ozvalo se ječivé skřípění kovu, lidé křičeli a Alric v té chvíli poprvé poznal, že i koně mohou řvát. Když oblak sněhu klesl k zemi, konečně uviděl celé krvavé představení. Nastavená kopí, zapřená do hlíny, probodala těla mužů i koní. Koně se hroutili, shazovali rytíře a ti leželi na zemi jako želvy a snažili se vzpřímit. Kopiníci vytáhli krátké meče a bodali jimi dolů, ostrými hroty do štěrbin pro oči nebo mezer v brnění v tříselech či podpaží.

„Nedaří se nám tak dobře, jak jsem doufal,“ postěžoval si Alric.

„V bitvách už to tak chodí, Veličenstvo,“ ujistil ho hrabě. „Ovšem právě tohle kralování obnáší. Umírají vaši rytíři. Ponecháte je jejich osudu?“

„Mám za nimi poslat pěší vojáky?“

„Na vašem místě bych to rozhodně udělal. Potřebujete v té stěně vytvořit díru. Snažte se toho dosáhnout dřív, než si vaši muži pomyslí, že jste neschopný, a zmizí v okolních lesích.“

„Šikovateli!“ houkl Alric. „Naříd'te pěším, ať se ihned zapojí do boje!“

„Ano, pane!“

Zazněl roh a muži se s řevem vyřítili do bitvy. Alric se díval, jak se ocel zatíná do masa. Pěchota si vedla lépe než rytíři, ale výhodné postavení obránců si i zde vybíralo svou daň. Alric se na to stěží vydržel dívat. Nikdy v životě se mu ještě nenaskytl podobný pohled – bylo tu tolik krve. Bílý sníh se ztratil; poskvřnila ho růžová a na některých strašných místech se tvořily louže temně rudé. Po zemi se válely kusy lidských těl – usekané paže i nohy, rozřáté hlavy. Jednotliví vojáci splynuli ve vířící mase těl, krve, hlíny a nekončícího křiku.

„Nemůžu uvěřit, že se to opravdu děje,“ hlesl Alric. Cítil se hrozně a podle toho zněl i jeho hlas. „Vždyť je to moje město. Jsou to moji lidé. Moji muži!“ Obrátil se k hraběti Pickeringovi. „Nechávám zabíjet vlastní lidi!“ Třásl se a do očí mu vstoupily slzy, tvář mu zčervenala. Slyšel výkřiky a jekot a svíral hrušku sedla, až ho bolely ruce. Připadal si tak bezmocný!

Ted' jsem král.

Vůbec se necítil jako král. Cítil se přesně jako na té cestě nedaleko Stříbrného džbánu, když ho ti muži drželi tváří k zemi. Slzy mu stékaly po tvářích.

„Alricu! Nech toho!“ štěkl na něj Pickering. „Muži tě nesmí vidět plakat!“

V Alricovi vzplanula zuřivost, otočil se k hraběti. „Ne? *Ne?* Podívejte na něj! Umírají pro mě. Umírají *na můj rozkaz!* Mají právo vidět svého krále! Všichni mají právo vidět svého krále!“

Utřel si slzy z tváří a chopil se otěží. „Tohle mě už unavuje. Unavuje mě ležet obličejem v blátě. Už to nesnesu. Unavuje mě být bezmocný. Tohle je moje město, které postavili moji předkové! Když si moji lidé zvolili boj, pak tedy, u Maribora, chci, aby věděli, že bojují proti mně!“

Princ si nasadil přilbu, tasil otcův dlouhý meč a pobídl koně, nikoli směrem k zákopu, ale přímo k hradní bráně.

„Alricu, ne!“ křičel za ním Pickering.

Mason se rozběhl a prorazil kladivem přilbu prvního městského vojáka, jehož spatřil. Zazubil se potěšením, jak mu štěstí přeje, vzal si jeho meč a vzhlédl.

Dav dorazil ke hlavní městské bráně. Nad nimi se tyčila obranná bašta z šedého kamene se čtyřmi věžičkami, podobná jakémusi netvorovi. Hemžili se tam vojáci, užaslí při pohledu na město, jež se proti nim vzbouřilo. Překvapení a následné zděšení poskytly davu čas, aby se přelil z ulic k bráně. Mason slyšel Dixona křičet: „Za prince Alrica!“, ale princ byl to poslední, na co kovář myslel.

Vybral si další cíl – vysokého vojáka zaujatého pěstním soubojem s metařem z Řemeslnické ulice. Mason bodl strážce do podpaží a otočil čepelí, aby uslyšel jeho jekot. Metař se na kováře zazubil a Mason mu úšklebek vrátil.

Zabil jen dva muže, ale už teď byl pokrytý kluzkou krví. Tunika mu ztěžkla a přilnula ke hrudi, takže nepoznal, jestli mu na ni z obličejce kape krev nebo pot. Škleb, který věnoval metaři, mu už na tváři zůstal, jako by ho tam přilepilo vzrušení a povznesená nálada. *Tohle je svoboda! Tohle je život!* Srdce mu divoce bušilo a hlava se mu točila, jako by byl opilý.

Znovu máchl mečem, tentokrát proti muži, jenž už klečel na jednom koleně. Rozpřáhl se tak mocně, že čepel muži pronikla do půli šíje. Odkopl mrtvolu a hlasitým křikem oslavil vítězství. Jeho zvolání nemělo slova; v takové chvíli slova ztrácela hodnotu. Vykřikoval zběsilost, jež mu tepala v žilách. Znovu byl mužem, silným mužem, jehož je potřeba se bát!

Zazněl roh a Mason znovu vzhlédl. Na hradbách se objevil kapitán hradní stráže, vydával rozkazy a soustřeďoval své vojáky. Ti okamžitě poslechli a seřadili se, aby bránili bránu, přestože už je dav obklíčil.

Mason vykročil po blátivé, zkrvavené zemi, klouzající pod nohama. Rozhlédl se a vybral si další cíl. Hradního strážce, jenž se právě otočil zády k němu a chystal se ustoupit podle kapitánova rozkazu. Kovář zamířil na krk a pokusil se mu useknout hlavu. Neměl však žádné zkušenosti v zacházení s mečem, úder mu vyšel příliš vysoko a čepel s hlasitým zařinčením odskočila od přilby. Zvedl meč k další ráně, vtom se ale voják nečekaně otočil.

Mason pocítil ostrou palčivou bolest v břiše. V jediném okamžiku ho opustila všechna síla a zběsilost. Upustil meč. Viděl, spíš než cítil, že klesá na kolena. Pohlédl dolů, aby našel zdroj bolesti, a spatřil, jak voják vytahuje meč z jeho břicha. Mason nemohl uvěřit tomu, co vidí. *Jak to, že všechna ta ocel byla ve mně?*

Ucítil teplé vlhko na ruku, které bezděčně přitiskl na ránu. Snažil se udržet v těle vnitřnosti, které se valily ven, ale i tak mu z nejméně stopu široké rány mezi prsty vytékala krev. Už necítil nohy a zůstal bezmocně ležet, a vtom ke své hrůze uviděl, jak se voják znovu rozmachuje, tentokrát na jeho hlavu.

Ⅴ

Alric vyrazil proti hradní obranné baště. Hrabě Pickering, Mauvin a šikovatel Garret okamžitě vyjeli v čele zbylých rytířů za ním. Z hradeb nad obrovskou branou na ně pršely šípy. Jeden se Alricovi odrazil od hledí, další se zaryl hluboko do hrušky sedla. Jeden šíp zasáhl koně sira Sinclaira do slabin, kůň se nečekaně postavil na zadní, ale rytíř se udržel v sedle. Nespočet dalších šípů se neškodně zabodalo do země. Rozzuřený princ jel přímo k bráně, postavil se ve třmenech a vykřikl: „Jsem princ Alric Brendon Essendon! Otevřete bránu, jménem krále!“

Nebyl si jist, jestli ho vůbec někdo slyšel, když tam stál s mečem zdviženým vysoko nad hlavou. Co víc, i kdyby ho slyšeli, neměl důvod věřit, že nepřisviští další šíp a neukončí jeho život. Za princem se rozestavěli zbylí rytíři a pokusili se kolem svého vladaře vytvořit ochrannou stěnu.

Žádný šíp nepřiletěl, ale brána se neotevřela.

„Alricu!“ volal hrabě Pickering, „musíš ustoupit!“

„Jsem princ Alric Essendon! Okamžitě otevřete bránu!“ zopakoval příkaz, a tentokrát si sundal přílbu, odhodil ji a couvl s koněm tak, aby na něj z hradeb dobře viděli.

Potom i s ostatními čekal. Hrabě Pickering a Mauvin na prince hleděli s hrůzou a pokoušeli se ho přesvědčit, aby od brány odstoupil. Po několik napjatých chvil se nic nedělo, jen princ a jeho ochránci seděli na koních a vyčkávali s pohledy upřenými nahoru.

Shora z hradeb se ozval výkřik: „Princ! Otevřete bránu! Pusťte ho dovnitř! Je to náš princ!“ Zazněly další výkřiky, řev, a najednou se v mohutné bráně otevřela štěrbina a masivní veřeje se začaly pohybovat dozadu. Uvnitř byl naprostý zmatek, strážci v uniformách čelili tlupě obyvatel města, vystrojených jako dráteníci v náhražkové zbroji a ukradených přílbách.

Alric se nezastavil. Pobídl koně a vjel do davu. Mauvin, hrabě Pickering, sir Ecton a šikovatel Garret se snažili poskytnout svému králi ochranu, ale nebylo to potřeba. Při pohledu na něj obránci složili zbraně. Rychle se rozkřiklo, že princ je naživu, a všichni,

kdo ho viděli, jak se žene ke hradu a mává otcovým mečem, mu provolávali slávu.

Ⅴ

Royce stál v pasti na věžních schodech, když uslyšel kvílení rohu. „Zdá se, že se venku bojuje,“ poznamenal Magnus. „Tak si říkám, kdo asi vyhraje?“ Poškrábal se ve vousu. „Vlastně, docela by mě zajímalo, kdo tam vůbec bojuje?“

„Moc se nestaráš o záležitosti svého chleboďárce, co?“ Royce si pozorně prohlížel stěny. Když se pokusil zarazit bodec do štěrbin, stěna se rozkrápla jako vejce. Trpaslík mluvil pravdu.

„Jedině když je to nutné kvůli práci. Mimochodem, tohle bych už nezkoušel. Měls štěstí, že ses netrefil do opěrného vlákna.“

Royce potichu zaklel. „Když se tak snažíš být mi nápomocen, proč mi prostě neporadíš, jak se dostat nahoru a zase zpátky?“

„Kdo říká, že se ti snažím pomáhat?“ Trpaslík se na něj zlomyslně zašklebil. „Jen jsem se tímhle dílem zabýval půl toku. Nechci, abys celou věž skácel za pár minut. Chci si to vychutnat.“

„Jsou všichni trpaslíci takhle morbidní?“

„Představ si, že by sis postavil hrad z písku a chtěl si dopřát potěšení z pohledu na to, jak ho smete vlna. Já prostě napjatě čekám, jak a kdy přesně se věž konečně zhroutí. Způsobí to tvůj chybný krok, ztráta rovnováhy, nebo něco zajímavého a nečekaného?“

Royce vytáhl dýku a přidržel ji za čepel, tak aby ji trpaslík viděl. „Uvědomuješ si, že tě můžu zasáhnout do krku i na místě, kde právě stojíš?“

Byla to planá pohružka, jelikož by si v takové chvíli nedovolil odhodit tak životně důležitý nástroj. Přesto očekával nějakou reakci, strach, nebo aspoň výsměšný chechtot. Trpaslík neprojevil ani jedno ani druhé. S rozšířenýma očima zíral na dýku.

„Kdes vzal tu zbraň?“

Royce nevěřícně zakoulel očima. „Mám tady nějakou práci. Kdyby ti to nevadilo.“ Vrátil se ke zkoumání schodů. Sledoval, jak se stácejí kolem ústředního sloupu věže, jak schody nahoře tvoří strop těch dole. Pohlédl před sebe a pak za sebe.

„Schod, na němž stojím, se nezhroutí, pokud na něm stojím,“ řekl si pro sebe, ale dost nahlas, aby ho trpaslík slyšel. „Propadne se, až když přešlápnu na další.“

„Ano, docela důmyslné, že? Jak si jistě umíš představit, jsem na své dílo hrdý. Původně jsem ho plánoval jako nástroj Aristiny smrti. Braga mě najal, abych to zařídil jako nehodu. Zchátralá stará věž v královském sídle se zhroutí a ubohá princezna je zavalena. Naneštěstí po Alricově zmizení změnil názor a rozhodl se, že ji nechá popravit. Už jsem se obával, že nikdy nespátřím plody své těžké práce, ale pak ses objevil ty. Je to od tebe moc milé.“

„Každá past má nějakou slabinu,“ pravil Royce. Pohlédl před sebe a najednou se

usmál. V podřepu skočil dopředu, ne o jeden, ale o dva schody výš. Stupeň uprostřed sklouzl a zřítel se, ale původní, od něhož se odrazil, zůstal. „Když vedle něj není žádný další,“ podotkl Royce, „je teď ten schod bezpečný a neprolomí se, co?“

„Bystrý postřeh,“ odvětil trpaslík zklamaně.

Royce pokračoval ve skocích, při nichž bral schody po dvou, až se trpaslíkovi ztratil z očí za otáčkou schodiště. Než mu zmizel, trpaslík na něj zavolal:

„Stejně ti to k ničemu nebude. Ta mezera u paty schodiště je moc široká, tu nepřeskočíš! Pořád jsi v pasti!“

Ⅴ

Arista se ještě choulila na posteli, když uslyšela někoho za dveřmi. Patrně přišel ten strašný trpaslík nebo Braga, aby ji odvedl před soud. Slyšela škrábání a sem tam bouchnutí. Vzpomněla si příliš pozdě, že znovu nezamkla drahokamem. Právě když se vrhla ke dveřím, rozlétly se. K jejímu údivu za nimi nestál Braga ani trpaslík. Místo nich se tu objevil jeden ze zlodějů ze žaláře.

„Princezno,“ řekl jenom a vstoupil s uctivou, byť krátkou úklonou jejím směrem. Hbitě prošel kolem ní a zdálo se, že něco hledá, protože jeho oči se pátravě rozběhly po stěnách a stropu její ložnice.

„Ty? Co ty tu děláš? Je Alric naživu?“

„Alric se má dobře,“ odpověděl Royce a dál přecházel po pokoji. Vyhlížel z oken a prozkoumal látku závěsů. „Hm, tohle nepůjde.“

„Proč tu jsi? Jak... jak ses sem dostal? Viděls Esrahaddona? Co řekl Alricovi?“

„Mám teď dost napilno, Vaše Výsosti.“

„Napilno? A co děláš?“

„Zachraňuju vás, ale připouštím, že se mi zrovna teď valně nedaří.“ Aniž by požádal o svolení, otevřel šatník a začal se přehrabovat v jejích šatech. Pak prohlédl zásuvky prádelníku.

„Co chceš dělat s mými šaty?“

„Pokouším se vymyslet, jak se odtud dostat. Mám podezření, že se tato věž každou chvíli zřítí, a pokud se odtud nedostaneme, zemřeme.“

„Chápu,“ řekla prostě. „Proč nemůžeme sejít po schodech?“ Vstala a opatrně přistoupila ke dveřím. „Sladký Maribore!“ vyjekla, když objevila, že každý druhý schod chybí.

„Tohle bychom mohli přeskákat, ale dole chybí šest nebo sedm schodů za sebou. Je to moc daleko, abychom přeskočili až do chodby. Doufám jsem, že by se třeba dalo skočit z okna do vodního příkopu, ale vypadá to jako jistá smrt.“

„Ach,“ bylo vše, co ze sebe dokázala vypravit. Někde v hrdle se jí tvořil výkřik hrůzy, musela si zakrýt ústa rukou, aby ho zadržela. „Máš pravdu. Moc se ti nedaří.“

Royce nahlédl pod její postel a pak se narovnal. „Počkat, vy jste přece čarodějka, ne? Esrahaddon vás učil magii. Můžete nás dostat dolů? Levitací, nebo nás proměnit v ptáky nebo tak něco?“

Arista se rozpačitě usmála. „Moc jsem se toho od Esrahaddona nenaučila, a levitaci už vůbec ne.“

„A nedokážete přimět k levitaci prkno nebo kámen, na který bychom mohli skočit?“

Arista zakroutila hlavou.

„A to s těmi ptáky?“

„I kdybych to uměla, což neumím, museli bychom pak zůstat ptáky, protože bych nás nemohla proměnit zpátky, ne?“

„Takže bez magie,“ vzdychl Royce a začal stahovat pérovou matraci z Aristiny postele, aby odkryl provazovou síť pod ní. „Tak dobře, pomozte mi rozplést postel.“

„Provaz není dost dlouhý, aby dosáhl až na dno věže,“ řekla.

„To nemusí být,“ odpověděl a vytahoval provazy z otvorů v rámu postele.

Věž se zatřásla, z trámů se snesl další prach. Arista na chvílku zatajila dech, srdce jí zabušilo v očekávání prudkého pádu, ale věž se znovu uklidnila.

„Očividně nám dochází čas.“ Royce si přehodil stočený provaz přes rameno a zamířil ke dveřím.

Arista se zastavila jen na okamžik, aby se ohlédla na toaletní stolek s kartáči, které jí věnoval otec, a pak přistoupila k tomu, co zbylo ze schodiště.

„Budete muset skákat dolů. Stupně, které tu zbývají, jsou pevné a bude to snazší, než když jsem skákal nahoru. Jen si dejte pozor, ať neskočíte moc daleko, ale kdyby se to stalo, pokusím se vás chytit.“ S tím seskočil o dva schody níž tak ladně, až se cítila zahanbena svým nedostatkem odvahy.

Stála na horní plošině, kymácela se zepředu dozadu a snažila se soustředit na první krok. Pak skočila a přistála na stupni nepatrně víc vpředu. Zoufale zamávala rukama, balancovala na kraji a snažila se nespadnout. Royce napřáhl paže, připraven chytit ji, ale podařilo se jí vyrovnat. Zhluboka se nadechla, trochu roztrášená.

„Neskákejte moc daleko!“ připomněl jí.

Trochu zbytečné, pomyslela si. *Jako bych tuhle lekci právě neměla za sebou.*

Druhý skok byl snazší a třetí ještě lepší. Brzy chytila rytmus a postupovala po schodech dolů svižným tempem hned za Roycem, který na schodišti téměř tančil. Už byli skoro dole, když se Royce zastavil.

„Běžte dál,“ řekl jí. „Zastavte se na posledním schodu a tam počkejte.“

Přikývla, Royce si sundal provaz z ramene a začal ho přivazovat ke stupni, na němž stál. Arista pokračovala ve skákání dolů, jen si stále připomínala, že si nesmí být přespříliš jistá. Ovšem když spatřila širokou mezeru u paty schodiště, veškerá její zbývající sebejistota byla rázem ta tam. Zející díra do temnoty ji znovu roztrásla děsem.

„No tak, princezno!“ zavolal na ni trpaslík. Stál v otevřených dveřích do chodby a v

širokém šklebu předváděl pusou plnou zažloutlých zubů. „Už jsem ani nedoufal, že vás ještě uvidím. Kdepak je náš zloděj? Spadl a zabil se?“

„Ty nechutný mrňavý zmetku!“ zaječela na něj.

Věž se znovu pohnula. Při jejím ořesu Arista na svém schodu trochu zavravorala a srdce jí zabušilo strachem. Shora přšely obláčky prachu a kousky kamene, narážely do stěn a stupňů. Arista se příkrčila a přikryla si hlavu rukama, dokud ořesy neustaly a drť se neusadila.

„Tahle stará věž každou chvíli spadne,“ pravil trpaslík se škodolibou radostí. „Taková škoda. Člověk už má záchranu na dosah, a přitom je tak daleko! Kdybyste byla žábou, možná byste sem doskočila. Ovšem takhle nemáte naději.“

Shora se snesla smyčka provazu. Visela přes schod nad nimi a pohupovala se uprostřed mezi princeznou a trpaslíkem. Royce se lehce jako pavouk spustil po tenkém laně. Když byl na stejné úrovni s Aristou, přestal šplhat a začal se houpat.

„Tedy, tohle je působivé!“ zvolal trpaslík a pokývl na znamení uznání.

Royce se vyhoupl na schod vedle Aristy a přivázal si lano kolem pasu. „Stačí, když se zhoupneme přes tu mezeru. Jenom se mě držte.“

Princezna se ho ochotně chytila kolem ramen a pevně se přitiskla, jak ze strachu, tak kvůli bezpečí.

„Možná byste to skutečně dokázali,“ mínil trpaslík, „a za to vám náleží můj obdiv, ale pochopte, že si musím zachovat svou pověst. Nemůžu nechat někoho chodit po světě a chlubit se, že unikl z mé pasti.“ Načež bez varování prudce přibouchl dveře a oba je zavřel ve věži.

Ⅴ

Hadrian zaslechl kvílení rohu, když čelil Bragovi v chodbě královského křídla. „Mám dojem, že ještě chvíli potrvá, než dorazí Wylin a hradní stráž,“ dobíral si arcivévodu. „Hádám, že velitel stráže má teď na práci jiné věci než poslouchat, co po něm žádá nějaký hrabě z Warricu – že se má hlásit v královském křídle, když na jeho hrad útočí nepřítel.“

„Což je ovšem tvá škoda, protože už si nemohu dovolit ten přepych a nechat tě naživu,“ odvětil Braga a znovu vyrazil do útoku.

Jeho meč se míhal v úderech rychlých jako blesk. Hadrian od něj odtančil, couval dál a dál chodbou. Arcivévoda si zachovával dokonalý postoj, s vahou přenesenou na zadní noze, zatímco přední se dotýkala podlahy jen špičkou, záda držel zpříma, paži s mečem napjatou, druhou zdviženou a ohnutou do elegantního L. Dokonce i prsty jeho volné ruky zaujímaly ladnou pozici, jako by svíraly sklenku s vínem. Dlouhé černé vlasy, zlehka poprášené šedinami, mu spadaly na ramena, čelo se mu ani trochu neorosilo.

Hadrian na rozdíl od něj působil neohrabaně a nejistě. Melengarský meč byl mnohem horší než jeho vlastní zbraně. Jeho hrot se třásl, i když se ho oběma rukama snažil udržet rovně. Po kouscích ustupoval, aby si udržel dostatečnou vzdálenost od soupeře.

Arcivévoda udělal další výpad. Hadrian ho vykryl a pokusil se rychle protáhnout kolem Bragy, přičemž se jen tak tak vyhnul zpětnému úderu, který zasáhl svícen na stěně. Využil příležitosti, rozběhl se chodbou a vklouzl do kaple.

„Teď si budeme hrát na schovávanou?“ popichoval ho Braga.

Vrazil do kaple a rychle se blížil k oltáři, kde čekal Hadrian. Když se na něj arcivévoda rozmáchl, Hadrian ucouvl, sehnul se a uskočil stranou. Bragovy útoky se odrazily od sousoší Novrona a Maribora a uťaly bohu tři prsty. Teď stál Hadrian před dřevěnou kazatelnou, nespouštěl oči z vévody a očekával jeho další útok.

„Jak poetické, že ses rozhodl zemřít ve stejné místnosti jako král,“ pravil Braga. Vedl úder doprava, ale Hadrian útok odrazil. Braga se otočil na zadní noze a rozmáchl se mečem nad hlavou v mocném úderu směrem dolů. Hadrian s takovým útokem počítal, klesl na podlahu a po břicho klouzal po leštěném mramoru ke dveřím kaple.

Vyskočil na nohy a obrátil se právě včas, aby viděl, jak Bragův meč ťal z boku do kazatelny. Rána byla vedena takovou silou, že čepel uvízla ve dřevě a arcivévoda se ji teď snažil vytrhnout. Hadrian toho využil, doběhl ke dveřím, vyklouzl ven a zavřel za sebou. Pak dveře zaklínil mečem.

„To by tě mělo chvíli zdržet,“ řekl si a zastavil se, aby chytil dech.

VI

„Ten mizerný červ!“ ulevila si Arista se zaťatými zuby směrem k zavřeným dveřím.

Věž se znovu otřásla, tentokrát padaly větší úlomky. Kolem nich prolétl i velký kamenný kvádr a vzal s sebou schod jen pár stop od nich. Při nárazu se oba kusy kamene roztrhly a spadly do propasti v základech věže. Věž, která tím přišla o dvě opory, se uvolnila a začala se kroutit a hroutit.

„Držte se!“ vykřikl Royce a odrazil se od schodu. Společně přeletěli přes mezeru ke dveřím. Zachytil se masivního dveřního kruhu a oba si našli oporu pro nohy ve výklenku dveřního otvoru.

„Zamkl,“ oznámil Royce. Zavěsil se jednou rukou za kruh a vytáhl od pasu své zlodějské nástroje. Volnou rukou se jal pracovat na otevření zámku. Hrad se zachvěl v hlubokém, zvučném zadunění a provaz, který Royce přidržoval v pase, náhle povolil. Zloděj pustil nástroje a vytáhl dýku. Přeřízl provaz právě v okamžiku, kdy kolem nich prolétla kamenná deska, k níž jej předtím přivázal, a zmizela v propasti. Zbytek věže už se hroutil.

Royce zabodl dýku hluboko do dřeva dveří, aby získal oporu, zatímco kolem nich

padaly kusy věže. Stěny, jež trpaslík zevnitř vydíbal, se tříštily a praskaly a jejich úlomky odletovaly na všechny strany. Do propasti se řítily kusy kamene a Royce s Aristou se krčili v nevalném úkrytu pod úzkým obloukem zárubně.

Kámen o velikosti pěsti udeřil Aristu do zad. Ztratila svůj chabý záchytný bod, zaječela a padala. Royce po ní okamžitě hrábl, naslepo nahmátl záda jejích šatů a pořádnou hrst vlasů. „Neudržím vás!“ zařval.

Cítil, jak mu klouže dolů, šaty se trhaly. Royce opustil svou oporu pro nohy a zůstal zavěšen na jedné ruce za kruh, aby mohl dívku ovinout nohama. Princezna zoufale zatínala prsty do jeho těla, až našla opasek a chytila se ho.

Royce nakrátko oslepil mrak prachu a rozdrčeného kamene. Když se prach usadil, uviděl, že oba visí v jasném slunci na něčem, co je nyní vnější stěnou hlavní hradní budovy. Trosky věže klesly do hradního příkopu a sedmdesát stop pod nimi se změnilo na hromadu rozbitého kamení. Dav lidí, kteří dosud sledovali průběh soudu, teď vykřikoval a ukazoval na ně. „To je princezna!“ zvolal něčí hlas.

„Dosáhnete na tu římsu?“ zeptal se Royce.

„Ne. Když to zkusím, spadnu. Nemůžu...“

Royce cítil, jak princezna znovu začíná sjíždět dolů, a pokusil se zesílit sevření nohama, ale už věděl, že to nebude stačit.

„Ach ne! Moje prsty... Neudržím se!“

Royce měl pocit, že se mu rameno paže, zaháknuté za kruh, vytrhne z kloubu. Druhá ruka, kterou držel Aristiny šaty a vlasy, už také povolovala. Dívka mu už zase klouzala; brzy ji ztratí docela. Vtom pocítil tah na paži. Dveře se otevřely, silná ruka se natáhla a chytila Aristu.

„Mám vás,“ řekl Hadrian a vytáhl princeznu nahoru. Pak dveře otevřel úplně a spolu s nimi dostal do chodby i Royce.

Zůstali vyčerpaně ležet na podlaze, pokrytí kamennou drtí a prachem. Royce se po chvíli zvedl a oklepával si šaty. „Připadalo mi, že cítím, jak se odemykají,“ poznamenal a vytrhl dýku ze dveří.

Hadrian stál na prahu a vyhlížel ven na jasné modré nebe. „No teda, Royci, hezky jsi to s tou věží provedl.“

„Kde je ten trpaslík?“ vyhrkl Royce a rozhlédl se.

„Já ho neviděl.“

„A Braga? Nezabils ho, že ne?“

„Ne. Zamkl jsem ho v kapli, ale dlouho tam nevydrží. Což mi připomíná, mohl bych si půjčit tvůj meč? Stejně ho nebudeš potřebovat.“

Royce mu podal krátký meč, který patřil k jeho převleku za hradního strážce. Hadrian si zbraň vzal, vytáhl ji z pochvy a potěžkal v ruce. „To ti teda povím, tyhle meče jsou hrozné. Jsou těžké a vyvážené asi jako ožralý třínohý pes, který se pokouší vymočit.“ Pohlédl na Aristu a dodal: „Ach, promiňte, Vaše Výsosti. Jak se cítíte, princezno?“

Arista se zvedla na nohy. „Ted' už mnohem lépe.“

„Mimochodem, jsme vyrovnáni, ano?“ ozval se Royce. „Vy jste nás zachránila z vězení a před strašlivou smrtí, a my zase zachránili vás.“

„Dobře,“ přisvědčila a oprašovala si potřesané šaty. „Ale chtěla bych zdůraznit, že pro mě vaše osvobození neznamenal takovou hru se smrtí.“ Prohrábla si rozčuchané vlasy. „Tohle vážně dost bolí, víte.“

„Spadnout dolů by bolelo víc.“

V chodbě se rozlehla hlasitá rána.

„Musím jít,“ prohlásil Hadrian. „Jeho lordstvo se osvobodilo.“

„Buďte opatrný!“ zavolala za ním Arista. „Je proslulý šermíř!“

„Už mě vážně unavuje, jak mi to každý připomíná,“ zabručel Hadrian a rozběhl se chodbou. Nedostal se příliš daleko, když se Braga vynořil za rohem a mířil k nim.

„Tak vy jste ji přece vytáhli ven!“ zařval Braga. „Takže ji nakonec budu muset zabít sám.“

„Nejdřív se ovšem musíte vypořádat se mnou,“ upozornil ho Hadrian.

„To nebude žádný problém.“

Arcivévoda zaútočil, divoce se rozmachoval mečem a zasazoval mu jeden zběsilý úder za druhým. Hadrian úporně odrážel zuřivé rány, které dopadaly tak rychle, až svištěly. Výraz na Bragově zrudlé tváři byl plný nenávisti, jeho meč neustále kmital a bušil do soupeře.

„Brago!“ zvolal Alric z opačné strany chodby.

Arcivévoda se prudce otočil a zalapal po dechu.

Ⅴ

Hadrian uviděl prince, jak stojí na konci chodby. Byl oděn v plátové zbroji a bílém tabardu, potřísněném krví. Ruka mu spočívala na jílci meče v pochvě, po boku měl Pickeringy a sira Ectona, a všichni se tvářili ponuře a nebezpečně.

„Odlož zbraň,“ rozkázal mu princ silným hlasem. „Je po všem. Tohle je mé království!“

„Ty špinavý ubožáku!“ zařval Braga na prince. Hadriana si už nevšimal a vykročil k Alricovi. Hadrian ho nechal být a připojil se k Royceovi a Aristě jako divák.

„Ty sis myslel, že mi jde o to tvoje rozkošné malé královstvíčko?“ hřměl Braga. „To sis myslel? Já chtěl zachránit svět, vy pitomci! Copak to nevidíte? Jen se na něj podívejte!“ Arcivévoda ukázal na prince. „Vidíte toho mrňavého červa?“ Namířil prst na Aristu. „A ona? Zrovna jako jejich tatíček, nejsou to lidé!“ S obličejem ještě zrudlým bojem kráčel dál chodbou k Alricovi. „Ať si vám tahle špína klidně vládne, ale mně vládnout nebude! Ne, dokud dýchám!“

Vyrazil kupředu s pozvednutým mečem. Když doběhl k Alricovi, ťal po něm. Než

mohl Alric nějak zareagovat, byl útok odražen. Elegantní kord zachytil Bragovu čepel uprostřed úderu. Hrabě Pickering držel Bragův meč ve vzduchu a sir Ecton prince odtáhl do bezpečí.

„Dnes máte svůj meč, jak vidím. Takže tentokrát nebudete mít žádnou výmluvu, drahý hrabě.“

„Žádnou nebudu potřebovat. Jste zrádce koruny a já to s vámi skončuji na památku svého přítele Amratha.“

Čepele se zableskly. Pickering byl stejně jako Braga mistr šermu, oba se pohybovali ladně, jako by meče tvořily prodloužení jejich rukou. Mauvin a Fanen také sáhli po mečích a už se chystali vyrazit kupředu, ale Ecton je zarazil. „Tenhle boj náleží vašemu otci.“

Pickering a Braga bojovali na smrt. Meče se míhaly rychleji, než stačilo oko zachytit, smrtící čepele si hvízdaly své písně a srážely se v dvojhlase. Neuvěřitelně lesklá čepel Pickeringova rapíru jako by dokázala zachytit každý paprsek slabého světla v chodbě a zanechávala po sobě ve vzduchu světelnou stopu. Když narazila ocel na ocel, zablesklo se a vytryskla sprška jisker.

Braga udělal výpad, škrábl Pickeringa do boku a při zpětném rozmachu ho mělce zasáhl do prsou. Pickering stěží stačil zablokovat následující bodnutí, vykřít ho švihem a oplatit mu úderem shora. Braga zvedl meč, aby ránu zablokoval, ale Pickering na jeho obranu nedbal. Místo toho mocně a rychle udeřil směrem dolů, až čepel zazářila odraženým světlem.

Hadrian se bezděčně přikrčil. Taková ochromující rána shora by mohla Pickeringa odkrýt Bragovu smrtícímu protiútok. Vtom zařinčela ocel. Odlétla oslepující jiskra a Pickeringův meč přesekl Bragovu zbraň vejpůl. Úder neochvějně pokračoval k arcivévodovu hrdlu. Lord kancléř se zhroutil na podlahu a hlava se mu odkutálela.

Mauvin a Fanen chvátali k otci a celí zářili pýchou i úlevou. Alric vyrazil chodbou k sestře, která tam stála mezi oběma zloději. „Aristo!“ vykřikl a prudce ji objal. „Díky Mariborovi jsi v pořádku!“

„Nezlobíš se na mě?“ zeptala se a s údivem v hlase se od něj odtáhla.

Alric zavrtěl hlavou. „Dlužím ti svůj život,“ řekl a znovu ji objal. „A co se týče vás dvou...“ začal s pohledem na Royce a Hadriana.

„Alricu,“ přerušila ho Arista, „to nebyla jejich vina. Nezabili otce a nechtěli tě unést. Byl to můj nápad. Já je k tomu donutila. Neudělali vůbec nic, já...“

„V tom se tedy velice pleteš, drahá sestřičko. Udělali toho naopak velmi mnoho.“ Alric se usmál a položil Hadrianovi ruku na rameno. „Děkuji vám.“

„Doufám, že po nás nebudete vymáhat náhradu za tu věž,“ pravil Hadrian. „Ale kdyby přece, byla to Royceova vina a měl by to zaplatit ze svého podílu.“

Alric se uchechtl.

„Má vina?“ zavrčel Royce. „Najděte toho malého vousatého otravu a vytlučte náhradu z toho zakrslíka.“

„Tomu nerozumím,“ promluvila Arista a zatvářila se zmateně. „Chtěls je přece popravít.“

„To ses musela zmýlit, sestřičko. Tihle dva skvělí muži jsou královští ochránci Essendonů a zdá se, že dnes opět odvedli pořádný kus práce.“

„Vaše Lordstvo!“ V chodbě se objevil šikovatel Garret a přistoupil k hraběti. Mrtvému Bragovi věnoval jen letmý pohled. „Hrad je zajištěn, žoldnéri pobiti nebo uprchli. Zdá se, že hradní stráž je stále věrná rodu Essendonů. Šlechta čeká v síni a dychtí dozvědět se, jak vypadá situace.“

„Dobře,“ odvětil hrabě. „Povězte jim, že Jeho Veličenstvo k nim brzy promluví. A pošlete sem někoho, ať uklidí ten nepořádek, ano?“

Šikovatel se uklonil a odešel.

Alric se sestrou ruku v ruce došli k ostatním, Hadrian a Royce je následovali. „Ještě i teď stěží dokážu uvěřit, že byl schopen takové zrady,“ pravil Alric a pohlédl na Bragovo tělo. Po podlaze se rozlévala velká kaluž krve. Arista si nadzvedla lem šatů, aby si je neušpinila.

„Co měly znamenat ty řeči o tom, že nejsme lidé?“ zeptala se.

„Očividně zešílel,“ ozval se biskup Saldur, jenž se k nim blížil s Archibaldem Ballentynem v závěsu. Hadrian věděl, o koho jde, přestože se osobně s biskupem nikdy nesetkal. Saldur pozdravil prince a princeznu vřelým úsměvem, s otcovským výrazem na tváři. „Rád vás vidím, Alricu,“ položil mladíkovi ruce na ramena. „I vás, drahá Aristo. Nikdo nemůže být šťastnější než já, že jste nevinná. Upřímně prosím o vaše odpuštění, jelikož jsem se nechal přesvědčit vaším strýcem. Zasadil do mé mysli sémě pochyb. Měl jsem naslouchat svému srdci a uvědomit si, že byste nikdy nebyla schopna provést to, z čeho vás obviňoval.“ Jemně ji políbil na jednu tvář, pak na druhou.

Potom se podíval na tělo u jejich nohou, ležící v tratolišti krve. „Obávám se, že vražda krále byla na toho ubohého muže příliš velké sousto a nakonec ho připravila o rozum. Snad byl přesvědčen, že jste mrtev, Alricu, a když vás spatřil v chodbě, měl vás za ducha nebo démona, jenž vstal z hrobu, aby ho pronásledoval.“

„Snad,“ pravil Alric skepticky. „No, aspoň že je to za námi.“

„A co trpaslík?“ zeptala se Arista.

„Trpaslík?“ Alric se zarazil. „Jak víš o trpaslíkovi?“

„To on nastražil do věže tu past. Málem zabil Royce i mě. Ví někdo, kam zmizel? Před chvílkou tu byl.“

„Má toho na svědomí mnohem víc. Mauvine, běž a pověz šikovateli, aby okamžitě zahájil pátrání,“ přikázal Alric.

„Hned to bude,“ přikývl Mauvin a odběhl.

„Jsem také potěšen, že jste v pořádku, Vaše Výsosti,“ ozval se Archibald. „Bylo mi řečeno, že jste po smrti.“

„A dostavil jste se, abyste uctil mou památku?“

„Přišel jsem na pozvání.“

„Kdo vás pozval?“ zeptal se Alric a znovu pohlédl na zabitého Bragu. „On? Jaké plány spolu tady v Melengaru kuli hrabě z Warricu, známý stoupenec císařství, a zrádný arcivévoda?“

„Ujišťuji vás, že šlo pouze o přátelskou návštěvu.“

Alric probodl hraběte zlobným pohledem. „Opusťte mé království, než vás dám zatknout za spiknutí.“

„To byste si nedovolil,“ opáčil Archibald. „Jsem poddaný krále Ethelreda. Zkuste mě zatknout nebo se mnou třeba jen hrubě zacházet, a riskujete válku – a tu si Melengar může stěží dovolit, obzvlášť teď, když mu vládne nezkušený chlapec.“

Alric se chopil meče, Archibald o dva kroky ustoupil. „Odveďte hraběte odtud, než zapomenu, že Melengar má s Warricem mírovou smlouvu.“

„Časy se mění, Vaše Výsosti,“ zavolal Archibald na prince, když ho odváděly strážě. „Nadchází Nová říše a v novém řádu světa nebude místo pro zastaralou monarchii.“

„Není nějaká možnost, jak bych ho mohl uvrhnout do žaláře, aspoň na pár dní?“ zeptal se Alric Pickeringa. „Nemohl bych ho třeba odsoudit za špionáž?“

Než Pickering stačil odpovědět, promluvil biskup Saldur. „Hrabě má naprostou pravdu, Vaše Výsosti, jakýkoli projev nepřátelství vůči Ballentynovi by král Ethelred bral jako vyhlášení války proti Chadwicku. Jen zvažte, jak byste se vy díval například na to, kdyby tady hraběte Pickeringa v Aquestě oběsili. Nestrpěl byste to o nic víc než král Ethelred. Kromě toho se hrabě pouze chvástá. Je mladý a snaží se působit důležitě. Odpusťte mu to. Copak jste se sám nikdy nezmýlil v úsudku?“

„Snad,“ zamumlal Alric. „Stejně si ovšem nemohu pomoci a podezírám toho hada, že chystá něco nedobrého. Jen bych si přál, abych mu mohl dát lekci.“

„Vaše Výsosti?“ ozval se Hadrian a vyrušil ho. „Pokud nemáte námitky, chtěli bychom s Roycem zajít za přáteli a podívat se, co je s nimi.“

„Ach ano, ovšem, jen běžte,“ odvětil Alric. „Ale naskytá se otázka platby. Prokázali jste mi velkou službu,“ ohlédl se láskyplně na sestru, „a já chci dostat svému slovu. Řekněte si, co chcete.“

„Kdyby to nevadilo, vrátili bychom se k tomu později,“ řekl Royce.

„Rozumím,“ kývl princ s nádechem obav, „jen doufám, že vaše nároky budou rozumné a nepřivedou království ke krachu.“

„Měl byste promluvit ke dvoru,“ připomněl mu Pickering.

Alric kývl a spolu s Aristou a Mauvinem vykročili po schodech. Pickering se zdržel s oběma zloději.

„Myslím, že z toho hocha by vážně mohl být slušný král,“ poznamenal, jakmile se princ dostatečně vzdálil, aby ho neslyšel. „V minulosti jsem měl své pochybnosti, ale vypadá to, že se změnil. Je vážnější a sebejistější.“

„Takže ten meč je opravdu kouzelný,“ ukázal Hadrian na jeho rapír.

„Hmm?“ Pickering pohlédl na meč, který měl po boku, a jemně se ušklíbl. „Ach ovšem, řekněme, že mi v boji dodává na břitkosti. To mi připomnělo... Proč jste se

nechal od Bragy porážet?“

„Co tím myslíte?“

„Viděl jsem vás bojovat, když jsme sem dorazili. Zaujímal jste obranné postavení, jen jste blokoval údery a kryl se. Ani jednou jste nezaútočil.“

„Měl jsem strach,“ zalhal Hadrian. „Braga zvítězil v tolika turnajích, získal tolik trofejí, a já nemám žádnou.“

Pickering se zatvářil udiveně. „Ale když nejste urozeného původu, nemáte na turnaje přístup.“

Hadrian stiskl rty a přikývl. „Teď, když jste se o tom zmínil, řekl bych, že máte pravdu. Měl byste si raději nechat ošetřit ty rány, Vaše Lordstvo. Zakrvácel jste si tu pěknou tuniku.“

Pickering se na sebe podíval a zdálo se, že je překvapen šrámem na hrudi, který mu Braga udělal. „Ach, jistě, ale to nevádí. Tunika je stejně zničená tím seknutím a krvácení se už nejspíš zastavilo.“

Vrátil se Mauvin a doklusal až k nim. Zůstal stát vedle otce, paží ho objal kolem pasu. „Nechal jsem vojáky hledat toho trpaslíka, ale zatím neměli štěstí.“ Přes špatnou zprávu se široce usmíval.

„Čemu se tak směješ?“ zeptal se ho otec.

„Věděl jsem, že jsi lepší než on. Nějakou dobu jsem o tom pochyboval, ale hluboko v nitru jsem to stejně věděl.“

Hrabě přikývl a na tváři se mu objevil zamyšlený výraz. Pohlédl na Hadriana. „Po tolika letech nejistoty to bezpochyby byla příznivá náhoda, že jsem měl příležitost Bragu porazit a že mi štěstí přálo, obzvlášť když přihlíželi moji synové.“

Hadrian kývl a usmál se. „To je pravda.“

Pickering se odmlčel, chvíli zkoumal jeho tvář, načež mu položil ruku na rameno. „Popravdě řečeno jsem velmi rád, že nejste urozený pan Hadrian Blackwater. Skutečně velmi rád.“

„Jdete už, Vaše Lordstvo?“ zavolal sir Ecton a hrabě i se syny zamířil za ním.

„Nesnažil ses držet zpátky, jen aby si Bragu mohl zabít Pickering, že ne?“ zeptal se Royce, když osaměli.

„Ovšemže ne. Držel jsem se zpátky, protože zabití šlechtice neurozeným člověkem se trestá smrtí.“

„Přesně to jsem si myslel,“ kývl Royce, jako by se mu ulevilo. „Na chvíli jsem se bál, že nejen naskočíš na vůz s dobrými skutky, ale povedeš nakonec celou karavanu.“

„Šlechtici můžou vypadat příjemně a přátelsky, ale kdybych ho zabil, přestože ho beztak chtěli mrtvého, tak by mě rozhodně neplácali po ramenu a neříkali mi ‚dobrá práce!‘ Ne, tomu je lepší se vyhnout.“

„Přinejmenším když jsou u toho svědkové,“ zazubil se Royce.

Když mířili ven z hradu, zaslechli ozvěnu Alricova hlasu: „... byl zrádce koruny a zodpovídal za vraždu mého otce. Pokusil se zabít i mě a mou sestru chtěl dát popravít.“

Avšak díky sestřině moudrosti a hrdinství dalších tu přece stojím před vámi.“
Následoval potlesk a provolávání slávy.

ČÁST DESÁTÁ

KORUNOVACE

V boji, později nazvaném Bitva o Medford, zahynulo šedesát osm lidí a přes dvě stě jich utrpělo nějaké zranění. Dobře načasovaný útok prostých občanů na bránu uspíšil princův vstup do města a dost možná mu zachránil život. Jakmile se zpráva o Alricově návratu rozšířila, veškerý odpor ustal. Tím byl nastolen smír, nikoli však pořádek. Ještě několik hodin po boji využívaly tlupy pobudů příležitosti k rabování obchodů a skladů, převážně podél řeky. Jeden švec zemřel, když bránil svůj obchůdek, tkadlec byl zle zbit. Nádavkem ke všeobecné zlodějně byl zabit šerif, dva jeho pomocníci a jeden lichvář. Hodně lidí si myslelo, že to spáchal někdo, kdo využil zmatku k vyrovnání účtů. Vrazi nebyli nikdy dopadeni a po rabujících se nikdo neobtěžoval pátrat. Nakonec nebyl nikdo uvězněn; stačilo, že násilí je u konce.

Během následujících dní roztála většina sněhu, který napadl v den bitvy, a zůstaly z něj jen špinavé šmouhy na stinných místech. Počasí už ale zůstalo zimní a chladné. Podzim skončil, nastala zima. V mrazivém větru stál celé hodiny před královskou kryptou tichý hlouček, když Amrathovo tělo přenášeli ke státnímu pohřbu. Téhož dne bylo pohřbeno mnoho dalších. Pohřby představovaly pro město jakési očištění a po nich následoval týden truchlení.

Mezi padlými byl i Wylin, velitel stráže Essendonského hradu. Padl, když vydával rozkazy obráncům na hradní bráně. Nikdy nevyšlo najevo, zda byl zrádce, nebo ho oklamaly arcivévodovy lži. Alric mu poskytl právo pochybnosti a nechal ho pohřbít se všemi poctami. Mason Grumon zahynul, ale Dixon Taft, správce Růže a trnu, bitvu přežil, i když přišel o levou ruku těsně nad loktem. Býval by zemřel jako mnoho dalších, nebýt úsilí Gwen DeLancyové a jejích děvčat. Jak se ukázalo, prostitutky jsou ty nejlepší ošetřovatelky. Zranění a zmrzačení, kteří postrádali rodinu, jež by se o ně postarala, zabrali Medfordský dům na celé týdny. Když se zpráva o tom donesla na hrad, poslali jim odtud jídlo, prádlo a další zásoby.

Celým Melengarem proběhla novina o Alricově hrdinském útoku na bránu pevnosti. Jak přežil krupobití šípů a potom ještě odhodil přílbu a vyzval obránce podruhé – z toho vznikla oblíbená hospodská historka. O synovi krále Amratha lidé do té bitvy neměli nijak zvlášť vysoké mínění, ale teď se v jejich očích stal hrdinou. O něco méně známou se o pár dní později stala pověst, která také obíhala městské krčmy. Prapodivná historka popisovala, jak dva zločinci, falešně obvinění z královraždy, unikli před popravou umučením a ještě unesli prince. Příběh se s každým dalším vyprávěním rozrůstal, brzy se už vykládalo, jak dotyční zloději vyrazili s princem na dobrodružnou výpravu po kraji a vrátili se právě včas, aby zachránili princeznu z věže, než se zřítíla. Někdo dokonce prohlašoval, že prince zachránili před popravou u silnice, zatímco

další tvrdil, že po zhroucení věže osobně zahlédli princeznu a jednoho z nich viset na stěně hradu.

Navzdory rozsáhlému pátrání trpaslík, jehož ruka skutečně probodla krále, unikl. Alric vypsal odměnu stovky zlatých tenentů a nechal vyvěsit oznámení na každé křižovatce a na dveřích každé hospody a kostela v říši. Po cestách jezdily hlídky a prohledávaly každou stodolu, skladiště, mlýn, dokonce nahlížely i pod mosty, ale trpaslíka neobjevily.

Po týdnu smutku se rozběhly práce na opravě hradu. Skupiny dělníků odklízely trosky; stavitelé odhadovali, že vybudování nové věže potrvá nejméně rok. I když nad hradem stále vlál prapor se sokolem, lidé Alrica příliš nevidali. Zůstával v odloučení v síních moci a zavalen povinnostmi. Hrabě Pickering zůstal i se syny na hradě jako jeho rádce. Pomáhal mladému princovi v jeho úsilí ujmout se role svého otce.

Měsíc po pohřbu krále Amratha se konala princova korunovace. Tou dobou znovu napadl sníh a město bylo zase bílé. Na obřad se přišli podívat úplně všichni, ale jen málokdo směl vstoupit do rozlehlé Mareské katedrály, kde korunovace probíhala. Většina lidí svého nového vládce pouze letmo zahlédla, když jel v otevřeném kočáře do hradu nebo když stál na balkóně za zvuku trubek.

Celý den bavili obyvatelé najatí pouliční akrobati a zpěváci. Hrad poskytl zdarma pivo a řady a řady stolů se vším možným jídlem. Rychle se přiblížil večer, neboť dny se už krátily, a lidé se nacpali do místních krčem a hostinců, které už byly i tak plné návštěvníků odjinud. Místní jim znovu vyprávěli historiky z Bitvy o Medford a už proslavenou legendu *O princovi Alricovi a dvou zlodějích*. Lidé si ty příběhy neobyčejně oblíbili a zdálo se, že snad nikdy nevyjdou z módy. Večer byl dlouhý, ale nakonec zhasla i světla v hospodách.

Jeden z domů, kde ještě hořela svíce, stál v Řemeslnické čtvrti. Původně tam prodávali šicí potřeby, ale majitel domu, jakýsi Lester Furl, zahynul před měsícem v bitvě. Někteří tvrdili, že klobouk s pérem, který měl toho dne na hlavě, přilákal pozornost nějaké sekery. Nade dveřmi sice stále visela dřevěná tabule s ozdobným kloboukem, ale v okně nebyly vystaveny žádné klobouky na prodej. Světlo svítilo pozdě do noci, ale sousedé nikdy neviděli do obchodu nikoho vcházet nebo z něj vycházet. Ty, kdo byli dost zvědaví a zaklepali, přivítal drobný muž v prostém rouchu. Za ním návštěvníci viděli místnost plnou zvířecích kůží. Většinou se máčely v kádích nebo byly napjaté na rámech. Všude se válela pemza, jehly a nitě a podél stěn ležely na úhledných hromádkách složené listy pergamenu. V místnosti se nacházely také tři stoly se šikmými horními deskami, na nichž ležely listy pergamenu s pečlivě napsaným textem. Na policích a v otevřených zásuvkách stály láhve inkoustu. Muž byl vždy zdvořilý a na otázku, co v tom obchodě prodává, odpovídal: „Nic.“ Prostě psal knihy. Protože jen málo lidí umělo číst, pátrání v tomto bodě obvykle končilo.

Ve skutečnosti bylo v obchodě jen velmi málo knih.

Myron Lanaklin seděl v místnosti sám. Napsal půl stránky Grigolova *Pojednání o*

říšských zákonech a pak toho najednou nechal. Bylo tu chladno a ticho. Vstal, došel k oknu a vyhlédl do temné, zasněžené ulice. Ve městě, kde žilo víc lidí, než předtím poznal za celý život, se náhle cítil naprosto osamělý. Uběhl už měsíc, a on napsal teprve polovinu své první knihy. Zjistil, že po většinu času jen tak sedí. V tom tichu si představoval, že slyší své bratry odříkávat večerní modlitby.

Spánku se vyhýbal kvůli nočním můrám. Začaly třetí noci, kterou strávil v dílně. Byly strašlivé. Vidiny plamenů a zvuky proseb, jež vycházely z jeho vlastních úst, zatímco hlasy jeho rodiny zmíraly ve žhnoucím pekle. Každou noc bratři umírali znovu, každý den se probouzel na studené podlaze malé místnosti ve světě tišším a odloučenějším, než bylo opatství. Chyběl mu domov a rána, která trávil s Renianem.

Alric svůj slib splnil. Nový melengarský král mu bezplatně poskytl tenhle obchůdek a nechal mu dodat veškeré potřeby pro výrobu knih. Nikdy se nikdo nezmínil o placení. Alric ve své říši začal podporovat literární umění, počínaje Myronem a jeho hýčkanými plány. Myron by správně měl být šťastný, ale místo toho se cítil každým dnem víc a víc ztracený. Přestože měl víc jídla než kdykoli dřív a žádný opat ho nenutil k omezením, jedl jen málo. Jeho chuť k jídlu se vytrácela spolu s touhou psát.

Když do obchůdku přišel poprvé, vnímal jako svou povinnost nahradit všechny knihy z kláštera, ale jak dny ubíhaly, seděl tu sám a zmaten. Jak by mohl knihy *nahradit*? Vždyť přece nechyběly. Nikde nestála prázdná police, nečekala na ně žádná knihovna. Co bude dělat, až svůj projekt dokončí? A co bude pak s těmi knihami? Co se s nimi stane? Co bude s ním? Neměly domov, stejně jako ho neměl on.

Usedl na dřevěnou podlahu v koutě, přitáhl si nohy ke hrudi a hlavu opřel o stěnu. „Proč jsem já jediný přežil?“ zašeptal do prázdné místnosti. „Proč jsem tu zůstal sám? Proč na mě doléhá prokletí nesmazatelnou pamětí, takže si vybavuji každý obličej, každý výkřik?“

Jako obvykle se rozplakal. Nikdo ho tu nemohl vidět, a tak nechal slzy volně stékat po tvářích. Plakal na zemi v blikotavém světle svíčky, až z toho usnul.

Zaklepání na dveře ho vylekalo. Vyskočil. Byla pořád noc. Nemohl spát dlouho; svíčka ještě hořela. Přistoupil ke dveřím, na šterbinu je pootevřel a vykoukl. Na malé verandě stáli dva muži v těžkých zimních pláštích.

„Myrone? Pustíš nás dál, nebo nás tady necháš mrznout?“

„Hadrian! Royce!“ vykřikl Myron a otevřel dokořán. Okamžitě Hadriana objal, pak se otočil k Royceovi a zaváhal, načež usoudil, že bude vhodnější potřást mu rukou.

„Dlouho jsme se neviděli,“ pravil Hadrian a střepával sních z bot. „Kolik knih už jsi dokončil?“

Myron zrozpačitěl. „Mám trochu potíže přizpůsobit se, ale dokončím to. Není to tu krásné?“ Snažil se, aby to znělo upřímně. „Od Jeho Veličenstva bylo velkorysé, že mi to všechno poskytl. Mám dost pergamenu na celý rok a inkoustu jakbysmet! No, ani nechtějte, abych vám o tom začal vykládat. Jak napsal Finiless: ‚Více dosáhnout nemožno, i kdybych prošel všechen světa prostor a čas‘.“

„Takže se ti tady líbí?“ zeptal se Hadrian.

„Jistě, moc, opravdu si nemohu přát víc.“ Oba zloději si vyměnili pohled, jehož smysl Myronovi unikal. „Mohu vám něco nabídnout, třeba čaj? Král je ke mně velmi laskav, mám dokonce i med na oslazení.“

„Čaj bych si dal,“ řekl Royce a Myron si pospíšil ke kuchyňskému pultu pro konvici.

„Co tu vy dva vůbec děláte tak pozdě?“ zeptal se Myron, a vzápětí se sám sobě zasmál. „Ach, to nic, pro vás nejspíš ještě není moc pozdě. Vy asi pracujete hlavně po nocích.“

„Tak nějak,“ přisvědčil Hadrian. „Právě jsme se vrátili z výletu do Chadwicku. Máme namířeno k Růži a trnu, ale chtěli jsme se zastavit tady a přinést ti novinky.“

„Novinky? Jaké novinky?“

„Měl jsem dojem, že to budou dobré zprávy, ale teď si tím nejsem tak jistý.“

„Pročpak?“ zeptal se mnich, nalévaje vodu do konvice.

„No, znamenalo by to, že odtud musíš odjet.“

„Opravdu?“ Myron se prudce otočil a rozlil vodu.

„Hm, ano, ale jestli ti opravdu záleží na tomhle místě, mohli bychom...“

„Kam bych měl jít?“ vyhrkl Myron naléhavě, odložil džbán a na čaj úplně zapomněl.

„Totiž,“ začal Hadrian, „Alric nám nabídl, ať si za Aristinu záchranu řekneme, o co chceme, ale vzhledem k tomu, že Arista nejdříve zachránila život nám, nepřipadalo nám správné chtít peníze nebo půdu nebo něco takhle osobního. Uvažovali jsme o tom, co všechno bylo ztraceno při vypálení Větrného opatství. Nejen ty knihy, ale i bezpečný přístav pro ty, kdo se ztratí v divočině. Tak jsme požádali krále, aby nechal opatství znovu postavit, takové, jaké bylo.“

„To... to myslíte vážně?“ zakoktal se Myron. „A on to schválil?“

„Popravdě, nejspíš se mu dost ulevilo,“ řekl Royce. „Myslím, že mu vlastní slib musel připadat jako dýka, která mu celý měsíc visela nad hlavou. Asi se bál, že si řekneme o něco nemožného, jako třeba o jeho prvorozeného nebo korunní klenoty.“

„To bychom mohli, kdybychom je už dávno neukradli,“ uchechtl se Hadrian a Myron si nebyl jistý, jestli si jen tropí žerty nebo ne.

„Ale jestli ti tenhle obchod přirostl k srdci,“ zakroužil Hadrian prstem ve vzduchu, „tak bychom snad...“

„Ne! Ne... totiž chci říct, že máte pravdu. Opatství by mělo být postaveno znovu, i v zájmu království.“

„To jsme rádi, že to bereš takhle, protože potřebujeme, abys radil stavitelům, až budou stavbu navrhovat. Předpokládám, že dokážeš nakreslit pár půdorysů a možná i náčrtků budov?“

„Jistě, do nejmenších podrobností.“

Hadrian se zasmál. „To se vsadím, že ano. Už vidím, že královského stavitele doženeš k pití.“

„Kdo bude opatem? Už se Alric nějak domluvil s Dibbenským klášteřem?“

„Dnes ráno tam vyslal posla. Byl to jeden z jeho prvních královských výnosů. Po celou zimu se ti tam budou trousit mniši, a na jaře už budete mít všichni plné ruce práce.“

Myron se široce usmíval.

„Co ten čaj?“ optal se Royce.

„Ach jistě, promiň.“ Myron se vrátil k nalévání vody do konvice. Znovu se však zarazil, obrátil se zpátky ke zlodějům a jeho úsměv pohasl.

„Tak strašně rád bych se vrátil do svého domova a díval se, jak znovu povstává... Jenže...“ Odmlčel se.

„Co má být?“

„Co když ti císařští přijdou znovu? Když uslyší o tom, že opatství je zase na svém místě... Myslím, že bych už...“

„Uklidni se, Myrone,“ řekl Hadrian. „To už se nestane.“

„Jak si tím můžeš být jistý?“

„Věř mi, příznivci Říše už nepodpoří další výpad na území Melengaru,“ ujistil mnicha Royce. Úsměv na zlodějově tváři Myronovi čímsi připomněl kočku, a byl rád, že není myš.

V hodinách před rozbřeskem vládlo v Dolní čtvrti ticho. Jediný zvuk, tlumený sněhem, vydávala koňská kopyta, dopadající na zem. Koně se zvolna ubírali uličkou k Růži a trnu.

„Potřebuješ peníze?“ zeptal se Royce Hadriana.

„Mám dost. Ulož zbytek u Gwen. Kolik to teď dělá?“

„No, docela se nám zadařilo. Máme podíl z těch patnácti zlatých tenentů za vrácení Alendiných dopisů a z dvaceti od Ballentina za jejich předchozí krádež. K tomu stovku od DeWitta a sto od Alrica. Jednou budeme muset DeWitta najít a pěkně mu za tu zakázku poděkovat.“ Royce se zlověstně ušklíbl.

„Myslíš, že bylo v pořádku říct si o peníze a současně i o to opatství?“ ozval se Hadrian. „Připouštím, že mi ten hoch nějak přirostl k srdci, a nezamlouvá se mi pomyšlení, že jsme ho takhle využili.“

„Ta stovka byla za doprovod do Gutarie,“ připomněl mu Royce. „Opatství za záchranu jeho sestry. A nemuseli jsme si říkat o nic, co by nám Alric už předem neslibil. Navíc řekl *cokoli*, takže jsme klidně mohli požádat o půdu a šlechtický titul.“

„Proč jsme to neudělali?“

„Cože? Tak ty bys chtěl být hrabě Blackwater, jo?“

„Třeba by se mi to líbilo.“ Hadrian se narovnal v sedle. „A z tebe by byl nechvalně proslulý markýz Melborn.“

„Proč nechvalně proslulý?“

„Tak snad radši smutně proslulý? Nebo ničemný?“

„Co je špatného na přívlastku *milovaný*?“

Ani jeden z nich přitom neudržel vážnou tvář.

„Když se tak nad tím zamyslím, nenaúčtovali jsme našemu dobrému králi záchranu před Trumbulem. Co myslíš...“

„Na to už je pozdě,“ přerušil Royce Hadrian.

Royce zklamaně vzdychl. „Hm, řekl bych, že ani nebyl moc našťvaný, když se to tak vezme. Kromě toho jsme přece zloději, vzpomínáš? Zkrátka, podstatné je, že tuhle zimu nebudeme o hladu.“

„No, hezky jsme si letos nakřečkovali, co?“ zasmál se Hadrian.

„Třeba bychom mohli na jaře rozjet ten podnik s rybárnou.“

„Já myslel, že chceš vinařský sklípek.“

Royce pokrčil rameny.

„Tak se nad tím zamýšlej dál. Já jdu probudit Emerald a říct jí, že jsem zpátky. Je moc chladno na to spát sám.“

Royce projel kolem hospody a sesedl u Medfordského domu. Chvilku tam jen stál, upíral pohled na nejhořejší okno a nohy mu ve sněhu víc a víc mrzly.

„Půjdeš někdy nahoru, nebo co?“ zeptala se ho Gwen ode dveří. Byla ještě oblečená a stejně hezká jako vždy. „Copak tam není hrozná zima?“

Usmál se na ni. „Tys zůstala vzhůru.“

„Povídals, že se dnes v noci vrátíš.“

Royce stáhl sedlovou brašnu z koně a vynesl ji po schodech nahoru. „Mám tady zase něco na uložení.“

„A proto jsi tak dlouho postával ve sněhu? Rozhodoval ses, jestli mi můžeš svěřit své peníze?“

Ta slova ho bolestivě bodla. „Ne!“

„Tak proč jsi tam stál?“

Royce zaváhal. „Co by se ti líbilo víc, kdybych se stal rybářem, nebo vinařem?“

„Nic z toho,“ řekla. „Mně se líbíš takový, jaký jsi.“

Vzal ji za ruku. „Gwen, jedno musíš pochopit. Pro takové jako já nikdy není připraven dobrý konec. Bylo by ti líp s nějakým hodným farmářem nebo bohatým kupcem. S někým, s kým budeš vychovávat děti, s kým můžeš zestárnout, s někým, kdo bude doma a nenechá tě samotnou a v nejistotě.“

Políbila ho.

„Za co to mělo být?“

„Jsem přece děvka, Royci. Nenajde se mnoho mužů, kteří by si mysleli, že mě nejsou hodni. Mám tě ráda takového, jaký jsi a jaký budeš. Kdybych měla tu moc a mohla tě změnit, udělala bych jen jedno: přesvědčila bych tě, že takhle to prostě je.“

Objal ji oběma rukama a ona si ho přitáhla blíž. „Chyběls mi,“ zašeptala.

Archibald Ballentyne se s trnutím probudil.

Usnul v Šedé věži Ballentynského hradu. Oheň dohořel, v místnosti se ochlazovalo. Také tu byla tma, jen oranžové uhlíky v krbu vydávaly slabé světlo. Ve vzduchu byl cítit podivný a nepříjemný pach a Archibald cítil v klíně tíhu čehosi velkého a oblého. Něco jako meloun, zabalený v plátně. Vstal a položil tu věc na židli. Odtáhl stranou mosaznou mřížku, z hromádky vedle krbu vyndal dvě polínka a umístil je na žhavé uhlíky. Zašoural do uhlíků pohrabáčem, chvíli na ně foukal, až oheň znovu roznítil. Pokoj byl zase osvětlen.

Odložil pohrabáč na místo, dal mřížku zpátky a oprášil si ruce. Otočil se a podíval se na židli, na níž spal, a vzápětí se v hrůze odvrátil.

Na židli ležela hlava bývalého arcivévody Melengarského. Plátno, jež ji skrývalo, se částečně shrnulo a odhalilo to, co kdysi bývalo Bragovým obličejem. Oči vyvrácené v sloup, takže v důlcích bylo vidět jen mléčně zkalené bělmo. Zažloutlá kůže, napjatá a tuhá, už svraskávala. V otevřených ústech se usídlili nějací červi a plazili se tam a hýbali, jako by se Bragův jazyk pokoušel promluvit.

Archibaldovi se sevřel žaludek. Byl příliš vyděšený na to, aby zaječel. Rozhlédl se po pokoji po vetřelcích a přitom spatřil nápis na stěně. Byl napsán něčím, co se podobalo krvi, písmeny téměř stopu vysokými:

NIKDY SE NEPLEŤ DO MELENGARSKÝCH ZÁLEŽITOSTÍ.
Z NAŘÍZENÍ NAŠEHO KRÁLE...
... A NÁS

EDICE FANTASTIKA

(nakladatelství Argo a Triton)

Dosud vydáno:

- sv. 1 – Patrick Rothfuss: **Jméno větru**, kniha první
- sv. 2 – Patrick Rothfuss: **Jméno větru**, kniha druhá
- sv. 3 – Isaac Asimov: **Nadace**
- sv. 4 – Guy Gavriel Kay: **Letní strom**
- sv. 5 – Ursula K. Le Guinová: **Levá ruka tmy**
- sv. 6 – Peter S. Beagle: **Poslední jednorozec**
- sv. 7 – Ian McDonald: **Řeka bohů**
- sv. 8 – Isaac Asimov: **Nadace a Říše**
- sv. 9 – Guy Gavriel Kay: **Potulný oheň**
- sv. 10 – Ondřej Jireš ed.: **Hvězdy české sci-fi**
- sv. 11 – Isaac Asimov: **Druhá Nadace**
- sv. 12 – Ian McDonald: **Brasyl**
- sv. 13 – Robert V. S. Redick: **Spiknutí Ryšavého vlka**
- sv. 14 – Adam-Troy Castro: **Vyslanci mrtvých**
- sv. 15 – Guy Gavriel Kay: **Nejtemnější cesta**
- sv. 16 – Michael J. Sullivan: **Královské spiknutí**

Připravujeme:

John Crowley: Malý, velký • Peter S. Beagle: Klidné, soukromé místo
Michael J. Sullivan: Avempartha • Isaac Asimov: Nadace na hranicích
Paolo Bacigalupi: Dívka na klíček • Adam-Troy Castro: Třetí dráp boží
Patrick Rothfuss: Strach moudrého muže
Robert V. S. Redick: Krysy a Královské moře

Michael J. Sullivan
Královské spiknutí

Z anglického originálu *The Crown Conspiracy*, vydaného nakladatelstvím Aspirations Media, Inc. ve Spring Lake Park roku 2008, přeložila Jana Rečková.

Ilustrace na obálce Michael J. Sullivan.

Sazba Petr Teichmann.

Grafická úprava obálky Milan Malík.

Odpovědný redaktor Dominika Křest'ánová.

Jazykový redaktor Marie Semíková.

Technický redaktor Milan Dorazil.

V roce 2011 vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, argo@argo.cz,

jako svou 1519. publikaci, 16. svazek edice Fantastika.

Výtiskla tiskárna Akcent.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-0414-1

Knihy nakladatelství Argo distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: V Zahradě 877, 252 62 Horoměřice.

tel. 226 519 383, fax 226 519 387

e-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví www.kosmas.cz